Thomas C. Brezina

A SZTÁR AMULETTJE

Jan Birck illusztrációival

TUDATOS LÉPÉS KFT.

A Térdnadrágos Detektívek Klubja

POPPI

NEVEM: Paula Monowitsch.

HOBBIM: az állatvédelem

UTÁLOM: az állatkínzókat és azokat, akik azzal etetnek: nem félnek semmitől.

KEDVENC ÉTELEM: a pizza (kizárólag hús nélkül, mert vegetáriánusként élek!!!).

KÜLÖNLEGES TULAJDONSÁGOM: igazi állatszakértő vagyok, még a pitbullból is kezes bárányt faragok.

DOMINIK

NEVEM: Dominik Kascha.

HOBBIM: az olvasás és a színészkedés (játszottam már néhány filmben és színdarabban).

UTÁLOM: azokat a felnőtteket, akik gyámkodni akarnak felettem, és az „okostojásokat" (de rendszeresen behúzom őket a csőbe, hahaha!).

KEDVENC ÉTELEM: a spagetti (tonnányi parmezánnal meghintve).

KÜLÖNLEGES TULAJDONSÁGOM: mindig enyém az utolsó szó, továbbá néha kissé körmönfontan fogalmazok, amitől Axel falra mászik.

AXEL

NEVEM: Axel Klingmeier.

HOBBIM: a sport, a sport és a sport (a foci és a futás, amiben iskolai bajnok vagyok, már három kupát is nyertem).

UTÁLOM: az unalmas és a fontoskodó embereket.

KEDVENC ÉTELEM: a sushi! Bevetted, mi? Hahaha! Szóval, komolyra fordítva a szót, a sushin kívül minden jöhet!

KÜLÖNLEGES TULAJDONSÁGOM: nem vagyok különösebben magas, de annál veszélyesebb (grrrrrrr!).

LILO

NEVEM: Lieselotte Schroll (Nehogy Lollinak szólíts, mert megjárod!)

HOBBIM: a síelés és a krimik.

UTÁLOM: a lagymatag és az ordítozó hapikat.

KEDVENC ÉTELEM: minden, ami csípős, különösen a thai ételek.

KÜLÖNLEGES TULAJDONSÁGOM: szőke vagyok, de vág az eszem. (Ha szőke nős viccet mesélsz, kinyírlak!)

A mű eredeti címe:
Thomas Brezina: Das Amulett des Superstars
2007 Ravensburger Buchverlag Ottó Maier GmbH

© Tudatos Lépés Kft.
www.tudatoslepes.hu

ISBN 978 963 9991 14 9

Fordította: Havas Zsuzsanna

Nyomdai előkészítés: SOS System Kft.
Nyomdai munkák: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János

Tartalom

EGY IGAZI RAFKÓS 6
EGY SZÖRNYŰ GYANÚ 15
AZ ELLOPOTT ZSÁKMÁNY 26
KICSELEZVE 34
SZFÉRÁK ZENÉJE 44
JÓ HÍREK 52
A LEFÁTYOLOZOTT NŐ 63
FELFEDEZVE 75
KUTYASZORÍTÓBAN 86
DOMINIK NAGV ALAKTTASA 100
A GONOSZ *NŐVÉREI* 109
AZ ÁTADÁS 122
HOROGRA AKADVA 135
VOODOO-TŰK 147
EGY EGÉSZEN KÜLÖNLEGES FÉM 158
Thomas C. Brezina 169

EGY IGAZI RAFKÓS

A valódi neve Siegwald, de a barátai közül senki sem hívta így. Tulajdonképpen nem is voltak igazi barátai, csak „spanjai", ahogy ő hívta őket. A spanjai Waldinak szólították, amit Siegwald nem szeretett. Ki szeretné, ha úgy hívnák, mint egy dakszlit?

A másik beceneve, a Rafkós, amit nem ok nélkül kapott, sokkal jobban tetszett Siegwaldnak. Az már csaknem úgy hangzott, mint egy bók.

A Rafkós életében legalább ötven különböző szakmában kipróbálta magát. Az úszómestertől a csomaghordóig, a konyhai kisegítőtől a takarítóig, alig létezett olyan tevékenység, amit Waldi ne végzett volna. Két dolog azonban minden munkában zavarta: először is minden túl fárasztó volt számára, másodszor pedig túl kevés pénzt kapott érte.

Ebből az okból kifolyólag Siegwaldnak mindig volt néhány mellékállása is, mivel szeretett vastag köteg bankjeggyel a farzsebében mászkálni. Ezek a tevékenységek azonban nem igazán mondhatók becsületesnek. Siegwald dörzsölt csirkefogó hírében állt, ezért is kapta a Rafkós becenevet.

Waldi volt az, aki belerángatta a térdnadrágos bandát egy hihetetlen és felettébb veszélyes ügybe. Természetesen nem szándékosan, és amikor a nagy szemeteskonténerek mögött várakozott, még nem sejtette, mi vár rá és a banda tagjaira.

A szemeteskonténerek a város nagy rendezvénycsarnoka előtti parkoló külső végénél álltak. A több méter magas plakátfalakról Rocky Olivér, a slágerlistákon meredek karriert befutott, új szupersztár huncut arca díszelgett. Rövid haja pimaszul égnek állt, szeme kéken ragyogott, a szája enyhén gúnyos mosolyra húzódott.

Poppi és Lilo kívülről tudták Rocky Olivér minden számát, megvolt nekik az összes CD-je, és minden adódó alkalommal az ő dalait énekelték. Axel és Dominik „állatian idegesítőnek" (Axel) és „tök gáznak" (Dominik) találták a sztárt, és majomkodva utánozták a rángatózó tánclépéseit, hogy bosszantsák a lányokat.

Poppi legnagyobb vágya a szülinapjára két belépőjegy volt, Rocky Olivér koncertjére. De arra már hó-

napokkal ezelőtt minden jegy elkelt. Monowitsch úr eget-földet megmozgatott, sebesre telefonálta a fülét, mégsem sikerült teljesítenie a lánya kívánságát.

Bár Axel csapnivalónak találta ezt a zenét, mindent megtett, hogy mégis meg tudja lepni Poppit a jegyekkel. Felment az interneten egy olyan oldalra, ahol szokatlan kéréseket és kívánságokat lehetett megadni. Axel először azt írta, hogy két belépőjegyet keres a koncertre. Egy ismeretlen fel is ajánlott neki jegyeket, viszont olyan magas áron, ami a normál vásárlási árnak körülbelül az ötvenszerese volt. Axel ezután feltette az oldal látogatóinak a kérdést, van-e valakinek ötlete arra, hogyan lehetne Rocky Olivér közelébe férkőzni, mialatt a városban tartózkodik. Egy személyes találkozás még a belépőjegyeknél is jobbnak tűnt.

Kilenc válasz érkezett. Ebből hét bárgyú vicceket tartalmazott, amiken Axel nem igazán tudott nevetni. A nyolcadik annak a szállodának az egyik szobalányától jött, amiben Rocky lakott. Felajánlotta, hogy kinyitja nekik a férfi lakosztályának ajtaját. Axel elhúzta a száját, amikor ezt olvasta, mivel ez az ötlet olyannak tűnt neki, mint egy betörés.

A kilencedik javaslat Walditól, a Rafkóstól származott. Azt állította, hogy egy kisebb összeg ellenében lehetővé teszi a bejutást a sztár öltözőjébe.

– Semmi tiltott dolog – bizonygatta.

Az ár nem volt magas, és Axel meg tudta győzni Lilót és Dominikot arról, hogy nem is adhatnának jobb ajándékot Poppinak a szülinapjára. Megbeszélt Waldival egy találkozót a parkoló végében lévő magas, szögletes szemeteskonténerek mögé. Este fél hétkor kellett ott lenniük.

Már öt perccel elmúlt fél hét, de Waldi megbízói még mindig nem bukkantak fel. Rafkós kezdett ideges lenni, és halkan szitkozódott a pontatlanságuk miatt.

Ekkor meglátott egy férfit, aki egy sötétkék, parkoló autóban ült. Keskeny résnyire leengedte az egyik oldal-ablakot, és időről időre kidobott rajta valamit. Waldi a nyakát nyújtogatta, és megrágott fogpiszkálókat látott a földön heverni. Olyan sokat, hogy világos volt, a férfi

már hosszabb ideje várakozhatott ott. Waldi követte a pillantását, és meglátta a keskeny színpadbejárót, amin keresztül a művészek a fellépésükre érkeztek. Négy széles vállú, izmos, fekete napszemüveges őr állt előtte, hogy visszatartsák az erőszakos rajongókat.

A férfi mobiltelefonja ekkor élesen megcsörrent. Waldi látta, hogy a férfi megijedt. Figyelte, ahogy a férfi a füléhez emelte a készüléket, megköszörülte a torkát, és rekedtes hangon beleszólt.

– Igen, Lancelot!

Lancelot? Micsoda név! Ezt legfeljebb már csak a Siegwald übereli. Waldi dühösen gondolt arra, hogy tényleg meg kellene tiltani a szülőknek, hogy ilyen neveket adjanak a gyerekeiknek.

– Tudom, hogy feltűnés nélkül kell zajlania! – mondta a férfi méltatlankodva. Egy kis szünet után, mialatt a hívó beszélt hozzá, folytatta: – Még nem adódott rá alkalom, és még mindig a nyakában hordja.

Waldi elkezdett érdeklődni a hallottak iránt. Az elejtett szavakból erősen úgy tűnt, mintha valami sötét ügy zajlana itt, a szeme előtt. Waldi azonnal megszimatolta az esélyt arra, hogy megzsarolhatja a férfit. Ha sikerül kattintania egy árulkodó fotót, akkor jó esélye lehet a dologra.

– Hahó! – lihegte ekkor valaki oldalról a fülébe. Waldi hirtelen megfordult, és egy fiú kivörösödött és

izzadt arcába bámult, aki a baseballsapkáját igazgatta a fején. – Maga Sigi?

Waldi ezen a néven lépett kapcsolatba e-mail útján Axellel. Bosszúsan bólintott, majd ismét a kocsi felé fordult. Waldinak jó szimata volt arra, mikor tud üzletet csinálni.

– A barátaim is mindjárt itt lesznek. Lekéstük a buszt – kért elnézést Axel, aki még mindig levegő után kapkodott. Szupersprintet vágott le a buszmegállótól a megbeszélt találkozóhelyig.

– Pofa be! – förmedt rá Waldi.

Axel ijedten hátrált egy lépést.

Waldinak még épp sikerült elcsípnie az autóban ülő férfi utolsó szavait:

– …négy verőember őrzi … lehetetlen a közelébe férkőzni.

Nagyon úgy tűnt, mintha a férfi is Rocky Oliverhez akart volna közel jutni. A fiú, aki most mögötte kapkodott levegő után, két személyre rendelte a szolgáltatást. Waldi elhatározta, hogy csak egy személyre való felszerelést ad neki. A másikat pedig felajánlja a kocsiban ülő fickónak, természetesen jóval magasabb árért.

Időközben Lilo és Poppi is megérkezett, mindketten teljesen kifulladva. Dominik, aki először is nem szeretett futni, másodszor nem szívesen izzadt, még váratott magára.

– Áruld már el végre, mi ez a titokzatoskodás! – könyörgött Poppi, és nagy levegőt vett.

– Hamarosan a szeretett Rocky Olivéretek előtt állhattok – jelentette be Axel buszkén.

– Micsoda? – Poppi mindkét kezével a fejéhez kapott. – Ez nem lehet igaz!

– De igen, igaz. – Axel megbökte Waldit, aki még mindig a kocsira meredt. – Hé, hogy lesz ez most? Elhozott mindent? – kérdezte a fiú a borítékot lengetve, amiben a pénz volt.

Poppi örömtáncot lejtett a szemeteskonténer körül, és újra és újra átölelte Lilót.

– Csak egy ember mehet be – jelentette ki Waldi hányaveti stílusban. Egy degeszre tömött nylontáskából előhúzott egy zöld-fehér csíkos felsőrészt és egy fűzöld nadrágot.

– De úgy akartuk, hogy Lilo is Poppivál menjen – mondta Axel panaszos hangon.

– Hát most úgy alakult, hogy mégsem mégy – utánozta Waldi a fiú hanglejtését. Egy gyors mozdulattal kikapta a kezéből a borítékot, és a kezébe nyomta a ruhadarabokat. – Felvenni! Aztán ezt itt megfogni, és a bejáratnál azt mondani, hogy Rocky Olivernek hoztatok valamit! Bármit kérdeznek, ne válaszolj rá semmit! – Felemelt a földről egy hosszúkás dobozt, amelyen az *Édenkert* felirat állt.

Az *Édenkert* a város legdrágább virágkereskedése volt. A doboz fedelén egy kis kártya díszelgett. Waldi azzal játszadozott.

– Ez egy valódi szállítmány, és ha a fickók a bejáratnál rákérdeznek, a virágboltban azt a felvilágosítást fogják kapni, hogy minden rendben.

– Nélküled nem megyek – mondta Poppi Lilónak.

– Ne hülyéskedj, ezt nem hagyhatod ki! – Lilo elvette Axeltól a ruhákat, majd intett Poppinak, hogy gyorsan bújjon bele.

– Tűnjetek el, de gyorsan! – Waldi elhessegette Axelt és Lilót a szemeteskonténerektől. Dominik, aki végre megérkezett, még épp látta, hogy a barátai hátrálva távoznak.

Poppinak túl bő volt a dzseki és a nadrág, és magában azon imádkozott, nehogy ez feltűnjön valakinek. Azonkívül sokkal fiatalabb is volt, mint a futárok általában.

– Sok szerencsét! – Lilo, Axel és Dominik a kezükkel jeleztek, hogy szorítanak neki.

Poppi egy bizonytalan mosollyal feléjük bólintott, amikor Waldi a színpadbejáró felé tolta. Miután Rafkós megbizonyosodott róla, hogy a banda maradék tagjai eltűntek egy fal mögött, lehajolt, felemelt egy másik virágosdobozt, és magához szorította a nylonzacskót, amelyben a másik egyenruha volt. Ez na-

gyobb méretben készült, mint az első, egy kis szerencsével jó lehet a férfira.

Waldi megállt a sofőrülés melletti ablaknál, és bekopogott rajta. Egy határozott állú, kemény, szögletes arc nézett fel rá bosszúsan. A férfi feje szinte közvetlenül a vállán ült, úgy tűnt, mintha nem is lett volna nyaka.

– Lenne önnek egy ajánlatom – mondta Waldi.

EGY SZÖRNYŰ GYANÚ

Poppinak hevesen vert a szíve, és közben nagyokat nyelt. Legszívesebben megfordult és elszaladt volna. A virágosdobozt úgy szorította a melléhez, mint egy játékmackót. Minden erejét össze kellett szednie, hogy fel tudja emelni a lábát, és tovább tudjon menni. Egyre közelebb került a szürke fémajtóhoz, amely előtt a fekete öltönyös, izompacsirta fickók álltak.

Egyre közelebb.

És még közelebb.

Most már minden egyes szívdobbanás ágyúdörrenésként hallatszott Poppi fülében.

Végül odaért. Csak két lépésnyire állt az első őrtől és fehér ingjének gombjaira meredt. Úgy tűnt, a férfi valami paradicsomszószos ételt ehetett előzőleg. Sok kis piros pötty árulkodott erről az ingén.

– Ide nem lehet bemenni! – mordult rá a testőr a lányra, és elhárítóan kinyújtotta az egyik karját.

– Küldeményt hoztam. A… – Poppi rámutatott a dobozon lévő feliratra, mivel a nagy izgalomtól elfelejtette a nevet.

Ekkor előrelépett egy másik, szőke lófarkos őr, és megszemlélte a dobozt. Vizsgálódva felemelte a fedelét, rápillantott a kártyára, aztán elővette a mobilját és tárcsázta az üzlet számát. Poppinak végigfutott a hideg a hátán. Izzadni kezdett, és reménykedett, hogy az őrök nem veszik ezt észre.

– …lehetetlen! A futárnak le kell adnia a bejáratnál a küldeményt – mondta az őr a telefonba.

Poppi csalódottan emelte fel a fejét. Hiába volt az egész akció? Mégsem láthatja Rocky Olivért? A barátai egy csalóra pazarolták az összes zsebpénzüket?

– Nem érdekel minket a garanciájuk! – kiabálta durván az őr. – A virágokat mi adjuk át, és senki más.

Poppi közel állt ahhoz, hogy egyszerűen ledobja a kartondobozt és elszalad.

– Egy pillanat. – Az őr mogorva arccal a kollégáihoz fordult. – Ez a fickó azt állítja, hogy kifejezett engedélye van a csarnok igazgatóságától arra, hogy beengedjük ennek az Édenkertnek a futárait. – A kollégája erre elővett egy dossziét és a jegyzetek között lapozgatott. Egy sárga lapnál megállt.

– Stimmel!

– Na jó! – egyezett bele nagy kegyesen az őr, és letette a telefont. A negyedik izompacsirta kinyitotta az ajtót és intett Poppinak, hogy bemehet. A lány eltűnt a félhomályban, és még hallotta, ahogy a férfi a háta mögött ezt mondja: – Most már gyerekekkel is vitetnek ki virágot. Legális ez egyáltalán?

Amikor az ajtó tompa puffanással bezáródott, Poppi fellélegzett. Az első akadályon sikeresen túljutott. *De lehet, hogy el fogokájulni, ha szemben állok majd Rockyval*, gondolta.

Sietős lépteket hallott a háta mögött, és ijedten megfordult. Egy nő közeledett felé, egyik kezében egy dossziéval, a másikban egy adóvevővel. Csak rápillantott a kartondobozra, és már tudta, miről van szó.

– Abszolút idióta kivételezés – mondta bosszankodva. – Csak azért, mert ez a virágkereskedő és az igazgató barátok, engedélyezi ezt a hülyeséget. – Rá-ragasztott egy matricát Poppi ruhájára, és lefelé mutatott egy sötét folyosóra.

– Második oldalfolyosó balra, első ajtó jobbra. Bekopogsz, ha kiszólnak, akkor belépsz, leteszed az asztalra a zöldséget, és haladéktalanul távozol – véste Poppi eszébe a nő.

Poppi bólintott. Majd habozva megkérdezte:

– Ez Rocky Olivér öltözője?

– Csak az előszobába mehetsz be – válaszolta a nő lekezelően.

Hogy ne ébresszen benne bizalmatlanságot, Poppi elindult. Fél füllel még hallotta, ahogy a nő a virágbolt rossz koordinációja miatt pampog. – Minek küldenek két futárt egymás után?

Poppi kíváncsian megfordult, és megpillantott egy szögletes arcú férfit, aki ugyanolyan egyenruhát viselt, mint ő, és szintén egy virágdobozt hozott. Vajon ő valódi futár? Ez igen nagy veszélyt jelentene számára, mivel rögtön leleplezné az ál-„kolleganőt". Poppi szaporázni kezdte a lépteit, hogy még a férfi előtt odaérjen az öltözőhöz. Talán szerencséje lesz.

Titokban elátkozta magában a többi térdnadrágost. Kedves ötlet volt tőlük ez a szülinapi meglepetés, és ők tényleg csak jót akartak, ennek ellenére az ajándékuk eddig még csak hasfájást okozott a lánynak.

Időről időre elsietett mellette valaki, és egy pillantást vetett a dzsekijén lévő matricára. Nyilvánvalóan ez egyfajta belépő lehetett.

– Még negyven perc a show-ig – hangzott fel ekkor a hangszórókból, amelyek minden szegletben el voltak helyezve.

Az ajtón, amiről a nő beszélt, egy csillámló fóliából készült csillag volt. Poppi érezte, ahogy az izgalomtól remegni kezd a karja és a lába. Felemelte a kezét és be-

kopogott.

Bentről semmi válasz.

Poppi várt egy pillanatig. Nagy erőt kellett vennie magán, hogy még egyszer bekopogjon.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és az első pillanatban Poppi azt hitte, hogy egy kísértet áll vele szemben. Minden, amit látott, egy fehér fürdőlepedő volt. Amikor felemelkedett, Rocky Olivér vigyorgó arca jelent meg alóla. Úgy tűnt, épp zuhanyozhatott és a haját száríthatta.

– Hi! – köszönt rá a lányra ragyogó arccal.

Ez túl sok volt. Poppi torkán egy hang sem jött ki.

Úgy tűnt, Rocky viccesnek találja a dolgot. Tört németséggel megkérdezte:

– Te lenni egy hal?

– Nem! – mondta Poppi remegő hangon, és átnyújtotta neki a dobozt. A popsztár kivette a művészi kötésű virágot, megszagolta, és odament egy vázához, amelyben már három csokor volt.

A szomszéd szobába vezető ajtón keresztül ekkor belépett egy ébenfekete hajú fiatal nő. Hajtincsei úgy lógtak a vállára, mintha vékony madzagok lennének. Ránézett Poppira, aki még mindig az ajtóban állt, majd Rockyra.

– Majd én elintézem – mondta gyorsan, és oldalra lépett, hogy az énekes visszavonulhasson. De úgy

tűnt, Poppi szimpatikus lehetett a férfinak. Rocky a nyakába akasztotta a törülközőt, mint egy kígyót, és beljebb tessékelte a lányt.

– Autogramot? – ajánlotta fel neki.

Poppi lelkesen bólogatott.

– Rocky, erre most nincs idő! – A nő angolul beszélt, de Poppi így is értette.

A sztár rá se hederített. Fütyörészve odalépett egy asztalhoz, amin egy rakás kártya feküdt, melyeken a mosolygós arca virított. Tollat keresve lehajolt, és szinte derékig eltűnt a heverő alatt. Majd nevetgélve ismét felbukkant egy filctollal a kezében.

Rocky nyakában egy bőrszíjon egy amulett himbálózott. A fényben szögletesre csiszolt kő villant fel egy otromba foglalatban. Rocky, aki a köpeny alatt fehér pólót és joggingnadrágot viselt, észrevette, hogy Poppi a medált nézi. Odalepett a lányhoz, és felé nyújtotta.

Közelről Poppi felismerte, hogy a foglalat egy ördögképű vad kreatúra, amely vékony kis karjaival és békaszerű lábaival tartotta fogva a kristályt. A lény azokra a régi vízköpőkre emlékeztetett, amiket néha templomtetőkön és múzeumok homlokzatán lehet látni.

– Szinte félelmetes, nem? – jegyezte meg Rocky kacsintva.

– Hát igen, eléggé – vallotta be Poppi elszorult torokkal.

A lényben volt valami, amitől elevennek tűnt. A galambtojás nagyságú átlátszó kő úgy szikrázott, mintha égő tűz lenne. Poppi egyszer be is csukta a szemét, mivel úgy látta, mintha a kő folyamatosan változtatná a színét.

– Ez tesz engem erőssé – mondta a sztár, és jobb kezébe zárta az amulettet. Egy párszor megnyomogatta, mintha ily módon akarna még több erőt kapni a kőtől.

A fekete hajú nő ekkor türelmetlenül dobbantott.

– Rocky, gyere már végre! Még van két tévéinterjúd. – Odament Poppihoz, megfogta a vállát, és a folyosó felé tolta.

– Hagyjál békén! – parancsolt rá az énekes dühösen. – Ez a kedves kislány előbb még kap egy autogramot.

A nő fújtatva, akár egy ló a megerőltető galopp után, elviharzott a szomszéd szobába. Rocky egy pillanatra hátat fordított Poppinak, és felvett egy kártyát az asztalról.

Ami ezután történt, az másodpercek törtrésze alatt zajlott. A képek beleégtek Poppi agyába és később még nagyon sokáig visszatértek rémálmok formájában.

Kintről berobbant a szobába az Édenkert-egyenruhás férfi, a földre lökte Poppit, és hátulról rávetette magát Rockyra. Egy erőteljes kézmozdulattal megpróbálta letépni a nyakából az amulettet. A bőr-

szalag azonban erősnek bizonyult, ezért a férfi meg erősebben rángatta.

Rocky sokkos állapotba került, és egy hang sem jött ki a torkán, de megpróbálta lerázni magáról a támadóját. A férfi egy harmadik kísérletet tett, és ezúttal szerencsével járt. Kezében a nehéz amulettel keményen meglökte Rockyt, aki ettől előrezuhant a kanapé támlájára. Az énekes úgy lógott a támlán, mint egy életnagyságú baba, és egy pillanatig képtelen volt megmozdulni.

A támadó olyan villámgyorsan tűnt el, ahogy érkezett. Poppi, aki teljesen bepánikolt, ekkor feltápászkodott. Kiszökött a vér az arcából. Szédült és rosszul volt. Botorkálva menekülőre fogta a dolgot, amikor Rocky tántorogva kiegyenesedett és megfordult. Meglátta a menekülő lányt, és olyan hangokat adott ki magából, mint akit fojtogatnak. Kiabálni még mindig nem tudott.

A folyosó végén Poppi az egyik ajtó fölött megpillantott egy lámpát VÉSZKIJÁRAT felirattal, odaszaladt, lenyomta a kilincset és szerencséje volt. Az ajtó kifelé nyílt. Poppi kirohant a szabadba, ahol a hideg esti levegő fogadta. Egy szerkezet azonnal visszahúzta mögötte az ajtót.

– Most biztos azt gondolja, hogy én vagyok a tolvaj – dörömbölt Poppi fejében a gondolat. Sarkon fordult, és vissza akart menni, hogy tisztázza a félreértést, de a vészkijáraton kívülről nem volt kilincs. Nem tudta kinyitni az ajtót. Kérjen segítséget az őröktől? Vajon hinnének-e neki? Hiszen már így is olyan bizalmatlanul meregették.

Hol lehetnek a barátai? El kell mesélnie nekik mindent. Poppi előrebotorkált, tüskés bokrok mellett haladt el, amik elszakították a dzsekijét. A földről fényszórók világítottak fel a koncertcsarnok homlokzatára. A csupasz betonfalak visszaverték a fényt az utakra,

amiken embertömegek özönlöttek a bejárat felé. Mindenki boldogan beszélgetett, és nagy örömmel várták a két órát, amit Rocky Olivérrel tölthetnek.

Vajon fel fog tudni lépni az énekes ezek után? Poppi fülében még mindig ott csengett az énekes rekedt krákogása, miután az a férfi fojtogatta a bőrszíjjal.

– És azt fogja gondolni, hogy én voltam az! – Poppinak könnyek folytak végig az arcán. Folyamatosan törölgette az arcát a kézfejével.

A látogatók részben buszokkal, messziről érkeztek. A csarnok körül közlekedési káosz uralkodott. A rendőrök kétségbeesetten próbálkoztak terelgetni az autókat, és a parkolóba irányítani őket.

Közel s távol nyoma sem volt Axelnek, Lilónak vagy Dominiknak. Teljesen meg is feledkeztek arról, hogy megbeszéljenek egy találkozóhelyet. Minden túl gyorsan zajlott. Ez a kellemetlen, fura fickó, aki átadta az egyenruhát és a virágot, annyira sürgette őket.

Egy hirdetőoszlop mögött Poppi megállt az utcai lámpák árnyékában.

Biztos volt benne, hogy az előtte elsietők nem láthatják. Most hová menjen? A szülei négy napra Párizsba utaztak, és ő ezalatt Lilónál lakott. Menjen oda? Schroll asszony, Lilo anyukája, otthon volt, mivel a barátnői épp látogatóban voltak nála, és biztos sok kérdést tenne fel neki.

Az autósok türelmetlenül dudáltak. Mindenki időben oda akart érni a koncertre, de a kocsisor egy milliméternyit sem mozdult.

Az egyik sofőr, aki körülbelül ötven méternyire állt tőle, különösen gyakran és hosszan dudált. Folyamatosan hadonászott a kezével, mintha nem értené, miért nem tud tovább menni. Dühösen csapott az öklével a kormányra.

Poppi azonnal felismerte a határozott állú, szögletes arcot.

AZ ELLOPOTT ZSÁKMÁNY

Az eldugott kis szálloda egy szűk, sötét mellékutcában állt. Foltos homlokzatáról néhány helyen leomlott a vakolat. Az ablakait már régóta nem pucolhatták meg, és olyannak tűntek, mint a halott szemek.

A bejárat feletti ferde fénytáblán ez állt: Augustin. Illetve tulajdonképpen csak az, hogy A.gti..in, mert a többi betű már leesett, és csak a lenyomatukat hagyták maguk mögött.

A harmadik emeleten, a 305-ös szobában, egy férfi állt az ablaknál és a sötétségbe bámult a piszkos ablaküvegen át. Az állkapcsa fáradhatatlanul őrölt, bár nem evett semmit. Türelmetlenül csikorgatta a fogát. Amikor a mobiltelefonja egy klasszikus dallamot kezdett el játszani, azonnal a füléhez kapta, és türelmetlen hangon jelentkezett be:

– Na? Megvan?

– Itt Lancelot – kezdte a telefonáló a felesleges mondattal. Hiszen a férfi jól látta a kijelzőn, hogy ki hívta.

– Megvan?! – üvöltötte a telefonba.

– Igen!

– Azonnal hozd ide! – A férfi a saját tükörképét bámulta az ablak üvegében. Kopasz volt, az arca pedig sima és kifejezéstelen. Egy olyan arc, amit az ember rögtön el is felejt, miután látta, mivel se nem barátságos, se nem gonosz, sem egyéb különleges vonást nem mutat.

– Dugóban ülök, és nem tudok kikeveredni belőle! – panaszkodott Lancelot. Behallatszott a telefonba, ahogy dudált és szitkozódott.

– A mi kocsinkban ülsz? – kérdezte a férfi ledöbbenve. Sejtette a választ, de még reménykedett a csodában.

– Igen.

– Te idióta! – üvöltött fel. – Megbeszéltük, hogy egy lopott autóval bonyolítod le az ügyet! Mi van, ha meglátott valaki? És ha most követ valaki? A nyakunkra akarod hozni a zsarukat?

– Nem, nem, nem akarom! – mondta Lancelot tiltakozva. – És egészen biztos, hogy senki sem látott meg. Ez a popsztárocska sem látott, mivel hátulról támadtam rá. Tényleg lenyugodhatsz.

– Gyere ide, de azonnal! – üvöltötte dühösen a férfi, és megnyomta a piros telefonkagylós gombot, amivel befejezte a beszélgetést. Hevesen fújtatott, és türelmetlenül kocogtatta a mobiltelefonnal az ablaküveget.

– Szemétlada! – sziszegte az ablakra, természetesen nem arra értve. – Ez a nyomorult, szemét nő. De kerüljön csak a kezem közé…! – A lába mellett ekkor egy éles kattanás és egy fémes csattanás hallatszott. Ijedten kapta fel a kezét, és közben elejtette a mobilját. Az akku kiesett belőle, és nem úgy nézett ki, mint ami még használható lenne. A férfi a szemét forgatva elkáromkodta magát. Nem maradt más választása, minthogy beszerezzen egy új mobiltelefont. Egy ideje tényleg pechsorozat sújtotta. De nagyon nagy volt benne az elszántság, hogy véget vessen ennek, és átváltoztassa pénzfolyammá. Sok ideje nem maradt erre. Két napon belül tető alá kellett hoznia a dolgot. Azután azonnal elhagyja majd az országot, és tovább fog utazni. Még több pénzforrás is volt, amiket sürgősen meg akart csapolni.

Előtte még el kell hallgattatnom ezt a szemétláda nőt is, gondolta bosszúsan. Csak két lehetőség van: vagy maga akarja lebonyolítani a dolgot, vagy az a terve, hogy zsarolni fog engem. Bármit is tervez, meg fogom akadályozni.

A férfi felemelte a tönkrement mobiltelefont, hogy

aztán dühösen és teljes erőből nekivágja a falnak.

A közlekedési káosz egy cseppet sem javult. Poppi perceken keresztül állt egy plakátfal árnyékában, amelyről Rocky Oliver mosolygott le rá, és arra a kék kocsira meredt, amelyben a támadást elkövető férfi ült. De hát nem szaladhat csak úgy oda, hogy feltépje a kocsi ajtaját és visszakérje az amulettet. Pedig a legszívesebben ezt tette volna, hogy utána visszavihesse azt Rocky Olivernek, de tudta, hogy ez lehetetlen.

– Biztos a főbejárathoz jön – hallott meg ekkor egy ismerős hangot. Axelé volt, de Poppi az elhaladó embertömegben nem fedezte fel a barátját.

– Lilo? Axel? – kiáltotta izgatottan.

Ekkor végre felbukkant előtte Lilo szőke feje. A magasba ugrált. A copfjai repkedtek a levegőben, ahogy Poppi után kutatott.

– Ide! Ide! – Poppi előlépett a plakátfal mögül, és mindkét karjával integetni kezdett.

Az emberek szitkozódásából halhatta, hogy hol vágnak utat maguknak a barátai a tömegben. Poppi térde remegni kezdett. A megkönnyebbüléstől, hogy viszontlátja a többieket, előtörtek a könnyei, de lopva gyorsan kitörölte őket a szeméből. Nem akarta, hogy meglássák, mennyire ki van bukva. A többiek már enélkül is gyáva nyúlnak tartották, Poppi viszont nem akart az lenni.

– Na? Milyen volt? – rohanta le Lilo a barátnőjét. Amikor Poppi az utcai lámpa fényébe lépett, Lilo azonnal észrevette rajta, hogy valami nem stimmel. Poppi még mindig egész testében remegve elmesélte, amit átélt. A fejével intett abba az irányba, ahol a sötétkék autó állt beragadva egy busz és egy összevissza horpadt szürke kocsi között.

– Biztos vagy benne, hogy ez a fickó a tolvaj? – kérdezett rá Axel még egyszer.

– Ő is ezt az idétlen egyenruhát viselte! – Poppi megrángatta a zöld-fehér csíkos dzsekit, ami még mindig rajta volt.

– Jobb lesz, ha ezt most már leveszed – tanácsolta Lilo, és a plakátfal mögé kísérte a barátnőjét. Poppi az egyenruha alatt szerencsére magán hagyta a normális cuccait, úgyhogy csak a pehelykabátba kellett belebújnia, amit Lilo hozott neki. A virágüzlet öltözékét Lilo ezután kicsire összehajtogatta, és a saját dzsekije alá tömködte.

– A fickó meglehetősen idegesnek látszik – mondta Axel, amikor a lányok visszatértek hozzá és Dominikhoz. – Valószínűleg a legszívesebben elrepülne innen az autójával.

– Egyszer már bele is harapott a kormányba – számolt be Dominik vigyorogva.

– Nincsenek bizonyítékaink – dünnyögte Lilo el-

gondolkodva. – Ez azt jelenti, hogy nem mehetünk oda egyszerűen egy rendőrhöz, hogy feljelentést tegyünk.

Barátnője ötletéről Poppi egyébként sem akart hallani sem.

– Akkor biztos csak engem vinnének el. Végül is én voltam ott Rocky öltözőjében, és csak engem látott, mást nem.

– Várjatok, mindjárt visszajövök! – kiáltotta Axel, és egy darabon tovább sodortatta magát a koncertlátogatók tömegével a csarnok bejárata felé. Nagy ívben átment az úton, és hátulról közelítette meg a sötétkék autót. Lazán felhajtotta a gallérját, behúzta a nyakát és a dzsekije zsebébe dugta a kezét. Sokat így nem lehetett látni belőle. Álcázva magát szinte közönyösen elballagott a kocsi mellett. Csak térdnadrágos barátai vették észre kutató pillantásait, amit az autó belsejébe vetett.

Axel úgy tett, mintha kikötődött volna a cipőfűzője, lehajolt, közben azonban a szemével a kocsiablak magasságában maradt. Hogy ne keltsen feltűnést, egy további nagy ívben tért vissza a többi junior detektívhez.

– Mit láttál? – támadta le rögtön Lilo.

– Ez az amulett egy kő, fura foglalatban, ami úgy néz ki, mint egy karmos kéz? – kérdezte Axel Poppitól.

Poppi hevesen bólogatott.

– Ott hever a mellette lévő ülésen. Egyszerűen csak úgy.

Dominik kérdőn felhúzta az egyik szemöldökét.

– A fickó először álruhában bejut az öltözőbe, elkövet egy brutális támadást, aztán meg egyszerűen ledobja az anyósülésre a zsákmányt? Normális ez?

A dudakoncert egyre fokozódott az úton. Az eddig álló kocsisor egy kicsit megmozdult. Motorok bőgtek fel, bár legfeljebb csak pár métert haladtak előre.

Axel tulajdonképpen meg akarta beszélni a barátaival, mit tervez. Amikor a kocsi mellett állt, akkor jutott eszébe. Most, mivel a gyalogosok erősen felhúzták magukat a dudálás miatti lármán, és bekopogtak az autók ablaküvegein, a fiú nem habozott tovább. Az úton lévő tumultus olyan esély volt, amely nem fog egyhamar visszatérni.

Kilőtte magát, utat vágott magának az emberek között, végigkígyózott az autók mellett, végül odaért a kék kocsihoz.

A koncertcsarnok körül fülsiketítő volt a zaj. A dudálás keveredett az emberek dühös kiabálásával és a rendőrök hangos sípolásával. A türelmüket vesztett sofőrök motorbőgésből, dudálásból és vad káromkodásból álló, hihetetlen zajszintről gondoskodtak.

A sötétkék kocsiban ülő férfi újra és újra rácsapott a kormánykerékre, mintha az valamit is tehetne a káoszról.

Axel leguggolt az autó anyósülés melletti ajtajánál.

Egy rövid pillanatig még habozott, de azután határozottan megragadta az ajtó fogantyúját és imádkozott, hogy ne legyen zárva. Meghúzta a fogantyút és a kocsi ajtaja kinyílt. Nem is kellett olyan tágra nyitnia, hogy elérje a bőrszalagon lévő amulettet, ami hívogatóan hevert a piszkos ülésen. Egy gyors mozdulattal magához kapta, nem vesztegette azzal az időt, hogy becsukja az ajtót, mélyen lehajolva hátrált, majd felegyenesedett és rohanni kezdett.

A férfi túlságosan későn fogta fel, hogy mi történt. Amikor végre leesett neki, kipattant a kocsiból, ami előre ugrott egy kicsit, mielőtt leállt volna.

– Tolvaj! – ordított a férfi Axel után, de az üvöltése elhalt az általános nagy hangzavarban. Pár másodpercen keresztül a fickó nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon. Hagyja ott egyszerűen a kocsiját és szaladjon a fiú után? Végül aztán kivette a slusszkulcsot, felkapta a mobiltelefonját, és Axel után rohant.

KICSELEZVE

– Ez megőrült – tört elő Lilóból, amikor felfogta, hogy mit tett az imént Axel.

– Segítenünk kell neki – sürgette a többieket Dominik, és idegesen hadonászott a karjaival.

A szögletes arcú férfi az út elválasztó sávja mentén rohant, alsó állkapcsát dühösen előretolva. Axel a járdán menekült, ami távolabb volt a csarnoktól, ezért nem is volt annyira zsúfolt. Ennek ellenére folyamatosan elállta valaki az útját, és csak nagyon lassan haladt előre.

Úgy tűnt, az üldözője edzett futó lehetett. A léptei hosszúak voltak, a cipője talpa csattogott az aszfalton, és a fickó még csak nem is lihegett. Fejét oldalra fordítva, szemét Axelre szegezve egyre közelebb ért a fiúhoz. Az volt a terve, hogy még az úttesten megelőzi a tol-

vajt, aztán visszakanyarodva elölről vágja el a fiú útját.

– Segítek Axelnek. Poppi, te bújj el! – döntött Lilo. Dominiknak azt a feladatot adta, hogy vessen egy pillantást a leállított, nyitva hagyott kocsiba. Az nem árthatott, ha többet megtudnak erről a férfiról.

Axel természetesen felismerte az őt fenyegető veszélyt. Érezte, hogy üldözője szorosan a nyomában van. Jobb kezében szorította az amulettet. Olyan érzése volt, mintha a drágakő szinte forrón izzott volna. De nem maradt ideje, hogy egy pillantást vessen rá. El kellett tűnnie, különben a férfi elkapja, és hogy azután mi történik, arra Axel gondolni sem mert.

Futás közben és anélkül, hogy lassított volna, hátrapillantott. Az úton, ahol a férfit sejtette, sehol sem látta. Maga mögött a távolban megpillantotta Lilót, aki megpróbálta átküzdeni magát a tömegen. Axel nekiütközött egy nőnek, aki előtte ment. A nő dühösen megfordult és ráripakodott. Azt állította, hogy Axel rálépett a lábara. Mielőtt a fiú védekezhetett volna, elölről valaki közé és a nő közé furakodott. Axel először csak egy barna bőrdzsekit látott, ami semmi jót nem jelentett. Felemelte a fejét, és egy szögletes arcba pillantott. Reccsenés hallatszott, amikor a férfi elharapta a fog-piszkálót, amit egész idő alatt rágcsált.

– Gyere tovább, drágám! – mondta a nő kísérője, és egy kézmozdulattal adta értésére, hogy ne pazaroljon

több időt a tolakodó fiúra.

Axel ekkor megérezte az ismeretlen férfi kezét a vállán. Az ujjai keményen belefúródtak a húsába.

– Add ide! – sziszegte a férfi fenyegetően, és kinyújtotta a másik kezét. Axel összegörnyedt a fájdalomtól.

– Az a jegy a miénk! Nem, nem hagyjuk, hogy ellopja tőlünk – ordított fel ekkor valaki teli torokból. Egyértelműen Lilo hangja volt az. – Azonnal engedje el a barátomat, a spórolt pénzünkből vettük azokat a jegyeket! – jajveszékelt hangosan a lány, majd elkezdte ököllel ütlegelni a megrökönyödött férfit.

– Maga meg mit csinál? – avatkozott közbe azonnal egy másik koncertlátogató. Megfogta a fickó kezét arra kényszerítve, hogy elengedje Axelt.

A férfi egy pillanatra tanácstalannak tűnt.

– De ő… – szólalt meg. A koncertlátogató már arra készült, hogy hátracsavarja a férfi karját. Az út túlsó feléről egy rendőr közeledett, akinek feltűnt a kisebbfajta tumultus. – Add ide! – sziszegte a férfi a térdnadrágos fiúnak. A szája csak pár centiméternyi távolságra volt Axel arcától. A fiú érezte a savanyú szájszagát.

Ekkor hirtelen, mintegy varázsütésre ismét megmozdult a hosszú kocsisor. Abból az irányból, ahol a férfi kocsija állt, azonnal ideges dudálás hallatszott. A rendőr az úttest közepén állt, és továbbintette az autókat.

Axel mint egy bűvész felemelte mindkét öklét, kinyitotta a férfi orra előtt, és megmutatta neki az üres tenyerét.

– Mi? Hol van? – kérdezte a férfi dühtől fortyogva.

A koncertlátogató zavartan nézett hol Axelre, hol a férfira.

– Megtudhatnám én is, hogy mi folyik itt?

– Ez a tolvaj ellopott valamit az autómból… – kezdte bénán a férfi, aztán nem folytatta, dühös kézmozdulatot tett, és elrohant. Szörnyű csapdába került, amiből a menekülés látszott az egyetlen lehetséges kiútnak. Majd felrobbant a dühtől és a kétségbeeséstől. Sejtette, hogy fog tombolni a főnöke, ha az amulett nélkül tér vissza. Több mint egy hétig tartott, mire végre a nyomára bukkantak. Véletlenül láttak a tévében egy tudósítást Rocky Olivérről, aki a nyakában viselte az amulettet. Hogy hogyan került oda, azt senki nem értette. A magyarázat fontos lett volna, de egyszerűen nem sikerült többet kideríteniük.

Miután most végre sikerült megszereznie, pár perc után ismét elvesztette. A rendőrséggel semmiképp nem beszélhetett. Mégis mit mondana nekik? – Elnézést, de az a fiú ellopott tőlem valamit, amit épp az előbb loptam el. Igen, egy amulettről van szó, aminek a jelentőségét csak a főnököm ismeri. Én mindössze annyit tudok, hogy ennek az amulettnek a segítségével

illegális módon milliókhoz lehet jutni.

Nem, ezt nem mondhatta. Fel kellett áldoznia az amulettet a biztonságáért, noha kételkedett abban, hogy ebben a nagyvárosban ismét a nyomára bukkanhat a fiúnak. Olyan volt, mintha azt a bizonyos tűt akarná megtalálni a szénakazalban.

A sötétkék kocsi elállta a többi autó útját. Több sofőr már kiszállt, és vad szitkozódással fogadták a férfit. Közvetlenül az autó mellett egy szemüveges fiú ólálkodott, és kíváncsian nyújtogatta a nyakát. Kétség sem fért hozzá, hogy azt akarta kikémlelni, hogy mi van a kocsiban.

A férfi úgy érezte, hogy követik. A másik fiú sem szokványos tolvaj lehetett. Úgy tűnt, egy bandához tartozhatnak, de vajon miért pécézték ki őt maguknak ezek a gyerekek?

– Tűnj el innen! – förmedt rá a férfi Dominikra, aki engedelmesen félrehúzódott, és ijedten nyelt egyet. Nem látta közeledni a férfit.

A kék kocsi előtt szabaddá vált az út. A férfinak csak másodszori próbálkozásra sikerült beindítania az autót. Nagy zajjal sebességbe tette és elindult. A halántékán lüktetett egy vastag ér. Hamarosan nagy balhé vár rá, és sejtette, hogy mit fog tőle követelni a főnöke: Találd meg ezeket a kölyköket és szerezd vissza tőlük az amulettet! Mindegy, milyen áron!

– Gyerekek, gyertek, köszönjetek a barátnőimnek! – kiáltott ki Schroll asszony a nappaliból, amikor meghallotta a bejárati ajtó kattanását.

A térdnadrágosok izzadtan, leharcolva és teljesen kikészülve érkeztek meg a Schroll család lakásába. Poppinak vizesen tapadt a haja a homlokára, Axelnek teljesen vörös volt a kepe, Lilo útközben elesett, és két sötét koszfolt díszelgett a nadrágján, Dominik pedig sípolva vette a levegőt. Nem, így nem kerülhettek Schroll asszony és barátnői szeme elé. Annak csak sok kutakodó kérdés lenne a következménye és ezt mindenképp el akarták kerülni.

– A szobámban vagyunk! – kiáltotta Lilo, és úgy tett, mintha nem hallotta volna az anyukája felszólítását.

– Ki kell próbálnunk az új játékot – tette hozzá Axel.

– Ezek a gyerekek! – hallották az egyik hölgy hangját a félig nyitott ajtón át. – Mindig csak a játék. Jó lenne egy kicsivel több komolyság az életükbe.

A négy térdnadrágos a szemét forgatta. Ma már tényleg több mint elég „komolyságban" volt részük.

Miután Lilo becsukta maguk mögött az ajtót, Poppi kérdőn fordult a többiekhez:

– És mi van, ha követett bennünket valaki? Ha ez a bűnöző tudja, hogy itt talál meg bennünket? – Oda-

szaladt az ablakhoz, és lepillantott az utcára. Egy idős asszony sétáltatta ott a kövér dakszliját, és egy férfi épp körülményesen leparkolt az autójával. Mást nem lehetett látni.

– Én többször is hátranéztem, nem tűnt fel senki, aki követett volna bennünket – próbálta Lilo megnyugtatni a barátnőjét.

– Az amulettet – kérte Axel, és sürgető mozdulatot tett az ujjaival. Lilo, aki titokban átvette tőle, miközben a férfi fogva tartotta a fiút, elővette a bőrszalagot a nadrágzsebéből. A kristály csillogott a lámpa fényében, amikor a rejtélyes medált maga előtt himbálta.

A többi térdnadrágos is kíváncsian odalépett, és közelebbről is megszemlélték a fém kreatúrát és az átlátszó zsákmányát.

– Nekem már alkalmam volt látni néhány valódi, úgy értem, értékes ékszert – kezdett bele Dominik egy újabb előadásába. A többiek most kivételesen hajlandóak voltak odafigyelni rá, anélkül hogy rögtön felsóhajtottak volna. Talán vannak olyan információi, amik előreviszik őket. – Ez a kő itt nekem egy olcsó darabnak tűnik, olyannak, amiket gyakran kínálnak vásárokon vagy kereskedésekben. A kő semmi esetre sem gyémánt, rubin vagy smaragd, talán inkább hegyikristály vagy valami hasonló.

Lilo megvizsgálta a medált, és fejcsóválva mondta:

– Kétszeresen is érthetetlen, hogy miért oson be valaki Rocky Oliverhez, és tépi le ezt brutálisan a nyakából.

– A koncert! – kiáltott fel Poppi, kutatva körülnézett, meglátott egy rádiókészüléket, és bekapcsolta. Arra a zenei adóra állította, amin épp Rocky egyik új száma ment. Az utolsó hangokba bekapcsolódott a moderátor, és bejelentette:

– Nagy csalódás minden Rocky Oliver-rajongónak: a mai koncertet teljesen váratlanul lemondták. Állítólag holnapra halasztják, a jegyek érvényesek maradnak rá. A lemondás okaként Rocky menedzsmentje egy akut torokgyulladást nevezett meg.

– Amit heves fojtogatás váltott ki – egészítette ki Lilo.

– De az is lehet, hogy babonás, és nem lép fel az amulettje nélkül. Vissza kell vinnünk neki – javasolta Poppi.

Senki sem tartotta ezt jó ötletnek.

– Vajon miért akarta a szögletes arcú ennyire megszerezni ezt? – gondolkodott Lilo hangosan, miközben az ujjai között forgatta a bőrszalagot. A medál körbeforgott, csillogott és villogott. Lilónak az volt az érzése, hogy folyamatosan rá kell néznie, mintha megigézte volna az amulett. Úgy tűnt neki, mintha valami mágikus erő áradt volna belőle. Vagy csak képzelődött volna?

Dominik, kezét a háta mögött összekulcsolva, felalá mászkált a szobában, és olyan lassan beszélt, mint egy professzor.

– Amint ismeretes számotokra, nem tartozom kifejezetten Rocky Olivér rajongótáborába.

– Semmi baj. Nyárspolgárnak is lennie kell valakinek – gúnyolódott Lilo.

Dominik nem hagyta magát kizökkenteni a nyugalmából és folytatta:

– A nyárspolgárságom ellenére feltűnt nekem valami. Még akkor is, ha Rocky Olivér csak egy új szappannal mossa meg a kezét, már beszámolnak róla a rádióban, a tévében, az újságokban és az interneten.

Poppi és Lilo hevesen tiltakozni akartak, de Dominiknak tulajdonképpen igaza volt. Szinte szó szerint ez volt a helyzet.

– Poppi egy meglehetősen brutális támadás és egy amulett ellopásának tanúja volt. – Dominik kivette Lilo kezéből az amulettet, és a magasba tartotta. – Ez a történet bizonyára nagyon érdekelné Rocky Olivér rajongóit. De a rádióban egy szóval sem említették. Úgy tesznek, mintha egy közönséges torokgyulladása lenne. Lefogadom, hogy a rajongói, akik egy csomó pénzért vették a belépőjegyeket, és végigkínlódták a koncertcsarnok körüli káoszt, most meglehetősen dühösek, hogy a rendezvényt az utolsó pillanatban egy

ilyen meglehetősen béna kifogással lemondták. Viszont biztosan mindenki együtt érezne vele, ha tudna a támadásról.

Lilo az orra hegyét dörzsölgette. Mindig ezt tette, amikor erősen gondolkodott, mivel egyszer valaki elmagyarázta neki, hogy ily módon serkenteni lehet az agysejtek működését.

– Igazad van – mondta Dominiknak bólogatva. – Tényleg nagyon rejtélyes, hogy miért söprik egyszerűen szőnyeg alá a lopást.

Dominik úgy lengette a medált, mint egy ingát.

– A megoldás ebben rejlik! – állította, majd a kabát – zsebébe süllyesztette.

Nem is sejtette, mennyire igaza van. Az amulett még igen nagy veszélybe sodorhatja a térdnadrágosokat.

SZFÉRÁK ZENÉJE

Röviddel este kilenc óra után járt az idő. Jeges szél fújt a kis téren át, amelynek közepén egy elhanyagolt szökőkút állt. A medence közepén díszelgő alak egy sárkányt ábrázolt, ami összegörnyedt, mintha fájna a hasa. Nyáron zöld víz csordogált a szájában lévő csőből. Most, március elején, a vizet még nem nyitották ki.

A teret ölelő házakban több kis üzlet volt, melyekben többek között bioélelmiszereket, tarka indiai ruhákat, régi könyveket és afrikai fafigurákat árultak. Ez idő tájt a boltok már rég zárva voltak, a kirakatok elsötétültek.

A beavatottak azonban tudták, hogy a vörösre mázolt faajtó a hét arany csillaggal folyamatosan nyitva van. Szférák zenéjének nevezte magát a bolt, amely a bejárat melletti kirakatában többféle színű és méretű

kristályt, varázspálcákat, kis zacskókban tartott porokat, mágikus jelekkel ellátott rézlámpásokat és állítólag valódi varázskönyveket kínált.

Lancelot, a szögletes arcú férfi, hamar megtalálta a vörös ajtót. A főnöke pontosan leírta, és világos megbízást adott neki. Lancelot felettébb kelletlenül jött a kis térre, hogy végrehajtsa azt, amit kértek tőle. De engedelmeskednie kellett. A férfi a markában tartotta.

A főnöke tombolt. De nem hangosan kiabálva. Olyan fenyegetően sziszegett, mint egy kobra. Szidalmak és káromkodások áradatát zúdította Lancelotra, aki még ellentmondani sem mert neki.

– Gyerekek képesek túljárni az eszeden! – ismételte el a főnöke legalább tízszer egymás után. – Te tényleg a legnagyobb lúzer vagy, akivel valaha találkoztam. Fel kellene hogy adjalak a rendőrségen.

A főnökének olyan bizonyítékok voltak a birtokában, amelyekkel azonnal rács mögé juttathatta volna Lancelotot. Ez volt az oka annak, hogy a szögletes arcúnak mindent meg kellett tennie, amit megbízója kért tőle. Pénzt alig kapott érte, és állandó félelemben élt, hogy a főnöke mégiscsak meggondolja magát. Halk reccsenés hallatszott a szájából, amikor ismét kettéharapott egy fogpiszkálót. A rágcsálás már régóta nem nyugtatta meg. Egyszerűen csak egy olyan szokása volt ez, amit nem tudott abbahagyni.

Kintről úgy látszott, mintha a Szférák zenéje zárva lenne, mint a többi üzlet. Csak aki jobban odafigyelt, az vett észre egy halvány, vékony fénycsíkot az ajtó alatt. Lancelot kutatva megtapogatta a jobb kabátzsebét, amelybe a fegyverét rejtette. A balban egy vékony kötél lapult, egy kendő a szájbetöméshez és egy kábító spray. Minden esetre fel volt készülve. A Szférák zenéjében elvégzendő feladata egyáltalán nem volt ínyére. Mielőtt nekivágott volna, kiköpte a szétrágott fogpiszkálót, egy újat tolt a szájába, kihúzta a vállát, majd elindult.

Kopogás nélkül elfordította a csillogó rézfogantyút és kinyitotta az ajtót. Az utcai lámpa fényében, amely a válla fölött bevilágított, egy vastag függönyt pillantott meg, amely egy kis előszobát választott le. A függöny résen keresztül ibolyakék fény derengett át. Lancelot széthúzta a függöny két felet, és belépett egy alacsony helyiségbe. Füstölők édeskés illata terjengett a levegőben. Az egyik sarokból misztikus zene hallatszott. Lancelot cipője belesüppedt a puha plüssszőnyegbe. A feje fölött széles zászlók lógtak mágikus jelekkel. A földtől a plafonig érő polcok tele voltak hasonló vackokkal, mint amiket a bolt kirakatában tartottak.

Ekkor szétnyílt egy vastag díszzsinórokból álló függöny, és egy fiatal, ibolyakék színűre festett hajú nő lépett elé. A szeme erősen kékre volt sminkelve, a fülé-

ben pedig vékony karikák csilingeltek. Fekete ruhája a vállától a földig ért, és uszályként hullt alá mögötte.

A nő egy szót sem szólt, csak kérdőn nézett Lancelotra.

– Madame Elisa?

A nő lassan bólintott, de még nem szólalt meg.

– Ajánlották nekem magát.

Madame Elisa felhúzta szintén ibolyakékre festett szemöldökét.

– Ajánlották, mint a sötét hatalmak művésznőjét.

A nő arca meg sem rezzent. Úgy bámult késői látogatója szemébe, mintha megmerevedett volna.

Lancelot egyre kellemetlenebbül érezte magát. Mit mondhatna még? Azt a megbízást kapta, hogy ügyfélnek adja ki magát, hogy elnyerje a nő bizalmat. Később pedig majd elárulja jövetelének valódi okát. Ehhez viszont biztosnak kell lennie abban, hogy egyedül van a nővel az üzletben.

– Egy olyan emberről lenne szó, aki a munkámban pokollá teszi az életemet. Igaz, hogy ön egy ilyen személyt távolról – mondjuk úgy, hogy – ártalmatlanná tud tenni?

– Én nem így fogalmaznék – javította ki Madame Elisa a férfit. – Az olyan embereket, akik rossz energiákat használnak, azokat pontosan ebben meg lehet akadályozni. És ez az én feladatom ezen a bolygón.

– Akkor lenne egy megbízásom az ön számára! – Lancelot magára erőltetett egy reményteljes mosolyt, amit Elisa azonban nem viszonzott. A nő némi habozás után félrelépett, és a függönyre mutatott. Lancelotnak le kellett hajolnia, mivel a bejárat nagyon alacsony volt. Mögötte egy feketére mázolt falú folyosó húzódott, amely egy további, nagyon szűk helyiségbe vezetett. Párnák hevertek a földön, a falakat pedig fali-szőnyegek borították. Zöldes fény derengett át a sötétségén, bár lámpát sehol sem lehetett látni.

Madame Elisa elhelyezkedett egy vastag párnán, és intett Lancelotnak, hogy üljön le vele szemben a földre. A férfi engedelmeskedett, de közben feltűnés nélkül a jobb kabátzsebébe csúsztatta a kezét, megfogta a pisztoly markolatát, és egy hirtelen mozdulattal előrántotta.

A nő rémülten felsikoltott, hátrahajolt és nekiütközött a falnak. Nem tudott elmenekülni, és nem úgy nézett ki, hogy lenne a közelben bárki is, aki a segítségére siethetne.

Az a zavart, szégyenlős férfi, akinek Lancelot kiadta magát, egy csapásra eltűnt. Fenyegetően mély hangon követelte:

– Azt tanácsolom neked, hogy beszélj! Hol bujkál az a kígyó nővéred? Hol?

Elisa védekezően emelte fel a kezét. Teljesen kifu-

tott a vér az arcából. Fehér bőrétől még jobban elütöttek ibolyakék ajkai és a sötét szemhéja, így még démonibb kinézete lett.

– Nem tudom. – A nő alig tudott beszélni, és csak krákogás jött ki a torkán.

– Hazudsz! Ti mindig is elválaszthatatlanok voltatok. Ha nem árulod el, hogy hol van, azt nagyon meg fogod bánni.

– Nem tudom – ismételte meg Elisa – , tényleg nem.

– Hazudsz! – Lancelot belenyúlt a másik kabátzsebébe, hogy elővegye a kábító sprayt. Közben a testsúlyát át kellett helyeznie a jobb lábára. Egy másodperc törtrészéig figyelmetlen volt. A nagy lendületű ütés a csuklóját érte, és a fegyver kiesett a kezéből. A következő pillanatban egy vastag párna puffant a fején, és a férfi oldalra dőlt. Elisa már talpon volt, és letépett két szőnyeget a falról, melyek bő kabátként hullottak Lancelotra. Még hallotta a menekülő lépteket, miközben lázasan azzal volt elfoglalva, hogy kiszabaduljon a rongyok alól. Sötétség vette körül, amikor végre sikerrel járt. Az üzlet elülső részében becsapódott az ajtó. Lancelot vakon tapogatózott az eladótér irányába.

Ez ma nem az ő napja volt. A boszorkány kicsúszott a kezei közül, és fogalma sem volt, hogy fogja ezt megmagyarázni a főnökének. Legjobb lesz, ha egy hazugsággal menti a bőrét, és azt mondja neki, hogy

egyáltalán nem találta meg a nőt.

Kifelé menet nekiment egy polcnak, amiről hangos koppanással leestek valamik. Néhány kristály és amulett tört darabokra, és csikorogtak Lancelot cipője alatt, miközben az ajtóig próbálta elverekedni magát. Nagy megkönnyebbülésére megállapította, hogy Elisa nem zárta be. Különben biztos csak nagy zaj árán tudott volna kijutni innen. Így viszont egyszerűen kilépett a térre, és becsukta maga mögött az ajtót. A nőnek már nyoma sem volt. Eltűnt az éjszakában, mint egy fekete macska.

Lancelot visszapillantott a vörös ajtóra és megborzongott. Elég hidegvérű ember volt, de amit a főnöke erről a boltról és a fiatal nőkről, akik üzemeltetik, mesélt neki, attól még őt is kirázta a hideg. Valóban mágikus erejük lehet, amit más emberek ellen fel is használnak?

Hirtelen támadt egy ötlete. A boszorkány eltűnt, de a boszorkánykonyhája még mindig itt volt. Elképzelhető, hogy esetleg talál valamit, ami Madame Elisa nővérének rejtekhelyére utal? Egy telefon például, ami tárolja az utoljára hívott számokat, nagyon sokat segítene. Lancelotnak csak végig kellene hívnia őket. Talán rábukkanna valamire.

Mindjárt jobban érezte magát. Megfordult, és félórán belül másodszor is kinyitotta a vörös ajtót.

JÓ HÍREK

Lilo szobája egy nyári tábori sátor belsejére emlékeztetett. A barátai kényelmesen elhelyezkedtek a földre leterített gumimatracokon és hálózsákokon. Ö maga az ágyában feküdt. Schroll asszony előző este nagyon nagyvonalú hangulatban volt, és azonnal engedett Lilo kérésének, hogy a barátai nála aludhassanak.

A négy térdnadrágos sokáig nem tudott elaludni. A fiatal detektíveket az amulett titka foglalkoztatta. Poppit furdalta a lelkiismeret, hogy az ékszer nála van, és nem Rocky Olivérnél. Biztos ez volt a kabalája, és mivel ellopták tőle, nem is akart fellépni. Természetesen ezt nem mondhatták be a rádióban, mert sok ember számára ez nevetségesen hangzott volna, és csak az igazi Rocky Oliver-rajongók értették volna meg.

Bár nem mondta ki, Lilo érzett valami rejtélyes erőt,

ami a kőből és a kis démonból áradt. Ez biztosan nem egy szokványos medál, erről meg volt győződve.

Axel teljesen eltúlzottnak tartotta azt a cirkuszt, amit Lilo és Poppi az énekes körül csináltak. Az viszont rá is hatással volt, mekkora port vert fel már eddig is az amulett. És puszta kíváncsiságból többet akart kideríteni róla.

Reggel Dominik ébredt elsőnek. Álmosan kimászott a hálózsákból, és a vécé felé botorkált. Amikor kijött onnan, és megdörzsölte a szemét, Schroll úr állt előtte. Dominik szégyenlősen húzta lejjebb a pólója alját. Piros szívecskés alsónadrág volt rajta, amit az anyukája viccesnek talált, Dominik viszont rettenetesen cikinek érezte.

– Jó reggelt, sporttárs! – üdvözölte a fiút Schroll úr ásítva. Lilo apukája edzőként dolgozott egy fitneszklubban, és nagyon híres embereket edzett. Színészeket, politikusokat és tévésztárokat izzasztott meg, és mutatta meg nekik a helyes edzésgyakorlatokat. Lilo ezért nagyon büszke volt az apukájára, de gyakran egy kicsit haragudott is rá, mivel rá már egyáltalán nem maradt ideje. Ebben az évben még a szokásos téli síelés is elmaradt, és a nyári hegyi túra, amit Lilo mindig úgy várt, szintén bizonytalanná vált. A híres sportmegszállottak minden évszakban, és lehetőleg éjjel-nappal maguk mellett akarták tudni az edzőjüket.

– Jó reggelt! – mondta Dominik és elsurrant Schroll úr mellett.

– Te ilyen korán kelő vagy? – tudakolta Lilo apukája.

– Hogyhogy?

– Még csak fél hat van, és normál esetben rajtam kívül ilyenkor még senki nem szokott kibújni az ágyból.

Dominiknak közben már kiment az álom a szemből, és semmi kedve sem volt visszafeküdni.

– Csinálok magunknak egy teát, jó? – javasolta Schroll úr.

Dominik hozott magának a fürdőszobából egy sötétkék fürdőköpenyt, ami túl nagy volt rá. Schroll úr egy laza, szürke szabadidőruhát viselt. Miközben feltette forrni a vizet, Dominik felmászott egy magas bárszékre a tálalóasztal mellett.

– Remélem, nem megint egy újabb ügyön dolgoztok – jegyezte meg Schroll úr, és beletette a teafiltereket a csészékbe.

– Öööö… nem – füllentette Dominik.

– Jó. – A férfi elégedetten bólintott. – Jelenleg ugyanis nincs idegzetem további izgalmakra.

– Hogyhogy?

Schroll úr a kezével az ajtófélfának támaszkodott, és állva fekvőtámaszozott.

– Mert a fitneszklubban most átmenetileg még a két

kollégám klienseit is át kellett vennem, így tizenkét, sőt néha még tizennégy órát is dolgozom naponta.

– Mi van a kollégáival? Betegek?

– Ismersz egy bizonyos Rocky Olivért?

Dominik összerezzent, mintha hideg vizet öntöttek volna végig a hátán.

– Az énekest?

– Pontosan! Három napja van a városban, és állítólag még egy egész hétig fog maradni. Az énekes fickó nem szeret minden éjjel másik szállodai ágyban aludni. Ezért kiválasztotta a mi városunkat főhadiszállásnak, és innen viszik a koncertjeire. Természetesen így valakinek állandóan felügyelnie kell az edzéseit, és mivel a saját edzője beteg, a kollégáim helyettesíthetik.

Dominik nyugtalanul csúszkált ide-oda a széken.

– Ez azt jelenti, hogy a kollégái mindennap ott vannak Rocky Olivérnél? Csak úgy egyszerűen bemehetnek hozzá?

– Hogy bemehetnek-e? Be kell menniük! Ennek a fickónak tíz emberre való energiája van. Három-négy órát edz naponta. A kollégáim elosztják egymás között az edzésórákat, és utána teljesen ki vannak merülve. Ez a Rocky Olivér elvárja tőlük, hogy minden gyakorlatot vele együtt csináljanak. Szeret versenyezni velük.

– Mindjárt visszajövök – ígérte Dominik, lecsuszszant a bárszékről, és Lilo szobájába szaladt. A rádiós

ébresztőóra még mindig csak hat óra tizenötöt mutatott, Dominiknak mégis muszáj volt felkeltenie a banda agyát. Erőteljesen megrázta Lilo vállát.

– Mi van már? – hallatszott valami motyogás a párnájából.

– Hatalmas híreim vannak. Van egy egészen egyszerű megoldás arra, hogy tudunk Rocky Olivér közelébe férkőzni.

Lilo kinyitotta az egyik szemét, és álmosan hunyorgott rá.

– Hogyan?

– Az apukád egyik kollégája be tudna vinni minket. Vagy még jobb lenne, ha egy napig az apukád edzené Rockyt. Biztos rá tudjuk beszélni.

– Edzés? Milyen edzésről beszelsz?

Dominik egy erőteljes rándítással lehúzta Lilóról a takarót, és jó messzire elhajította.

– Gyerünk, felkelni! Ilyen alkalom nem egyhamar kínálkozik újra.

Schroll úr csodálkozott, amikor a lánya is csatlakozott hozzá a konyhában.

– Ilyen korán még soha nem láttalak talpon.

– Hát nem is hallottam még tőled ilyen fergeteges híreket – válaszolta Lilo.

– Miért nem ön edzi Rocky Olivért? – kérdezte Dominik mintegy mellékesen.

– Én? Miért kellene…? – Schroll úr elgondolkodott, és a szeme felcsillanásából látszott, hogy nem is találja olyan rossznak az ötletet. – Akkor nőnék egy kicsit a szemedben? – tudakolta vigyorogva a lányától.

– Legalább három centimétert – mondta Lilo nagylelkűen. – De magától értetődik, hogy akkor én is veled szeretnék menni.

– Velem jönni? Azt hogy képzeled? Mindenkit, aki egy fél kilométernyire meg szeretné közelíteni ezt a Rocky Olivért, átvilágítanak, mintha le akarná támadni a fickót, és olyan kihallgatásnak vetik alá, melynek során még a dédnagyanyja cipőméretét is megkérdezik.

– Majd úgy mutatsz be, mint az asszisztensedet – javasolta Lilo.

– Szerinted az menni fog?

– Apu, kérlek! Muszáj megpróbálnod! – erősködött Lilo. – Az összes osztálytársam el fogja dobni az agyát, ha megtudják, hogy Rocky Oliverrel edzettem együtt.

– Miután a nagy téli túránk az új munkám miatt esett kútba, és lehet, hogy a nyári hegyi túra sem fog összejönni, azt hiszem, tartozom neked egy szívességgel. Ugye?

Lilo komoly képpel bólintott.

– Az biztos, hogy jóvá tudnál tenni vele néhány dolgot. Nem mindent, de néhány dolgot azért igen.

– Hát akkor valószínűleg meg kell próbálnom – adta meg magát Schroll úr. Megigazította a szabadidőruháját, és kiment az előszobába a mobiltelefonjáért. Dominik és Lilo feszülten követték a beszélgetést, amit a kollégájával folytatott. Miután letette a telefont, bejelentette:

– Minden rendben. Rocky Olivér még úgyis hiányzott a gyűjteményemből.

– És? Veled mehetek? – Lilo várakozásteli arccal nézett rá.

– Volt már olyan kívánságod, amit képes voltam elutasítani?

Lilo szeretettel megsimogatta a borostás arcát.

– Nem, mert te vagy a világ legjobb apukája.

Félórával később a négy térdnadrágos Lilo szobájában tanácskozott, hogy pontosan mi is legyen a folytatás.

– Nagyon közel fogok jutni Rocky Olivérhez, és engem még nem ismer – ábrázolta a helyzetet Lilo. – Tegyem le egyszerűen feltűnés nélkül valahová az amulettet?

Dominik rögtön megvétózta az ötletet.

– Túl veszélyes! Ez egy lavinányi kérdést vonna maga után. Ha tényleg olyan sok testőr van Rocky körül, akkor a szobáit is figyelik, és pontosan tudják,

hogy ki megy be és jön ki. A gyanú hamar rád terelődne és abból nagyon nagy gáz lehetne.

Lilo igazat kellett hogy adjon a fiúnak.

Poppi meglengetett egy popmagazint, melynek címlapján Rocky Olivér szerepelt.

– Azt hiszem, ki kell derítenünk, hogy miért nem közöltek semmit a támadásról. Ebben az újságban még azt is meg szokták írni, hogy milyen színű zoknit vett utoljára Rocky.

– A támadás biztos címlapokon szerepelt volna, ami még magasabbra repítette volna a ti aranytorkú Rockytokat a slágerlistákon – mondta Axel szárazon, a lányok pedig megrovó pillantásokat vetettek rá.

– Rocky nincs rászorulva erre – oktatta ki Lilo a fiút. – Az viszont igaz, hogy egy címlapsztori sohasem árthat. Főleg, ha Rocky az ártatlan, szegény áldozat.

Dominik szerepelt már néhány filmben, innen tudta, hogy a sztároknak vannak embereik, akik folyamatosan ellátták a riportereket újdonságokkal.

– Vajon miért söprik szőnyeg alá a támadást, és nem közölnek semmit az amulett ellopásáról? – kérdezte ismét kíváncsian.

– Ki fogom deríteni – ígérte Lilo.

– Magaddal viszed az amulettet? – Poppi felemelte a kristályt, amely a nappali fényben még fényesebben ragyogott.

Lilo rövid habozás után megrázta a fejét.

– Inkább nem. Ha úgy döntünk, hogy visszaadjuk, akkor még mindig felhívhatlak benneteket. Mindenesetre hagyjátok bekapcsolva a mobilotokat!

– Értettük! – mondták a többiek, és a homlokukhoz emelték a kezüket, mintha szalutálnának.

Az *Augustin* szálló 305-ös szobájában a kopasz férfi ott állt az ablaknál, és a szomorkás reggeli fény által megvilágított szűk utcára bámult. Az egyik kezében egy cédulát tartott, amire egy hosszú szám volt felírva, a másikban a mobiltelefonját. Mögötte, mint egy diák, aki rossz fát tett a tűzre, fejét lehajtva, kezeit összekulcsolva Lancelot várakozott. A férfi három órán keresztül kutatott a boszorkányboltban. Semmi sem maradt a helyén. Az összes üvegtárgy eltört. Lancelot ezekre sem volt tekintettel.

Egy piszkos borítójú, elnyűtt könyvben végre talált valamit. A borító és az első oldal között egy köteg cédula lapult. Volt köztük pár számla, egy szállítólevél és egy sebtében megírt levél. A cédula széle kirojtosodott, az írás döcögős volt.

„Hugi! Mi van a mobiloddal? Nem tudlak elérni. Őrületes híreim vannak. Sok pénzről van szó. Ahogy a kártya jósolta. El kell tűnnöm. Ha valaki keresne, mondd azt, hogy elutaztam Dél-Amerikába. Hívj fel!

Új mobilom van." Ezt a telefonszám követte, majd két sorral lejjebb aláírás helyett egy ötágú csillag, aminek az ötödik ága lefelé mutatott.

Lancelot úgy szorította a melléhez a cédulát, mint egy hőn szeretett plüssállatot, és megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nem kellett üres kézzel visszatérnie könyörtelen főnökéhez, és legalább egy apró lépésnyit előrébb jutott. A szám ahhoz a lányhoz vezető nyom volt, akit a főnöke lázasan keresett.

Hosszas várakozás után az ablaknál álló férfi végre elérte telefonon azt a személyt, akire szüksége volt.

– Én vagyok az, Kalvin – mondta nyugodtan. Rövid szünet után felhorkant: – Dehogynem ismersz. Ne szórakozz velem, Hanne! Nekem szükségem van valamire, és lefogadom, hogy neked meg szokás szerint pénzre van szükséged. Üzletet köthetnénk. – Hanne, bárki is volt az, nyilvánvalóan vonakodva bár, de beleegyezett. Valószínűleg csak a bőséges pénz tudta meggyőzni. – Te ugye hozzá tudsz férni ennek az új telefontársaságnak a számítógépeihez? Ha valaki használja a mobilját, akkor meg lehet állapítani, hogy hol tartózkodik, ugye? A számítógép meg tudja mondani, melyik antennán keresztül fogja a jelet. Jók az információim?

A férfi, akit ezek szerint Kalvinnak hívtak, türelmetlenül dobolt az ujjaival a repedezett ablakpárkányon.

– Lehetséges ez vagy nem?

Úgy tűnt, hogy a válasz pozitív volt.

– Jó, megadok neked egy számot, és tudni akarom, hogy hol tartózkodik jelenleg ennek a mobilnak a tulajdonosa. – Rövid ideig hallgatott, aztán ismét felfortyant: – Igen, tudom, hogy egy adó körzete akár két kilométer nagyságú is lehet. Tisztában vagyok vele. Mindegy. Tudni akarom a körzetet. – Ezután ismét szünet következett. Kalvin csikorgatta a fogait és kidudorodtak a rágóizmai. – Megkapod a pénzt. A szolgám – mondta lekezelően – elviszi neked. Átadás csak akkor, ha megvan az információ.

A LEFÁTYOLOZOTT NŐ

Lilónak a torkában dobogott a szíve, amikor az apukájával kiszállt az autóból. Hátrahajtotta a fejét, és felnézett a *Blue Tower* szálloda tükrös homlokzatára. Huszonöt emeletnyi magasságban emelkedett az ég felé, és úgy tűnt, mintha csak csillogó kék üveglapokból állna. Ez volt a város legmodernebb szállodája, és az újságok híradásai szerint Rocky Olivér az egész huszonötödik emeletet kibérelte magának és az együttesének.

Schroll úr lecserélte a bő szabadidőruháját egy divatos és nagyon modern, ezüst és vakítóan kék színű edzőruhára, és a lánya számára is hozott a fitneszközpontból egy ugyanilyen modellt. Kezében egy szőnyegekkel, ugrókötelekkel, súlyzókkal teli bőrönddel elindult a luxushotel széles bejárata felé. Az üvegajtó szinte hangtalanul kinyílt, és szabaddá tette az utat a tágas hallba.

A recepció mögött egy ősz hajú, kivörösödött szemű férfi intett nekik. A feje folyamatosan ide-oda rángatózott, mintha ennyi őrültség láttán csak csóválni tudná.

– Maga a fitneszedző, ugye? – kérdezte, amikor Schroll úr odalépett hozzá.

– Talán látszik rajtam? – tréfálkozott Schroll úr, de a kimerült portás nem volt vicces kedvében. Kezével végigsimított fáradt arcán és szemein.

– Egy ilyen sztár nagy megtiszteltetés a szálloda számára, de egy csomó problémával is jár – állapította meg felsóhajtva.

– Hogyhogy? – tudakolta Lilo.

– Ezek a rajongók minden elképzelhető trükköt bevetnek, hogy bejussanak hozzá. Már egy szobapincért is leütöttek, hogy ellopják az egyenruháját.

Schroll úr magában nevetett.

– Tegnap óta meg végképp elszabadult a pokol. A szállodaigazgató asszony belépési tilalmat rendelt el az összes riporter számára. Mindenki arra kíváncsi, hogy meggyógyult-e már Rocky Olivér vagy még további koncertek is el fognak-e maradni. Azonkívül mindenféle pletykák is terjednek a lefátyolozott nőről, akit magával hozott.

Lilo érdeklődve húzta fel mindkét szemöldökét.

– Egy lefátyolozott nő? Hát az meg ki?

A portás egész idő alatt beszélt, miközben betáplált valamit a számítógépébe. Újra és újra elgépelt valamit, és kezdhette elölről.

– Amikor megérkezett, volt a csoportban egy lefátyolozott nő is. Egy földig érő, halványrózsaszín ruhát viselt, a fején pedig több vékony anyagból készült fátylat. Egy szót sem szólt, és senki sem látott egy négyzetcentiméternyit sem a bőréből. Mivel ennek a Rocky Olivernek a közelében tartózkodott, hamar elterjedt a pletyka, hogy az új barátnője lehet.

A számítógép végre elfogadó hangot adott, és a portás áthúzott egy mágneskártyát a szerkezeten, ami aktiválta azt. Átnyújtotta a kártyát Schroll úrnak és elmagyarázta:

– A liftben be kell dugni a nyílásba, és meg kell nyomni a 25-ös gombot. Mindenki más számára le van zárva az emelet. Kérem ügyeljenek arra, hogy senki ne menjen önökkel. Kiszállás után várják meg a biztonsági embereket, akik ellenőrizni fogják önöket. Semmi közünk ezekhez a fickókhoz, úgyhogy sajnos nem tehetünk a faragatlan viselkedésükről.

– Túl fogjuk élni. Az asszisztensem – mutatott Schroll Lilóra – és én.

– Sok szerencsét – mondta a portás, majd két fiatal japánhoz fordult, akik segítséget kérve nyújtottak felé egy várostérképet.

A hall kék kő, üveg és acél kompozíciója volt és végtelennek tűnt. Lilo érezte a kíváncsi pillantásokat, amik követtek őket, és szégyenlősen lehajtotta a fejét. A szeme sarkából pillantott jobbra és balra, de csak ismeretlen arcokat látott.

Végre odaértek a falhoz, ahol mindjárt hat lift is állt egymás mellett. Az ajtók közötti kijelzők mutatták, hogy hol jár éppen a lift. Szenzorok érzékelték, hogy várakozik-e valaki, és teljesen automatikusan hívták a felvonót.

– Elnézést, Rocky Oliverhez tartanak? – kérdezte egy rekedtes hang. Lilo felnézett, és egy pillanatra megállt a szíve. Visszafojtotta a lélegzetét és elfordult, hogy a férfi, aki odalépett hozzájuk, ne láthassa az arcát. Az amulett-tolvaj volt az, akit kicseleztek.

Vajon megjegyezte az arcát, amikor az utcán Axel segítségére sietett?

– Ki maga? – kérdezte Schroll úr hűvösön.

– Zenéről lenne szó. Írtam egy dalt ami Rocky Olivér új slágere lehetne, és be kell jutnom hozzá, hogy megmutathassam neki a dallamot.

Hazudik, kiáltott volna fel Lilo szíve szerint, de összeszorította az ajkait, és imádkozott, hogy az apukája ne hagyja megpuhítani magát.

– Kérem, ez a dal az én életemet is megmenthetné – könyörgött a szögletes arcú férfi.

Egy elektronikus csilingelés jelezte a lift érkezését, és az acélajtó kinyílt.

– Sajnálom, nem segíthetek önnek – mondta Schroll úr sajnálkozva, és vállánál fogva betolta a lányát a liftbe. Lilo megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor hallotta, hogy becsukódik az ajtó és a lift elindul. A szíve még mindig hevesen vert, és érezte, hogy lángol az arca.

– Minden rendben? – Az apukája észrevette az idegességet és kérdőn mustrálgatta. – Nem érzed jól magad? – Majd mosolyogva hozzátette: – Vagy csak az izgatottság?

– Az izgatottság – adott igazat neki Lilo rögtön.

Mit kereshet a férfi a szállodában? Még mindig az amulett nyomában van? Azt feltételezi, hogy itt van? De hiszen ennek semmi értelme. Ellopta Rocky Olivértől, aztán a térdnadrágosok elvették tőle, és most ismét felbukkan a szupersztár közelében. Mit akarhat pontosan? Lehet, hogy több is van ebből az amulettből? És vajon milyen jelentőseggel bírhatnak?

A lift nagy sebességgel száguldott a huszonötödik emeletre, ahol az ajtók dúdolva kinyíltak. Azonnal két magas, szekrényhátú testőr lépett a kijárat elé, és elálltak Schroll úr és Lilo útját.

– Miért jöttek fel? – támadták le őket durván.

Schroll úr enyhén hátradőlt, és nyugodt hangon ezt

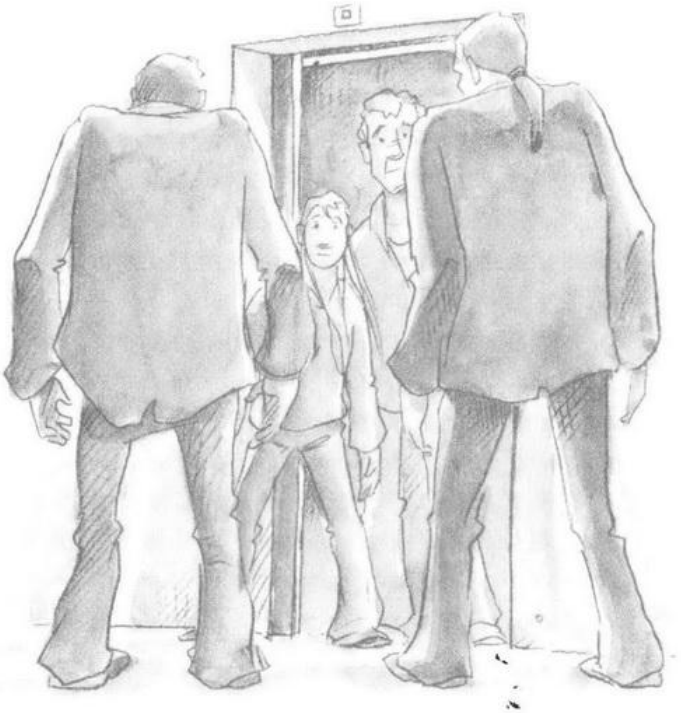

válaszolta:

– Én akár el is mehetek. Kérem, adják át Rocky Olivernek, hogy itt járt a személyi edzője, de a vérebei elüldözték!

A két testőr dühös képet vágott, és kelletlenül megengedték, hogy a látogatók belépjenek az emeletre. Az egyikük a fejével Lilóra mutatott.

-Ez ki?

– Ez itt – ismételte meg Schroll úr szemrehányó hangon –, az asszisztensem. És ha nem váltanak azonnal barátságosabb hangnemre, akkor tényleg elmegyek. Ezt nem kötelességem eltűrni.

– Mi a helyzet? – hallatszott ekkor a folyosó vége felől Rocky hangja. Kopott farmerjában és egy bő fehér ingben jelent meg a két férfi háta mögött, és megszemlélte a látogatókat.

– Hé, egy új edző! – Úgy tűnt, mintha örült volna, és rákacsintott Lilóra. – És egy csinos kísérő. Én viszont még nem vagyok kész. Valószínűleg fél órát várnotok kell rám.

Mélyen ki volt gombolva az inge, és jól láthatók voltak a nyakán a vékony, piros csíkok, az amulett bőrszalagjával való fojtogatás nyomai.

Mintha a föld alól termett volna ott, hirtelen egy fekete hajú, apródfrizurás fiatal nő jelent meg mellettük. A rúzsa lilán csillogott, a bőre nagyon világosra volt púderezve és porcelánra emlékeztetett.

– Rocky, ma nincs edzés! Kímélned kell magad. – A nő a sztár nyakára mutatott. – Gondolj erre!

– Már semmi bajom – mondta duzzogva Rocky, mint egy kisfiú. – Edzés nélkül nem tudok fellépni. Akkor hiányozna valami. Hé, Monique, ne csinálj már úgy, mintha az anyám lennél!

A nő sértődötten szorította össze az ajkait.

– Jaj, nem úgy értettem! – enyhült meg Rocky azonnal.

– Csinálj, amit akarsz! Nekem már kezd elegem lenni. Az önfejűséged egyszer úgyis tönkre fog tenni. De akkor ne engem hibáztass érte!

– Várj, Monique! Nyugodj már meg! – Rocky úgy könyörgött a nőnek, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre.

Lilo és az apukája tanácstalanul pillantottak egymásra. Feleslegesnek érezték magukat, és ez az egész helyzet kínos volt számukra.

Monique feltépett egy szobaajtót, bement és becsapta Rocky orra előtt. A sztár zavartan álldogált az ajtó előtt, és a nyakán lévő fojtogatási nyomokhoz emelte a kezét. Óvatosan megdörzsölte, és úgy tűnt, mintha közben elgondolkodott volna valamin. Hirtelen nagyon letört benyomást keltett. Lassan megfordult, és enyhén összerezzent, amikor észrevette Schsoll urat és Lilót. Már rég meg is feledkezett róluk. Valahogy végtelenül szomorúnak tűnt, és ernyedten lógtak a vállai.

– Mindjárt visszajövök – dünnyögte, és eltűnt a folyosó vége felé. Kattanva zárult be egy szobaajtó.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Lilo suttogva az apukájától.

Schroll úr odafordult az őrökhöz, akik némán bámultak abba az irányba, ahol Rocky eltűnt.

– Vissza fog jönni? Várjunk?

Az egyikük, aki lófarokba kötve hordta a hosszú haját, bólintott. Bár még mindig nem mosolygott, barátságosabbnak tűnt. Kinyitotta egy normális hotelszoba ajtaját, és betessékelő kézmozdulatot tett.

– Üljenek itt le addig. Kiszolgálhatják magukat a minibárból, igyanak, amit csak akarnak.

Lilo minden bátorságát összeszedve megkérdezte:

– Mi baja van Rockynak?

– Ne mondd el senkinek, de ezeknek a sztároknak mind hiányzik egy kereke! – Az őr az ujjával a homlokára bökött, és fájdalmas grimaszt vágott.

Lilo újabb merész kérdésre szánta el magát. Ki akarta használni ezt a remek alkalmat. Egyszerűen muszáj volt feltennie a kérdést.

– Tulajdonképpen igaz az, hogy Rockyt tegnap megtámadták?

Az őr nem tudta palástolni, mennyire meglepődött ezen a kérdésen. Az arca egyértelmű igenről árulkodott.

– Nem – válaszolta egy kicsit túl hosszúra nyúlt szünet után. – Honnan származik ez az információja?

– A, fél füllel hallottam egy rajongótól, és egy internetes honlapon is rajta volt.

– Amit a rajongók összevissza beszélnek, annak a nagy része általában kitalált dolog – magyarázta az őr

leereszkedően.

– Tényleg? – Lilo ránézett, és azt vette észre, hogy az otromba férfi egyszer csak zavarba jött.

– Biztos érti, hogy mire gondolok.

Lilo hízelgőnek tartotta, hogy a férfi magázza.

– Lent vár egy zeneszerző, aki állítólag egy új dalt hozott Rockynak – szólalt meg ekkor Schroll úr.

Az őr legyintő kézmozdulatot tett.

– Forduljon a fickó a lemezgyártó céghez, kapjon inkább tőlük kosarat.

Lilót nagyon zavarta az őr barátságtalan és lenéző hangvétele. Rocky Olivér iránti szimpátiája is csökkent. Lázasan gondolkodott azon, hogy tudna egy pillantást vetni a többi szobába. A lefátyolozott nőről nem mert kérdezősködni. Pillanatnyilag legalábbis még nem.

– El kell mennem egy helyre – mondta zavartan, majd felállt, és bement a fürdőszobába. Miután bezárta maga után az ajtót, megvizsgálta a vécétartály fedelét. Egy ügyes kézmozdulattal leemelte a műanyagot. Axel mutatta neki egyszer ezt a trükköt. A vécétartályok kitűnő rejtekhelyek voltak, Lilónak viszont ezúttal más szándéka volt vele. Sikerült hozzáférnie a tartály öblítő szerkezetéhez és kiakasztani ott egy emelőt. Miután visszatette a helyére a fedelet, a tartályt már nem lehetett működésbe hozni.

Lilo szenvedő képpel jött ki a fürdőszobából és az őr elé lépett.

– Rossz a vécétartály. Mindig le szoktam ellenőrizni, mielőtt egy idegen helyen megyek vécére, mert már szereztem kellemetlen tapasztalatot ezzel kapcsolatban.

Schroll úr csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

Az őr eltűnt a fürdőben, és Lilo hallotta, ahogy a tartályon babrál. De gyámoltalan kuruttyoláson kívül semmit sem tudott előcsalogatni belőle.

– Bemehet a két szobával odébb lévőbe – mondta, miután visszatért. – Abban nem lakik senki. Menjen csak be nyugodtan.

– Köszönöm! – mosolygott rá Lilo megkönnyebbülten, és kiment a folyosóra.

– A 2505-ös szoba fürdőjét megy használni – kiáltott oda az őr a lány válla felett a kollégáinak, akik el akarták állni Lilo útját.

A testőrök bólintottak, és tovább engedték Lilót. Már a 2505-ös szoba kilincsén volt a keze, amikor a háta mögött kinyílt a liftajtó. Lilo kíváncsian megfordult, és egy zömök férfit látott kiszállni. Behúzta a nyakát, felhajtotta elnyűtt és kopott zakójának gallérját, és lehajtotta a fejét.

– Időpontom van – mondta szűkszavúan.

Az egyik testőr tudta, miről van szó, és elkísérte a

férfit a folyosó végéig. Lilo gyorsan kinyitotta annak a szobának az ajtaját, amibe be szabadott mennie. Mielőtt bement volna, még megfigyelhette, hogy a férfit a szomszéd szobába vezették. A testőr bekopogott, az ajtó kinyílt, és Rocky hangja hallatszott.

– Na végre! Jöjjön be!

Vajon ki lehetett ez a látogató, akit az énekes kétségtelenül már nagyon türelmetlenül várt?

FELFEDEZVE

Lilónak természetesen nem kellett vécére mennie. A 2505-ös szobában először is bezárta az ajtót, nehogy valaki meglepje. Kihozott a fürdőszobából egy fogmosópoharat, és odaszaladt vele a másik szobával határos falhoz. A pohár száját a falnak nyomta, és a pohár talpához szorította a fülét. Bízott benne, hogy működik a trükk, és követni tudja majd, amit a szomszéd szobában beszélnek.

Nagyon tompán és halkan tudta kivenni a hangokat. Még a lélegzetét is visszafojtotta, hogy megértse, mit beszélnek.

– Nos? Talált már valami nyomot? Sürgősen vissza kell szereznem az amulettet. Még ma délután, a koncertem előtt! – Rocky hangja kétségbeesettnek tűnt.

– Messze a legmegfelelőbb emberhez fordult a vá-

rosban – mondta a látogató kérkedve. – Senki sem tudna gyorsabban és diszkrétebben segíteni magának, mint én.

– Igen, igen – sürgette a férfit türelmetlenül Rocky, és egyáltalán nem érdekelte a másik öndicsérete.

– Magándetektívként kiváló hírnévnek örvendek, viszont ezért óvatosan is kell eljárnom. Végül is a lelkemre kötötte, hogy kerüljek minden felesleges feltűnést.

– Ez igaz. Valóban ezt mondtam. De szükségem van arra az amulettre! – Rocky Olivér hangja olyan sírósan csengett, mint egy kisfiúé, akitől valaki elvette a játékautóját.

Lilo érezte, ahogy feláll a szőr a tarkóján.

A magándetektív, akit Rocky rögtön ezután Mr. Taubnernek szólított, jól informált volt. Tudott Waldiról, a rafkósrol és a virágbolt egyenruhájáról, amit kikölcsönzött. Kiderítette azt is, hogy az egyik egyenruhát egy kislánynak adták, a másikat pedig egy markánsan szögletes arcú férfinak. Lilo úgy döntött, hogy ezt a „kislány" dolgot nem mondja el Poppinak, mert biztos nem hallaná szívesen. Megkönnyebbült, hogy a nyomozó számára teljesen egyértelmű volt, ki volt a tolvaj: a férfi, és nem Poppi.

– Viszont egy szemtanú állítása szerint utána volt egy kis üldözéses jelenet a férfi és a gyerekek között.

A férfi akart tőlük valamit, amiről viszont a gyerekek állították, hogy nincs náluk. Igazi magyarázatom nincs rá, de fennáll a gyanú, hogy a gyerekek ellophatták a férfitól az amulettet.

Rocky először nem mondott erre semmit.

– Kik ezek a gyerekek? Van már valami nyom róluk?

Taubner úr kénytelen volt nemmel válaszolni.

A szomszéd szobából ekkor nagy zaj hallatszott.

– Nyugalom, nyugodjon meg, kérem – csitítgatta Taubner a popsztárt. Úgy tűnt, Rocky felboríthatott egy széket vagy belerúghatott egy szekrénybe.

– Kérdeznem kell öntől valamit – kezdte a nyomozó óvatosan. – Tulajdonképpen miért olyan fontos önnek ez az amulett, és miért nem vonta be a rendőrséget az ügybe?

A popsztár belefogott a magyarázatba, de aztán ismét elhallgatott.

– Nincs feltételezése arról, hogy ki lehetett a tolvaj? – kérdezősködött tovább Taubner.

– Nincs – válaszolta szinte felháborodottan Rocky.

– Ezek a gyerekek nagy rajongói lehetnek önnek, nem?

– Talán.

– Hogy hogyan tudták meglopni a tolvajt, az még mindig rejtély számomra – mondta ki Taubner hango-

san a gondolatait. – Ezek a gyerekek nagyon ügyesek lehetnek. Az is elképzelhető, hogy professzionális bűnözők, akik egy szervezetnek dolgoznak. Nem tudok továbbjutni, amíg elhallgat előlem valamit.

Ismét egy hosszabb szünet következett.

– Mindjárt visszajövök – ígérte Rocky, és kiment a szobából.

A 2505-os szoba ajtaján ekkor bekopogott valaki és megpróbálta kinyitni. A testőrök egyike azt követelte, hogy Lilo azonnal nyissa ki. A lány gyorsan visszavitte a poharat a fürdőszobába, lehúzta a vécét, és miután kinyitotta az ajtót, úgy tett, mintha épp a nadrágja utolsó gombjait gombolná be. Szemrehányóan nézett a férfira.

– Sajnálom, de fáj a hasam. Itt az is tilos?

A testőr szégyenlősen vigyorgott, mint egy kisfiú, és visszafojtotta a nevetését. Széles vállai közben le-föl ugráltak.

Lilo a szeme sarkából a popsztárt figyelté, Rocky a folyosó végén állt az utolsó ajtó előtt, és nagyon óvatosan bekopogott rajta. Azután suttogott valamit, amiből Lilo csak annyit vélt kihallani, hogy „…be kérlek!"

Hogy tudná kideríteni, hogy ki lakik ebben a szobában? Talán a lefátyolozott nő, akit a portás említett? Lilo úgy tett, mintha eltévedt volna, és nagy léptekkel Rocky felé indult.

– Hé, egy pillanat! – A testőr azonnal ott termett mögötte, és a vállánál fogva visszahúzta a lányt.

– Az apukámhoz szeretnék visszamenni – védekezett Lilo.

– Apuka? – A nagy termetű testőr azonnal bizalmatlanná vált.

Lilo rögtön tudta, hogy hibát követett el. Schroll úr az asszisztenseként mutatta be. Úgy döntött, hogy legjobb védekezés a támadás és így szólt:

– A lánya vagyok és az asszisztense. Talán ez is tilos?

Rocky pillantása átsiklott rajta, úgy tűnt, a sztárnak egészen máshol járnak a gondolatai. A szoba ajtaja ekkor résnyire kinyílt, ő pedig besurrant rajta. Hogy ki tartózkodott a szobában, azt nem lehetett látni.

Amikor Lilo visszament a szobába, Schroll úr elmélyülten beszélgetett azzal a testőrrel, aki lófarokba kötve hordta a haját. Aggódva nézett a lányára.

– Minden rendben? Jól érzed magad?

Lilót nagyon nyugtalanította, amit az imént hallott. Erről a minden hájjal megkent magánnyomozóról el tudta képzelni, hogy nyomára bukkan a térdnadrágos bandának. És annak csak rossz vége lehet. Mindenekelőtt el kellene magyarázniuk, hogy miért akartak bejutni Rockyhoz, és később miért lopták el az amulettet. Vajon el fogja hinni nekik bárki is az igazságot? Túl

sokáig halogatták, hogy visszaadják az amulettet a tulajdonosának. Ez az aggodalom ült ki Lilo arcára, ettől volt olyan sápadt.

– Jól vagyok – válaszolta, de maga is úgy találta, hogy nem tűnt túl meggyőzőnek.

– Big Gunther – mutatott Schroll úr a testőrre –, épp arról mesél, hogy mi mindent élt már át különböző sztárokkal. Hihetetlen!

Lilo megkönnyebbült, hogy az apukája nem kérdezősködött tovább, csatlakozott hozzájuk, és érdeklődve kérdezte:

– Nagyon nehéz ezekkel a sztárokkal?

Gunther fontoskodva kihúzta magát, és keresztbe fonta a karját hatalmas mellkasa előtt.

– Hát tényleg nem könnyű. Nyugodtan mondhatom. Most például az agyamra megy ez a sürgölődés az új barátnője körül.

– Rocky Olivér új barátnője körül? – kíváncsiskodott Lilo.

A testőr elhárítóan emelte fel a kezét.

– Rocky a kenyéradó gazdám, úgyhogy nem illendő kifecsegnem róla semmit.

– Mi biztos nem mondjuk el senkinek – mondta Schroll úr, és bátorítóan mosolygott a férfira. – Azonkívül a portás már mesélt nekünk a lefátyolozott nőről.

– Ez hihetetlen. – Gunther megrázta nagy fejét. – Ez a nő valóban egész nap ezekkel a rongyokkal a fején mászkál. Bezárkózik a szobájába, és hagyja, hogy szegény Rocky vinnyogjon neki, mint egy kiskutya, mielőtt kinyitná neki az ajtót. A helyében én már rég kidobtam volna ezt a csajt. De ő úgy lóg a szoknyája szélen, mint egy taknyos kölyök. Tényleg kíváncsi lennék, hogy mit eszik rajta.

– Mióta ismeri ezt a nőt? – kérdezte Lilo olyan érdektelenül, amennyire csak lehetett.

– Pár napja. Akkor hirtelen felbukkant, és Rocky teljesen megváltozott. Én is csak néhány hete dolgozom neki. De ez a fickó addig laza és oldott volt. Most viszont látom rajta, hogy csak megjátssza a vidámságot.

– Mit csinál a lefátyolozott nő egész nap? – Lilo nekitámaszkodott az ablakpárkánynak, Gunther pedig folytatta a mesélést.

– Semmit. Bámulja a tévét vagy ételt hozat fel magának a szobaszervizzel.

– A riporterek még nem szereztek tudomást róla.

– Nagyon helyes, különben Rocky valószínűleg már valamennyiünket kirúgott volna. A házőrző kutyája, ez a Monique, ezen a téren nem ismer pardont. Ha egyvalakinek is eljár a szája a csapatból, akkor mindenkit kirúgnak. Mindenkit. Ezért mindenki ellenőrzi a másikat, mert senki sem akarja elveszíteni az állását.

Tulajdonképpen még önökkel sem szabadna beszélnem.

Lilo arra gondolt, amit az elmúlt hetekben olvasott Rockyról. Poppi és ő kicseréltek egymás között a különböző újságokat, és szinte minden történetet ismertek, ami csak megjelent. Erről a barátnőről egyikben sem volt szó. Talán azért akarta Rocky, hogy titokban maradjon az új kedvese, hogy a női rajongói ne legyenek csalódottak, és ne forduljanak el tőle.

Lilo csak azt nem értette, hogy miért pont egy ilyen kellemetlen nőszemélyt választott ki barátnőjének a sztár. Ez egyáltalán nem illett a derűs és sugárzó személyiségéhez.

– Holnap éjjel, a szomszéd városban tartott koncert után a fátyolos nő feltétlenül el akar menni valahová. Ezt már előre bejelentette. Ezért be kell vetnünk majd Rocky hasonmását.

Lilo meglepődve nézett Guntherre.

– Rocky hasonmását? – ismételte meg.

Gunther élvezte, ahogy a vendégek ledöbbentek.

– Igen, van egy hasonmása, aki első pillantásra döbbenetesen hasonlít rá. Akkor szoktuk bevetni, ha félre akarjuk vezetni a riportereket. Napszemüvegben és sapkában, mintha nem akarná, hogy felismerjék, elhagyja a szállodát. Mi gondoskodunk arról, hogy az összes fotós a nyomára bukkanjon és kövesse őt.

Ha elmentek, akkor tiszta a levegő az igazi Rocky számára. Így fogjuk csinálni holnap is. A koncert után a hasonmás jelenik majd meg a partin, amit Rocky tiszteletére adnak a koncertcsarnok nézőterén, válogatott vendégeknek. Ügyelünk arra, hogy senki ne tudjon túl közel férkőzni hozzá, és ne ismerjék fel, kivel van dolguk valójában. Az igazi Rocky közben egy elsötétített ablaküvegű kocsiban visszatér a szállodába, felveszi a lefátyolozott barátnőjét, aztán titokban együtt elmennek valahová.

– Hová? – szaladt ki Lilo száján egy kicsit túl gyorsan.

A testőr annyira el volt foglalva saját magával, hogy egyáltalán nem tűnt fel neki, hogy Lilo kifaggatja.

– A testőrei azt állítólag csak holnap éjjel fogják megtudni.

A folyosóról ekkor hangok hallatszottak. Gunther intett Schroll úrnak és Lilónak, hogy várjanak, majd az ajtóhoz lépett. Óvatosan kinyitotta.

Lilo azonnal eljött az ablaktól és megpróbált kikukucskálni a testőr válla fölött. Kint egy kopott zakós férfit látott elhaladni. Őt Rocky követte.

– … az interneten keresztül egy fiúval. Megvan az e-mailcíme és talán ennek segítségével meg tudjuk találni.

Lilónak ismét végigfutott a hideg a hátán. A fiú

alatt Axelt értette a férfi. Ő lépett kapcsolatba interneten keresztül azzal a fickóval, aki átadta nekik a virágüzlet egyenruháját. Valóban lehetséges lenne kideríteni egy e-mailcim tulajdonosát? Ha Axel megadott valamilyen adatokat magáról, akkor figyelmeztetnie kell. Gyöngyözni kezdett a homloka, és lázasan azon gondolkodott, hogyan tudná értesíteni Axelt. Minden lépését, amit itt tett, figyelték. Kilátástalannak tűnt a helyzet.

Dúdolva kinyílt a liftajtó.

– Egy pillanat, ki maga? – kiáltott fel az egyik testőr. Gunther is kilépett a folyosóra, hogy támogatást nyújtson a kollégáinak. Lilo az ajtóhoz sietett, és a lift irányába lesett.

A szögletes arcú férfi volt az. Kockafeje közvetlenül a vállán ült, mintha behúzta volna a nyakat. Valahogy tehát mégis sikerült bejutnia. Talán lefizette a portást.

A testőr a zakójánál fogva megragadta-a fickót, és teljes erőből a falhoz szorította.

– Egy pillanat! Nem bánhatnak így emberekkel! – avatkozott közbe Taubner, aki épp elmenőben volt, és megpróbált a segítségére sietni annak a férfinak, aki valójában az a tolvaj volt, akit keresett. Lilo vívódott magában, hogy nyilvánosságra hozza-e az igazságot, de nem tudta rászánni magát.

– Maga szimatol, mi őrködünk – ugatta le a testőr, és a könyökével durván belökte a liftbe Taubnert. Az ajtó lassan becsukódott, és a szögletes arcú férfi a nyomozó felé fordult, aki épp eltűnt a fémlemezek mögött.

– Ez testi sértés, amit itt művelnek! – kiáltotta még a magánnyomozó a csukódó ajtón keresztül.

Lilo még mindig le volt merevedve, és nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen. Egy kicsit jobban kihajolt, és akkor megtörtént: a férfi, aki előző nap megpróbálta ellopni az amulettet, észrevette a lányt, és a szeme villanásából ki lehetett olvasni, hogy felismerte őt. Lilo ijedten visszahúzta a fejét, és a mellére szorította a kezét. A szíve veszettül kalapált, és majd' kiugrott a helyéről.

Most mi lesz? Most mi lesz? Most mi lesz?, dübörgött a fejében.

KUTYASZORÍTÓBAN

– Ki ez a fickó? – hangzott fel a folyosón Rocky hangja.

A testőr, aki az imént még nagyon nagyra volt magától, elengedte a szögletes arcút, és szinte haptákba vágta magát.

– Be akart surranni.

– Riporter?

– Nem, egy zeneszerző! – hazudta a férfi, és rámosolygott a sztárra.

Lilo nagy levegőt vett és előrelépett.

– Rocky, mondanom kell neked valamit – szólalt meg a lány minden erejét összeszedve.

Az amulett-tolvaj grimaszt vágott, hogy elhallgattassa Lilót. Miss Agytrösztöt viszont ez nem hatotta meg. Nagy levegőt vett és folytatta:

– Óvakodj ettől a férfitól!

Valószínűleg az egyik testőr hívhatta a liftet. Az készen állt, az ajtaja nyitva volt. A szögletes arcú idegei felmondták a szolgálatot, teljes súlyával nekiment annak az őrnek, aki az elején fogva tartotta, nekilökte őt a kollégájának, és beugrott a liftbe. A támadás teljesen váratlanul érte a testőröket. Nagy súlyúkkal eldőltek, mint a liszteszsákok. Eközben az egyikük szerencsétlen módon ráesett a másik karjára. Az úgy felüvöltött a fájdalomtól, hogy visszhangzott a folyosó.

– Eltörted a karomat! – jajgatott a jól megtermett férfi összeszorított foggal. Gunther a segítségére sietett. Amikor észrevette, hogy bezárul a liftajtó, még közé akarta tenni a kezét, de elkésett. A lift elindult lefelé.

– Hívjátok fel a hallban lévő emberünket, hogy fogja el a fickót! – üvöltött fel Gunther. Visszarohant Rockyhoz, és betolta az egyik szobába. – Maradjon itt! Itt biztonságban van!

Senki sem foglalkozott Lilóval, aki magányosan állt a folyosón. Gunther felkapott egy mobiltelefont, és kapkodva tárcsázott rajta egy számot Megsérült kollégája a fájdalomtól összegörnyedve feküdt a földön.

– Én vagyok! A liftből mindjárt kiszáll egy… – Gunther félbehagyta a mondatot. A liftajtó fölött volt egy négyszögletes kijelző, amin felvillant a 12-es szám. A szögletes arcú már a 12. emeleten elhagyta a liftet.

Vajon a lépcsőn át akart menekülni?

– A tizenkettedik emeleten kell lennie egy férfinak, kis fej, bikanyak és szögletes Áll. Kapd el! – Miután Gunther letette a telefont, odaugrott a falon lévő telefonkészülékhez és egy rövid számot tárcsázott rajta. – Hívjon egy orvost! Baleset történt. Valószínűleg csonttörés.

– Egész biztos – préselte ki a szavakat a fogai között a földön fekvő férfi.

– Azonnal itt lesz az orvos, Robin – próbálta megnyugtatni Gunther a kollégáját.

– Én nem tehetek róla – bizonygatta az az őr, aki ráesett Robinra.

– Senki sem hibáztatott téged, Eric!

Schroll úr a lánya mellé lépett, és átkarolta a vállát. Lilo a háta mögül ekkor valami zajt hallott, és hirtelen megfordult. A folyosó gyér megvilágításában egy női alakot látott a folyosó végén állni. Abból a szobából jöhetett ki, amelyikbe Rocky az imént bebocsátásért könyörgött. Sem a nő testéből, sem az arcából nem lehetett látni semmit. Hosszú, vékony fátylak lógtak a feje búbjától a sarkáig, és úgy ringatóztak, mint a tengeri moszat a sekély vízben.

A zajra felfigyelve Monique is kijött a szobájából, és megkérdezte, hogy mi történt. Schroll úr szárazon csak ennyit válaszolt:

– Úgy látom, Olivér úr ma nem ér rá edzeni. Nekem viszont más klienseim is vannak. Ezért most mennem kell. Ha mégis úgy dönt, hogy szüksége van rám, akkor forduljanak kérem a fitneszklubhoz.

Monique úgy nézett rá, mint egy nemkívánatos betolakodóra, és elengedte Schrollékat. Lilo számolta a lépéseket a liftig és imádkozott, hogy minél hamarabb jöjjön a lift, és vigye el innen őket. Semmi kedve sem volt további és részletesebb magyarázatba fogni. Még egy utolsó pillantást vetett a lefátyolozott nőre.

A fehér és sötétszürke fátyolos különös alak még mindig mozdulatlanul állt ott, lehajtotta a fejét, mint egy bika és dühösen fújtatott. Ami ezután történt, azt Lilo már nem kísérhette figyelemmel, mivel megérkezett a lift, és az apukája betuszkolta.

Miközben lefelé tartottak, Schroll úr oldalról kutató tekintettel nézett a lányára.

– Lehetséges, hogy eltitkolsz előlem valamit? Miért figyelmeztetted az előbb Rocky Olivért arra a férfira? Magyarázd meg légy szíves!

Lilo tudta, hogy most nagyon jó magyarázatra lesz szüksége. Az igazat nem akarta megmondani. Semmi esetre sem.

– Megérzés – bökte ki rövid gondolkodás után. – Ez az a férfi volt, akivel a hallban találkoztunk. Nem igaz, hogy zeneszerző. Egyszer már láttam az arcát valame-

lyik újságban. Riporter, és szereti a botrányos történeteket.

Schroll úr komolyan bólintott.

– Akkor ez a Rocky kifejezetten hálás lehet neked. Tényleg nagyon figyelmes vagy.

Lilo fellélegzett. Az apukája tehát elhitte, amit mondott neki. Kicsit azért furdalta a lelkiismerete, hogy hazudott. El is határozta, hogy a legközelebbi adandó alkalommal megmondja az igazat. De most még nem.

A térdnadrágosok annak a háznak a tetején tartottak megbeszélést, amelyben Schrollék lakása volt. Lilo véletlenül felfedezett egy keskeny ajtót a padláson, ami egy fémpallóra nyílt, amelyen keresztül a kémények között a kis lapos tetőre lehetett jutni. Egy rozsdás kerti szék és egy kis asztalka maradványai bizonyították, hogy a kis teraszt régebben valóban használták.

Axelnek, Dominiknak és Poppinak sokat kérdezniük sem kellett. Elég volt Lilo feszült arcára pillantaniuk. Tudták, hogy történt egy s más, és hogy a lány rájött valamire. Végighallgatták barátnőjük beszámolóját, anélkül, hogy egyetlen alkalommal is félbeszakították volna. A nap sugarai már egy kicsit melegebbek voltak, de a márciusi szél jegesen fújt. Poppi szoro-

sabbra húzta magán a dzsekijét, Axel pedig ugrálni kezdett, hogy ne fázzon.

– Mi a helyzet az e-mailcímeddel? Kitöltöttél az interneten valami nyomtatványt a neveddel és a címeddel? – tudakolta Lilo a fiútól.

Axel gondolkodott egy kicsit, aztán bólintott.

– Gondolod, hogy ez a nyomozó hozzá tud férni az adatokhoz?

Lilo idegesen kifújta a levegőt.

– Hát, kinézem belőle. Nagyon rafinált és jó detektív lehet. Hihetetlen, amit kevesebb, mint egy nap alatt kiderített.

– De a szögletes arcú felismert téged – mondta Poppi aggódva. – Az a férfi tudja, hogy valami közöd van Rockyhoz, és biztos meg is próbál megtalálni téged.

Lilo végignézett magán. Még mindig az a szabadidőruha volt rajta, amire nagy fehér betűkkel a Jim Anderson fitneszklub nevét hímezték. Ott virított a mellén és a hátán, és nagyobb távolságból is jól olvasható volt. Az apukája mesélte egyszer, hogy a tulajdonos, akit valóban Jim Andersonnak hívtak, szándékosan tetette rá a ruhákra ilyen jól láthatóan a nevet. Azt akarta, hogy az edzői egyfajta mozgó reklámoszlopok legyenek.

Dominik megsejtette azokat a szörnyű gondolatokat, amik Lilo fejében cikáztak. A szögletes arcú esetleg felhívhatja a fitneszklubot, és érdeklődhet náluk, hogy ki volt az a lány, aki ott volt Rocky Olivérnél. És ha egy ártatlan ürüggyel teszi ezt, akkor hamar meg is fogja tudni Lilo teljes nevét, és talán még azt is, hogy hol lakik.

– Most rögtön oda kell szólnod a fitneszklubba, hogy senkinek ne adjanak ki információt rólad vagy az apukádról! – sürgette Dominik a barátnőjét, és odaadta neki a mobilját. Lilo vonakodva nyúlt érte. Biztos meg fogják majd kérdezni, hogy miért ragaszkodik ehhez annyira, és akkor mit fog majd válaszolni?

– Gyerünk már! – erősködött Dominik.

A térdnadrágos banda agya kívülről tudta a számot, és tárcsázott. Beatrice, a magas és vékony recepciós lány vidám hangon jelentkezett be.

– Szia, Lilo! – ujjongott, mintha épp a legjobb barátnője hívta volna.

– Szia, Beatrice! Te, csak azt akarom mondani, hogy van néhány fura fiú az iskolánkból. Nagyon mélyre el tudják változtatni a hangjukat – kezdett belé a füllentésbe Lilo. – Ha esetleg felhívnának és felőlem érdeklődnének…

– Elkéstél! – vágott a szavába Beatrice. – Már megtörtént. Pár perccel ezelőtt beszéltem velük. Pontosab-

ban az egyikükkel. Nagyon úgy hangzott, mintha oda lenne érted, és azt mondta, hogy egy ajándékot szeretne átadni neked. Totál beléd van esve, mi?

Lilo nyelt egyet.

– Igen, nagyon! Elárultad neki, hogy hol lakom?

– Teljesen rossz címe volt – mesélte Beatrice izgatottan. – Segítenem kellett neki, hogy el tudja juttatni hozzád az ajándékodat. – A lánynak csak most tűnt fel Lilo rosszkedve. – Rosszul tettem?

– Nem, nem – nyugtatta meg Lilo. – Semmi gond. – Gyorsan elköszönt, és befejezte a beszélgetést. Odafordult a barátaihoz: – A szögletes arcú tudja, hogy hol tud megtalálni. Biztos nem vesztegeti az idejét, hogy idejöjjön, és megszerezze az amulettet.

– Az amulett nélkül Rocky ma este megint nem fog fellépni – vetette közbe Poppi.

– Az lenne a legegyszerűbb, ha visszaadnánk. Közvetlenül ennek a Rocky Olivernek – javasolta Dominik.

Lilo bólogatva igazat adott neki. Axel viszont nem értett egyet velük.

– Emberek, ha vissza is adjuk Rockynak, attól a szögletes arcú még ugyanúgy a nyomunkban lesz, mivel azt feltételezi, hogy nálunk van a cucc. A szögletes arcú biztos nem azért jön, hogy egy szelet tortát egyen velünk. Mi a véleményetek arról, hogy ennek a fickó-

nak adjuk át az amulettet? Kifejezetten veszélyesnek tartom.

Dominik az ujjával a homlokára bökött.

– Elmentek otthonról, vagy mi? Nem adjuk vissza a tolvajnak a zsákmányát!

– Menjünk hozzánk, és rejtsük el a mi házunkban! Apu az állítja, hogy nekünk van a legbiztonságosabb riasztókészülékünk a világon – vetette fel Poppi. A többiek csodálkozva fordultak felé.

– Ezt hogy érted? – tudakolta Dominik.

– Úgy, ahogy mondom. Az én címemet nem ismeri sem ez a nyomozó, sem a tolvaj. Nálunk biztonságban leszünk. Bezárjuk magunk mögött a bejárati ajtót, és bekapcsoljuk a riasztót. Az a helyzet, hogy apu folyton aggódik a tervei és a feljegyzései miatt. Az a cég szereltette be az egész biztonsági berendezést, amelyiknek dolgozik. Ha valaki átmászik nálunk a kerítésen, azonnal megszólal a riasztó. Hét térfigyelő kameránk van a kertben és a házon. Minden egyes ablak be van biztosítva. Ha valaki bemászik, úgy felvisítanak a szirénák, hogy az embernek belefájdul a füle.

– Első hallásra nem rossz – állapította meg Axel.

Dominik előhúzta a kabátzsebe mélyéről az amulettet, és meglengette a levegőben. A kristály összegyűjtötte a napsugarakat, és kis villámokká alakította őket, amik aztán mindenfelé szikráztak. A térdnadrágosok

szemében apró, rikítóan fénylő pontok tükröződtek vissza.

– Ti is érzitek? – kérdezte Lilo fátyolos hangon. – Ez

az amulett erőt sugároz ki magából. Egy mágikus erőt.

– Badarság! – Mágiáról és varázslatról Axel hallani sem akart.

– Varázslat nem létezik. – Dominik hangján is érződött, milyen butaságnak találta Lilo érzését.

– Szerintem is van valami titokzatos ereje az amulettnek – mondta Poppi tisztelettel a hangjában. Nem tudta levenni a tekintetét a kristályról. Olyan érzése

volt, mintha parányi, sötét szemek barnultak volna rá a kristály belsejéből. A kristályt körülölelő démon ezzel szemben élettelennek és hidegnek tűnt.

Poppi arca hirtelen felragyogott.

– Eszembe jutott még valami.

– Mi lenne az? – Lilo elhessegetett két galambot, amik az egyik kémény szélén tipegtek és turbékoltak felette.

– Rockynak van egy nagy rajongói oldala az interneten. Ott van egy vendégkönyv is, amiben üdvözleteket lehet küldeni neki. Írjuk bele ebbe a vendégkönyvbe, hogy információnk van az amulettről, és hogy forduljon hozzánk.

Dominik nem tartotta sokra ezt az ötletet.

– Ezt úgysem olvassa el soha!

– De igenis elolvassa! – védte meg Poppi a sztárt. – Gyakran jelennek meg reagálások a bejegyzésekre. Néha az is előfordul, hogy pár perc múlva ott a válasz.

Lilo csettintett a nyelvével.

– Egy próbálkozást megér a dolog.

Dominik rosszallóan csóválta a fejét.

– Úgy gondolom, hogy bolhából csináltok elefántot. Poppi tegnap azért került kínos helyzetbe, mert jelen volt a támadásnál, és könnyen előfordulhatott volna, hogy őt tartják a tolvajnak. Ezért szereztük vissza az amulettet. Most egyszerűen be kellene tennünk egy

borítékba, és elküldenünk Rocky Olivernek. Ezzel el is lenne intézve az ügy.

– Mi vagy te? Egy igazi térdnadrágos vagy egy gyáva kukac? – kérdezte Axel kihívóan. – Akkor sohasem fogjuk megtudni, hogy mi olyan különleges ebben a fura amulettben.

– Azonkívül erős a gyanúm, hogy Rocky valami nagy pácban van, és hogy a problémáinak köze lehet az amuletthez – egészítette ki Lilo.

Dominik csücsörítve gúnyolódott:

– És ha az édes kis Rocky fiú pácban van, akkor a bátor Lilo és Poppi angyalok természetesen a segítségére sietnek.

A lányok grimaszt vágtak. Mivel Axel, Lilo és Poppi már majdnem megfagytak, elindultak visszafelé a házba. Dominik, akin a lábszárig érő hosszú kabátja volt, amiben úgy nézett ki, mint egy finom, idős úr, utánuk kiáltott:

– És nem vagyok gyáva. Csak, hogy világos legyen! Azonkívül én nem fázom, mivel jól fel vagyok öltözve.

– Igen, professzor úr! – kiáltott vissza neki Axel.

Dominik dühösen fújtatott, mert a barátai gyakran élcelődtek a bonyolult stílusán és a ruháin. Dominik öltönyben is jól érezte magát, a kabátot pedig egy idős nagybácsijától örökölte, akinek ugyanakkora volt a mérete, mint neki.

– Nincs ezeknek semmi ízlésük – méltatlankodott magában, miközben a keskeny pallón egyensúlyozott. Jobb és bal oldalon meredeken tartott lefelé a tető. Hét emelet mélységben volt az utca. Dominik megkapaszkodott a vékony korlátban, és a remegő lábaitól zörögni kezdett a palló. A térdnadrágos fiú megszédült, és olyan érzése volt, mintha a tető, a palló és a kémények elkezdenének forogni körülötte.

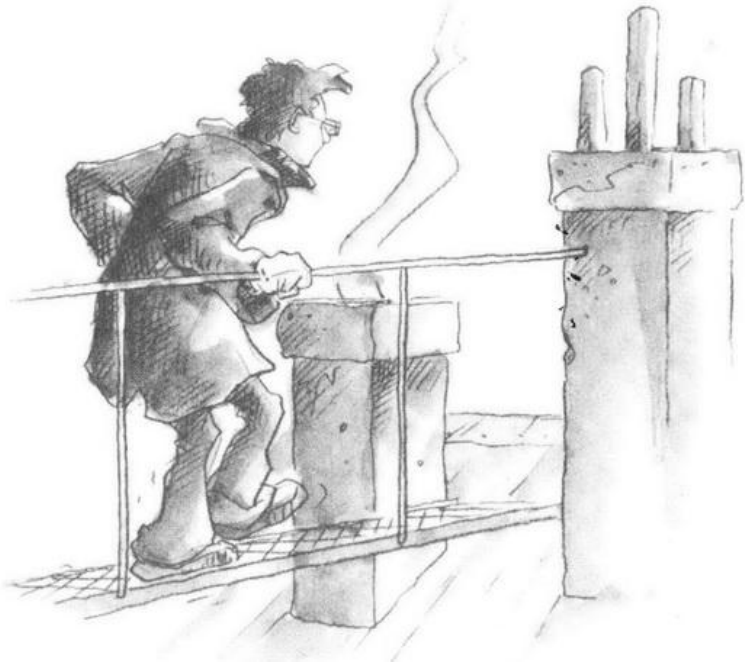

Lilo, aki megfordult a tetőre nyíló keskeny ajtóban, látta, hogy a fiú meginog és odakiáltott neki:

– Ne nézz le! Csak előre nézz!

Dominik ennek épp az ellenkezőjét tette, és ismét lepillantott a mélybe.

A ház előtt lévő úton lépésben egy sötétkék autó haladt el. Megállt, és egy alacsony férfi szállt ki a vezető felőli oldalon. A feje közvetlenül a vállán ült. Amikor pillantása végigsiklott a ház homlokzatán, megmutatta szögletes arcát.

Dominik minden bátorságát összeszedve előrelendült az ajtó irányába. A barátai elkapták a kabátját, és berángatták az ajtón.

– Megőrültél? Le is eshettél volna! – támadt rá Axel.

– A szögletes arcú! – nyögte ki Dominik.

DOMINIK NAGV ALAKTTASA

A banda tagjai szorosan egymáshoz lapulva álltak a fémajtóban, ami a padlásról a lépcsőházba vezetett. Mind a négyen remegtek az izgalomtól. Lilo előremerészkedett néhány lépésnyire, áthajolt a korláton, és így lelátott a földszintig. Ha a szögletes arcú már a házban volt és felfelé tartott a lépcsőn, akkor látnia kell a férfit. Visszafojtotta a lélegzetét, hogy hallatszanak-e lépések.

Semmi sem történt. Semmilyen zajt nem lehetett kivenni. A házból csak valami zene hallatszott tompán, egy tévéműsor hangjai, két ideges szomszéd veszekedése és egy kutya ugatása.

– Jó gyors ez a fickó – szólalt meg Axel halkan hátulról. Lilo odafordult hozzá, és aggódó képet vágott, igen, úgy tűnt, a szögletes arcú minden hájjal megkent

és vadul eltökélt volt, hogy megszerezze a szupersztár amulettjét. Lilo egyre nagyobb késztetést érzett arra, hogy megvédje az amulettet tőle.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Poppi.

Lilónak csak egyetlen kiút jutott eszébe.

– A tetőteraszról vezet egy másik palló a szomszéd házba. Én mar kipróbáltam, és ha nincs zárva a padlásablak, akkor el tudunk lógni a szögletes arcú elől.

Dominik elsápadt.

– Még egyszer a tetőre? Na ne! Csak nélkülem. – Már akkor is nagyon össze kellett szednie magát, amikor először egyensúlyoztak a kis teraszra vezető pallón. Visszafelé már gondjai adódtak, és hallani sem akart róla, hogy harmadszorra is rálépjen erre a billegő pallóra.

– Dominik, kérlek, ez az egyetlen kiút. Különben egyenesen a karjaiba futunk. – Lilo határozottan visszatolta a barátait a padlásra, és megpróbálta meggyőzni Dominikot. De a fiú csak némán rázta a fejét.

– Várjunk csak! – szólalt meg ekkor Axel. – Hiszen a szögletes arcú tegnap csak egy pillanatra látta Dominikot.

Dominik bólintott.

– Csak megpróbáltam találni valamit a kocsijában, ami esetleg fontos lehet. De nem volt benne semmi.

– És tegnap nem ez a dédnagypapás kabát volt rajtad, hanem a barna bőrdzsekid – folytatta Axel. – Rajtad volt a szemüveged, persze, és jófiúsan félre volt fésülve a hajad.

– Egyáltalán nem találom viccesnek a megjegyzéseidet – sziszegte Dominik sértődötten.

Lilo sejtette, hová akar kilyukadni Axel.

– Lenne egy speciális feladat számodra, ami valamennyiünk fejét megmentené – folytatta Axel.

– Milyen speciális feladat? – Dominik még mindig bizalmatlan volt.

Axel előzőleg látott a padláson valamit, ami most hasznos lehetett a banda számára. Megfordult, és hozott egy poros filckalapot, ami néhány korhadt láda között hevert. Sietve leporolta, és feltette Dominik fejére. Miután levette az orráról a szemüveget, megvizsgálta a barátját.

Poppi felfelé mutatott a hüvelykujjával. Már ő is értette, mire gondol Axel.

– Így nem ismerhet fel – állapította meg Apcel elégedetten. – Egy kicsit úgy nézel ki, mint egy idős tanfelügyelő, aki összement a zuhany alatt.

– Ezt mind vissza fogod kapni – fenyegetőzött Dominik, akinek azonban pillanatnyilag semmi sem jutott eszébe, amit Axel fejéhez tudott volna vágni.

– Sajnálom, sajnálom, nem akartalak felbosszantani – békítgette a haverja rögtön. – Dominik, most az lesz a feladatod, hogy szembemenj az ellenséggel. Menj le a lépcsőn, és hagyd el a házat! Lefogadom, hogy találkozni fogsz vele, és remélem, hogy meg is fog szólítani.

– Miért reméled? – Dominik hangja szokatlanul éles volt. – Nekem semmi kedvem a karjaiba futni ennek a fickónak.

– Nem tudja, hogy ki vagy, de lehetséges, hogy érdeklődni fog nálad rólunk. Akkor megmutathatod, milyen tehetséges színész vagy.

– Úgy érted…? – Ekkor Dominiknak is leesett a tantusz. – Adjak be neki valamilyen mesét és állítsam azt, hogy elutaztunk? A hétvégére Csajágaröcsögére vagy valami isten háta mögötti helyre?

A többiek ütemesen bólogattak.

Dominik nagy levegőt vett, és beleegyezett a dologba.

– Mi lelépünk a szomszéd házon keresztül – folytatta Lilo. – Poppinál találkozunk. Útközben majd értesítem anyut, hogy el kell látnunk Poppi állatait.

– Ami igaz is – egészítette ki Poppi.

– Később aztán majd azt mondom anyunak, hogy az egyik állat megbetegedett, és ott kell maradnunk vele.

– Utánatok megyek – ígérte Dominik.

– De legyél nagyon óvatos! – mondta Axel a barátjának. – Biztosnak kell lenned abban, hogy a szögletes arcú nem követ.

– Minek tartasz te engem? Ez a napnál is világosabb! – háborodott fel Dominik.

Lilo elismerően megveregette a fiú vállát.

– Csúcs, hogy elvállaltad! Rajtad kívül ezt senki nem csinálhatná meg közülünk.

Dominik jóleső mosollyal felemelte a kezet búcsúzásul, megfordult, és elhagyta a padlást. Még csak pár lépcsőfokot tett meg, amikor meghallotta, hogy lent becsukódik a bejárati ajtó. Azután felbukkant a szögletes arcú, Dominik szándékosan nagy zajt csapott. Azt akarta, hogy a férfi hallja, hogy jön, és főleg, hogy azt higgye, hogy egy feljebb lévő emeleten lakik. Ezzel minden gyanút elterelt arról, hogy bármi köze lenne Lilóhoz.

Minél lejjebb ért, Dominik annál inkább izzadt a kabátja alatt. Érezte a nedvességet a kalapja karimájánál is.

Időről időre feltűnés nélkül lepillantott a korlát fölött. A szögletes arcú úgy mozgott, mint egy párduc, amely lassan lopakodik közelebb a zsákmányához. A találkozás végül elkerülhetetlen volt: Dominik a második emeleti lépcső felső végén állt, a szögletes arcú

pedig az alján. A térdnadrágos fiú vidáman fütyörészve folytatta az útját. Érezte, hogy majd' kiugrik a szíve a helyéről.

Tegyen úgy, mintha észre sem venné a férfit? Vagy köszönjön neki? Amikor már majdnem mellette volt, a véletlen a segítségére sietett. A férfi megbotlott, lecsúszott az egyik lépcsőfok szélén és nekiesett Dominiknak.

– Sajnálom – morogta, és tovább akart menni. Dominik csalódott volt. A térdnadrágos banda terve nem jött össze. A szögletes arcú semmit sem akart megtudni tőle. Hogy időt nyerjen, és ne legyen túl nagy közöttük a távolság, Dominik úgy tett, mintha a férfi fájdalmat okozott volna neki. A vállához nyúlt, és szemrehányóan feljajdult. – Sajnálom, mondtam már – dörmögte a szögletes arcú, A férfi úgy mozgatta a fejét, mintha meg akarná hosszabbítani a rövid nyakát. Dominiknak tovább kellett mennie, ha nem akart gyanússá válni. Vesztesnek érezte magát.

Két lépcsőfokot tett meg, amikor a háta mögül meghallotta a fickó hangját:

– Hé, te!

Dominiknak erőt kellett vennie magán, hogy nyugodt maradjon, egyszerűen tovább menjen és úgy tegyen, mintha nem hallotta volna,

– Hé, te! – ismételte meg a férfi hangosabban. Dominik csak ekkor fordult meg. Úgy érezte, mintha gumiból lenne a lába, izzadt keze pedig nyomot hagyott a korláton.

– Nekem szólt? – kérdezte ártatlan képpel.

– Miért, van itt még valaki? – A szögletes arcú felettébb feszültnek és idegesnek látszott.

– Te itt laksz?

- Igen.

– Ismersz egy Lieselotte Schroll nevű lányt?

- Igen.

– Vannak barátai is, ugye?

- Igen.

– Igenen kívül mást is tudsz mondani? – fortyant fel a férfi, de aztán rögtön összeszedte magát, és valami olyasmit motyogott, hogy: – Elnézést, nem úgy értettem.

Dominik legszívesebben megfordult és elrohant volna. Megpróbált nyugodt lélegzést magára erőltetni.

– Tudod, Lilo és a barátai a bolondját járatják velem. Egy párszor már alaposan megtréfáltak, és most revansot akarok venni. Ezúttal… – nevetett cinkosan – én tréfálom meg őket.

Dominik a közömböset játszva a férfi legfelső inggombját bámulta. Az inggallér túl szűk volt, és szinte szétdurrant a férfi vastag nyakán.

– Lilo nincs itt. A barátai sincsenek. Az előbb mentek el. Csak jövő héten jönnek vissza. Lilónak van egy nagybátyja, akinek van egy saját repülőgépe. Vele utaztak el. Azt hiszem, Olaszországba.

A férfi becsukta a szemet, majd sziszegve fújta ki a levegőt.

– Azt a megtréfálást elteheti a jövő hétre. Én nem fogok elárulni neki semmit – ígérte Dominik. Majd lereszkedően hozzátette: – Ez a Lilo az idegeire megy az embernek. Mindig olyan fontoskodó. A barátai és ő mindig detektívesdit játszanak.

A férfi erre a hírre érdeklődve kapta fel a fejét.

– Tudsz még valamit róluk? – kérdezte sürgetően.

– Ma reggel láttam Lilót és a barátnőjét. A ház előtt. Lilo rettenetesen oda volt magától, és erről a Rocky Olivérről beszélt. Ez egy popsztár, akiért valószínűleg minden csaj meg van őrülve.

– Már hallottam róla – jegyezte meg a férfi, aki olyan benyomást keltett, mintha legszívesebben megragadná Dominik vállát, hogy minden információt kirázzon belőle.

Hogy még érdekesebbé és izgalmasabbá tegye a dolgot, Dominik különösen lassan beszélt tovább.

– Lilo egy amulettről mesélt, amit állítólag Rocky Olivértől kapott megőrzésre. – Dominik szárazon fel-

nevetett. – Mintha egy ilyen nagy sztár bármit is adna egy ilyen vézna csúnyaságnak, mint Lilo!

– Egy amulettet? Nocsak! – A férfi remegett az izgalomtól. Nagyon uralkodnia kellett magán, hogy ne árassza el Dominikot kérdésekkel.

Szinte mellékesen, mintha teljesen mindegy lenne neki, Dominik ezt mondta:

– Azt hiszem, már ma vissza is adta az amulettet ennek a Rockynak, és most valami jutalmat akar kapni. De az életben nem fog a közelébe jutni egy ilyen nagy sztárnak. A sztárokat mindig jól őrzik. Biztos megint csak fontoskodni akart.

A szögletes arcú otthagyta Dominikot, és lerohant a lépcsőn.

– Hé, mi történt? – kiáltott utána Dominik.

A férfi feltépte a bejárati ajtót, és kirohant az utcára. Dominik odalépett az egyik lépcsőházi ablakhoz, ahonnan kilátott a ház előtti utcára. A szögletes arcú férfi nagyon kapkodva akart kiállni a kék kocsival, és nekitolatott a mögötte álló autónak. Bőgő motorral és csikorgó kerekekkel száguldott el.

– Ügyes voltál, Dominik! – dicsérte meg magát a térdnadrágos fiú, és enyhén meghajolt, mintáz előadás végén a színészek a színpadon.

A GONOSZ NŐVÉREI

A „főnök" kerülte a nappali fényt. Normál esetben soha nem hagyta el a szállodai szobát, mielőtt kint besötétedett volna. Ő maga „az éjszaka teremtményének" nevezte magát, az ellenségei viszont „barlangi gőtének" hívtak. Ezt a csúfnevet világos, tésztaszerű bőrének köszönhette, amit soha nem ért napfény.

Ezen a vasárnapon viszont vészhelyzet volt. Miután a főnök azt a jelentést kapta Lancelottól, hogy az amulettet valószínűleg visszaszolgáltatták Rocky Olivernek, úgy döntött, hogy maga veszi kézbe az ügyet. Ugyan elküldte Lancelotot, hogy lopja el még egyszer az amulettet a rocksztártól, de nem igazan számított rá, hogy sikerrel jár. A főnök egészen más kezekben sejtette az amulettet, és onnan akarta megszerezni.

Az alumínium bőröndben, amit az ágy alatt rejtegetett, egy egész gyűjteménye volt parókákból, álszakál-

lakból, kontaktlencsékből, szemüvegekből, felragasztható szemöldökből és egy hússzínű gumimaszk is volt benne, aminek segítségével erősebb pofacsontokat, orrot és fület lehetett formázni. A részeket gumiragasztóval lehetett az arcra erősíteni.

Amilyen csúnya és jelentéktelen volt a főnök napközben, amikor csak Lancelot juthatott a közelébe, olyan mutatósan tudott kinézni este. Többnyire egykét órára volt szüksége ahhoz, hogy előállítson magának egy megfelelő arcot, ami illett a számos útlevele egyikében lévő fényképhez. A férfi több mint húsz különböző nevet és identitást tudott felvenni. Öt nyelven beszélt, és eddig még mindig mindenkit sikerült megtévesztenie.

Aki látta a koszos szobáját a lepukkant szállodában, soha nem gondolta volna, hogy a férfi már vagyonokat halmozott fel. Titkos folyószámlákon, Karib-tengeri szigeteken lévő kétes hírű bankokban több százezer dollárja lapult. De ez még nem volt elég neki. Megszállottan még többet akart. Élete legnagyobb fogására készült ezen az estén. Akkora összegről volt szó, amiből akár tíz nagy villát is meg tudott volna vásárolni.

Ehhez viszont a nyakában kellett viselnie az amulettet. Ha ezt nem teszi, akkor nem fog neki sikerülni megszerezni a pénzt. Más kezébe fog kerülni, és ezt a

férfi minden eszközzel meg akarta akadályozni. Túl sokat készült már erre a nagy napra.

Röviddel múlt délután öt óra, amikor áthaladt az elhanyagolt szökőkutas kis téren és az arany csillagos, vörös faajtó felé tartott. Elolvasta a bejárat feletti táblát, és az ajkai némán a Szférák zenéje nevet formálták.

A férfi ismét bizonyságát adta tudásának, mint az átváltozás nagymestere. Sima arcbőre és szögletes álla egy filmsztár arcvonásaira emlékeztettek. Enyhén hullámos, sötét haja alatt senki sem sejtette volna, hogy kopasz. A biztonság kedvéért, mivel a gumimaszk a szeme körül néha elvált, napszemüveget viselt. Tudta, hogy az álarcok az éjszakai sötétségben vagy mesterséges fényben kiállják a próbát. Az éles napfény azonban veszélyes lehetett számára.

A boltajtó melletti kis kirakatablakon keresztben egy papírcsík volt ragasztva. „Felújítás miatt átmenetileg zárva" – ez állt rajta filctollal írva. A férfi elvigyorodott magában. Lancelot alapos munkát végezhetett, és jól feldúlhatta az üzletet. A „felújítás" valószínűleg még eltart egy ideig.

– Vagy a lányok „boszorkányodnak" – gondolta a férfi gúnyos mosollyal az arcán. Odalépett a piros ajtóhoz, és hallgatózott. Bentről kalapálás hallatszott. Reménykedett benne, hogy azt a személyt fogja bent találni, aki ebben a helyzetben hasznos lehetett szá-

ra. A keze, melyen vékony, hússzínű bőrkesztyűt viselt, a kilincs után nyúlt, és lassan lenyomta. Nagy örömére az ajtó ellenállás nélkül kinyílt. Tehát még csak be sem volt zárva. Kis kattanással befelé nyílt.

– Zárva vagyunk. Csak jövő hét végétől leszünk megint nyitva – kiáltotta egy női hang a függöny mögül, amely eltakarta a boltot.

– Ó, de kár! – köhécselte a férfi, és becsukta maga mögött az ajtót. Azt akarta, hogy a nő azt gondolja, elment. Valójában ott állt a függöny mögött, résnyire széthúzta, és belesett a helyiségbe. A pusztítás képe tárult a szeme elé. Egy gyors kézmozdulattal elővett egy kis revolvert a széles kabátzsebéből. A másik kezével félrehúzta a függönyt, és egy nagy lépést tett előre.

Jobb oldalt a falnál egy ibolyakék hajú nő épp azzal foglalatoskodott, hogy a falra szögeljen egy képet, amely lobogó tűz körül táncoló boszorkányokat ábrázolt. Bosszús képpel fordult hátra. A szeme rémülten kerekedett el, amikor meglátta a fegyvert a váratlan látogató kezében.

– Mit…? – Többet nem tudott kinyögni.

– Zárd be a boltot! – parancsolta a férfi, aki néha Kalvinnak hívatta magát. Amikor a nő nem mozdult meg azonnal, élesebb hangon megismételte a parancsot. Erre a nő már ledobta a kalapácsot és a szöget, és

elindult az ajtó irányába, tekintetét mereven a revolverre szegezve. Ezen a délutánon egy fekete póló és egy bő, kopott, fekete nadrág volt rajta. – Meg ne próbáld kinyitni az ajtót! – figyelmeztette Kalvin.

A nőnek nehezére esett kontrollálni hevesen remegő kezét. Az ujjai kétszer is lecsúsztak a kulcsról, ami belülről benne volt a zárban, és csak harmadik nekifutásra sikerült elfordítania.

– Kalvin? – kérdezte rekedt hangon.

A férfi nem válaszolt, csak intett neki, hogy jöjjön el az ajtótól. Hogy bebizonyítsa, nem készül semmilyen meggondolatlan lépésre, a nő felemelte a kezét. Lila szemfestéke világított falfehér arcán, amiből kiszaladt a vér.

– A nővérednél van valami, ami eredetileg az enyém – mondta Kalvin veszélyesen nyugodt hangon. – Most szépen felhívod, és iderendeled őt. Úgy csináld, hogy azt gondolja, minden a legnagyobb rendben van, és biztonságban érezze magát. Mindenekelőtt pedig legyen nála az amulett. Különben mindketten nagyon pórul jártok.

Madame Elisa ibolyakékre sminkelt ajkai remegtek.

– Ellopták tőle – mondta zihálva.

– Azóta már visszakapta – felelte Kalvin hideg hangon.

– Nekem… nekem semmi közöm ehhez. Az egész az ő ötlete volt.

– Ti ketten nem csupán előadjátok, hogy a gonosz hatalmakkal álltok szövetségben – mondta Kalvin, aki lassan közeledett Elisához. – Ti magatok vagytok a gonosz. És a gonosz mindig bukásra van ítélve.

– Kérem, ne bántson! – könyörgött Elisa, aki a nővérétől már tudott néhány dolgot Kalvinról. A férfi több mint három héttel ezelőtt vette fel velük a kapcsolatot, mert érdekelték a szolgáltatásaik. Tudomására jutott, hogy a nővérek fekete mágiával foglalkoznak. Azt állították, hogy befolyással tudnak lenni más emberek életére. Anélkül, hogy a közelébe mennének ezeknek az embereknek, igézéssel és ráolvasással is sikerült betegséget és szerencsétlenséget varázsolniuk rájuk, állították. Kalvin kóstolót kért a tudásukból, és le volt döbbenve: valóban bekövetkezett a beígért hatás. A két nő sötét erőkkel rendelkezett.

Egy újsághirdetés útján bukkant rájuk, és a találkozóikat mindig egy másik, nagyon eldugott helyen tartották. Miután ellopták tőle az amulettet, lázasan keresni kezdte a nővéreket. Három nappal ezelőtt aztán, amikor már szinte remélni sem merte, döntő nyomokra bukkant: először az amulettet illetően, azután a gonosz nővérek tartózkodási helyéről.

A velük való első találkozásai során még nem sejtette, milyen sötétek és alattomosak. Amikor erre rájött, már késő volt, és a kulcsa a nagy gazdagsághoz már nem volt a tulajdonában.

– Hívd fel a nővéredet! – parancsolta fenyegető hangon. – De figyelmeztetlek: egy rossz szó, egy rejtett figyelmeztetés, és nagyon meg fogod keserülni! Ezt garantálom!

Elisa magába roskadt.

– Nem tudom, hogy hol van – mondta cincogó hangon, ő, aki máskor az ügyfeleivel mindig mély, fátyolos hangon szokott beszelni.

Kalvin szótlanul átnyújtotta neki a nővére levelét, amelyben benne volt a mobiltelefonjának a száma is.

– Meghatározták a helyét. Ennél az énekesnél tartózkodik. Valószínűleg őt is sikerült bevonnia a bűvkörébe. Tényleg rafinált ötlet volt a nyakába akasztani az amulettet. A fickót éjjel-nappal testőrök veszik körül, így olyan, mint egy két lábon járó trezor. Csak az volt a bökkenő, hogy állandóan fényképezik is. Ezzel valószínűleg nem számolt a nővérkéd. Három nappal ezelőtt épp egy interjú ment a tévében a fickóval, és mit látok a nyakában himbálózni? Az én amulettemet!

Elisa engedelmesen tárcsázni kezdett. A telefon a földön hevert, és méregzöld szőrmével volt bevonva.

Dominik büszkén számolt be a barátainak arról, hogy hogyan vágta át a szögletes arcút. A térdnadrágos banda Poppi szobájában gyűlt össze, egy magas, boltíves ablakú, nagy szobában a Monowitsch-villa első emeletén. Itt olyan érzése volt az embernek, mintha egy kis állatkertben lett volna. A tágas ketrecekben két nyúl, két hörcsög, három tengerimalac és két patkány élt. Poppi nagyon ügyelt a tisztaságra, és épp az almot cserélte ki a ketrecekben. Amikor ő nem volt otthon, akkor Rettich asszony, a család házvezetőnője gondoskodott a négylábúakról.

Axel a számítógépnél ült. Egy forgószéken hátradőlve dobolt az ujjaival az egér mellett az asztalon. Ahogy Poppi javasolta, a banda a következő szöveget írta a Rocky Olivér honlapján található vendégkönyvbe: „Tudjuk, hol van az amulett, amit keresel. Jelentkezz itt, és írd meg, hogy kapcsolatba akarsz-e lépni velünk!"

A bejegyzést már egy órával ezelőtt írták, de eddig még semmi reakció nem érkezett rá.

Az egyik sarokban be volt kapcsolva egy kis tévé. Egy zenei műsor moderátornője, aki enyhén énekelve beszélt, és állandóan forgatta a szemeit, bejelentette, hogy Rocky Olivér a mai napon fogja bepótolni az előző nap elmaradt koncertet.

– Mégsem tart szünetet! Rocky ismét jól van, fitt és már előre örül, hogy találkozhat a rajongóival – mondta el éneklő hangon a szövegét a moderátornő.

– Úgy látszik, akkor mégsem olyan fontos neki az amulett – állapította meg szárazon Lilo. Egy videóklip után ismét megjelent a fura moderátornő. Egy cédulát lobogtatott a kezében, és izgatott hangon jelentette be:

– A legújabb jelentés abból a szállodából, ahol Rocky egy egész emeletet bérelt ki! Tűzriadó volt az ő emeletükön! Hogy mi okozta a tüzet, azt még nem lehet tudni biztosan.

A térdnadrágosok kérdő pillantásokat váltottak. Ők nem tartották véletlen balesetnek a tüzet.

– Ez jelent valamit – dünnyögte Lilo. Bedugta a kezét tréningfelsője oldalzsebébe, és elgondolkodva nézett maga elé. Egyszer csak felragyogott a képe, és előhúzott egy barna mágnescsíkos, fehér műanyag kártyát. – Hé, ezzel még mindig be tudunk menni Rocky emeletére! – jelentette be sugárzó arccal.

Axel levette a szemét a monitorról, és Lilo felé fordult.

– De hiszen te meséltél a testőrökről. Azok biztos nem engednek ki minket még egyszer a liftből.

Lilo csettintett egyet.

– A portás biztos tud segíteni nekünk. Lefogadom, hogy még emlékszik rám. Nagyon beszédes volt. Talán

meg kellene látogatnom még egyszer, és kikérdezni erről a tűzről.

– Jó ötlet! De vegyél fel valami mást, és tegyél a fejedre egy sapkát, arra az esetre, ha összefutnál a szögletes arcúval – tanácsolta neki Dominik.

Axel idegesen emelte fel a karját.

– Ez a honlapos ötlet viszont egy nagy hülyeség volt. Itt nem történik semmi.

– Legyél még türelemmel egy kicsit! – mondta Lilo, majd felállt. Poppi az anyukája szekrényéből elővett egy hosszú kabátot, amit Lilo fel tudott venni a szabadidőruhája fölé. Axel pedig kölcsönadta neki a baseballsapkáját.

– Ha jön itt valami válasz, akkor azonnal hívjatok fel! – kérte Lilo.

– Veled megyek – ajánlotta fel Dominik, Lilo azonnal beleegyezett.

– Hé, minket meg itt hagytok egyedül az amulettel? – panaszkodott Axel.

Poppinak támadt egy ötlete.

– Betehetjük a páncélszekrénybe. Ismerem a kombinációt.

– Jó, tegyük! Biztos, ami biztos! – Dominik odaadta Axelnek az amulettet, ő pedig letette maga mellé az íróasztalra. Ekkor valami halk csörgés hallatszott. Axel pillantása meglepődve vándorolt végig az íróasztalon,

és egy lapos üvegtálon állapodott meg, amiben iratkapcsok voltak. Úgy mozogtak, mintha elevenek lettek volna.

Axel először azt hitte, hogy tévedett. De amikor a gemkapcsok továbbra is ide-oda mozogtak és közben halkan zörögtek, a fiú felemelte a kezét, hogy odaintse a barátait. Lilo és Dominik azonban már elhagyták a házat, Poppi pedig kiment, hogy friss répát hozzon a konyhából az állatai számára. Egyedül volt tehát, és senkinek sem tudta megmutatni, hogy mint tapasztalt az imént.

A szellemjárás időközben véget ért. A tálban nyugalom lett, a kapcsok csendben hevertek benne.

Axel mindkét kezével megdörzsölte az arcát, mintha fel kellene, hogy ébredjen. Talán megtréfálta a szeme? Ránézett az amulettre, amely mozdulatlanul feküdt az íróasztalon. Vajon az amulett lehet felelős az iratkapcsok fura mozgásáért? Lehetséges, hogy valóban mágikus erővel bír, ahogy Lilo állította?

Hogy elterelje a figyelmét, Axel kattintott egyet az egérrel, hogy frissítse a honlap képét. Csak így tudta megállapítani, hogy történt-e valami, és jött-e válasz Rockytól vagy az egyik segítőjétől. Csalódottan fújta ki a levegőt. Semmi. Ugyanaz volt, mint egy órával ezelőtt. A térdnadrágos banda üzenete ott volt ugyan, de úgy tűnt, ez senkit sem érdekelt.

Axel az amulett után nyúlt, és felemelte.

A tévé még mindig be volt kapcsolva. A moderátornő ide-oda ugrált a stúdióban, és épp egy fűzöld ülőgarnitúrára dobta le magát. Axel a képernyőre bámult, anélkül, hogy igazából látta volna, mi történik ott. A gondolatai az amulettnél jártak, amely egy napja a banda központi problémájává vált. Mivel mindig mozognia kellett, ha valami nagyon foglalkoztatta, felállt, és tett néhány lépést.

A moderátornő a tévében egyszer csak elkezdett átalakulni. Úgy tűnt, mintha golyó formájúvá nyomták volna össze, és a kép maradék részét közben magával húzta volna. A képernyő közepén egy színes, nagyon világos pont képződött, a körülötte lévő maradék rész pedig egyre sötétebb lett

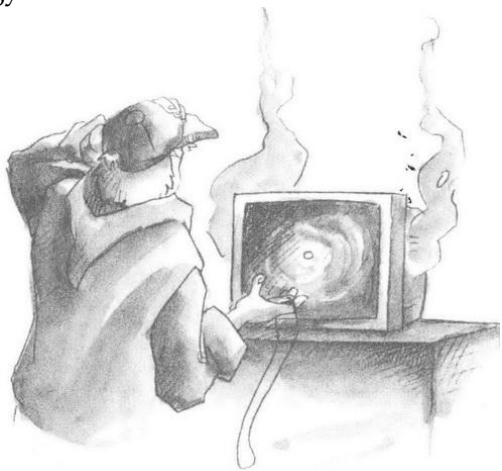

Mi a fene történik itt? Mit jelentsen ez?

A kép még erősebben összenyomódott, a pont egyre élesebben sugárzott az egyébként szinte fekete háttérben. A hang viszont továbbra is normális volt. Vajon a műsor szándékos effektjéről lehet szó? Axel tett egy lépést előre, hogy felvegye a távirányítót. A tévékészülék belsejéből ekkor egy rövid, tompa durranás hallatszott. Hirtelen valami elektromos szag kezdett terjengeni és a vékony szellőzőnyíláson át füst jött ki a készülékből. A fénylő pont a képernyő közepén kialudt, a készülék tönkrement.

Az amulett úgy himbálózott a fiú kezén, mintha azt akarta volna mondani:

– Jól csináltam, mi?

Axel a másik kezével a fejét fogta Mit jelentsen ez? Mi volt ez, amit az imént látott? Axel tényleg nem hitt a mágiában. Ennek ellenére az, amit az imént átélt, nagyon félelmetesnek és fenyegetőnek tűnt számára. Értesíteni akarta Lilót, de a lány nem vette fel a telefont. A hangpostáján pedig Axel nem akart üzenetet hagyni.

AZ ÁTADÁS

Az ősz, gyér hajú és vörös szemű, fáradt portás még mindig szolgálatban volt.

– Három kollégám beteg, ezért nekem kellett beugranom helyettük – panaszkodott a férfi sóhajtozva Lilónak. Kezével rámutatott a riporterekre, akik megtöltötték a csarnok ülőgarnitúráit. Több fotós vette körül a liftajtókat, kameráikat készenlétben tartva.

– A tűz bejelentése óta itt elszabadult a pokol. Két fotós megkísérelt szobapincérnek beöltözve bejutni az énekeshez.

– Milyen tűz volt ez? – érdeklődött Lilo, és nagyon igyekezett, hogy a hangja teljesen közömbösnek tűnjön.

A portás gúnyosan elhúzta a száját.

– Ezek a sztárok nem teljesen komplettek. Az igazgatónő tombolt a dühtől, és azt követelte, hogy azon-

nal fizessék ki a kárt. Ez az őrült a folyosó utolsó szobájában egy virágvázában rakott tüzet.

– Az utolsó szobában? – ismételte meg Lilo érdeklődve.

– Igen, miért?

– Á semmi, csak úgy kérdeztem. – Lilo megvonta a vállat, és egykedvűen mosolygott.

– Aztán a váza felborult, a tűz átterjedt a szőnyegre, és bekapcsoltak a tűzjelzők. Van egy automatikus tűzoltó berendezésünk, ami elárasztotta vízzel a szobát. Ennek a fekete hajú kobrának meg, aki mindig Mr. Olivér körül sertepertél, nincs jobb dolga, mint hogy amiatt siránkozzon, hogy most tönkrement a frizurája.

Dominik odahajolt Lilóhoz, és suttogva megkérdezte:

– Ez nem a lefátyolozott nő szobája? – Térdnadrágos barátnője bólintott.

A portásnak csak ekkor jutott eszébe megkérdezni Lilótól, hogy mi az oka a második látogatásának a szállodában.

– Te ehhez az edzőhöz tartozol, ugye? Megint idehívtak benneteket?

– Nem, csak érdekelt a dolog – felelte Lilo a valóságnak megfelelően. A kimerült portás kommentár nélkül vette tudomásul a választ.

Lilo és Dominik kutatva körülnéztek. Vajon itt lapul valahol a közelben a szögletes arcú? Pillanatnyilag sehol sem látták a férfit.

A 25. emeleten kivágódott az egyik szoba ajtaja. A lefátyolozott nő, aki az ágyon gubbasztott és nyugtalanul lóbálta a lábát, ekkor felpattant.

Monique úgy viharzott be, mint a bosszú istennője, és csípőre tett kézzel megállt előtte. Összehúzott szemmel ezt sziszegte:

– Na jól figyelj ide, te „lény"! Nekem mindegy, hogy te ki vagy. Az viszont már nem mindegy, amit Rockyval művelsz. Ártasz neki, érted? Ha ez a célod, akkor saját kezűleg doblak ki innen. Ha esetleg – amit persze nem feltételezek rólad – mégiscsak jót akarsz, akkor mondd el végre az igazat! Milyen képtelenségekkel beszéled tele a fejét? Miért van ennyire megzavarodva? Miért ragaszkodik ennyire ehhez az idétlen amuletthez? És miért rendeztetted meg vele ezt az eszement tűzvarázslatot?

A lefátyolozott nő, aki időközben felállt, két lépésnyit hátrált, hogy nagyobb távolság legyen közte és Monique között, aki minden egyes mondatával egyre közelebb lépett hozzá, és dühösen ökölbe szorította a kezét.

Monique magából kikelve ordított.

– Beszélj már végre!

Ellenfelének, aki lassan még távolabb hátrált, egyetlen reakciója az volt, hogy összerezzent.

– Mindjárt odaérsz az ablakhoz. Ki akarsz ugrani? – kérdezte Monique dühösen, és fenyegetően lépdelt előre.

Mivel a lefátyolozott nő még mindig meg sem mukkant, Monique egyszerűen tovább beszélt.

– Rocky most nem tud segíteni neked. Úton van a koncertcsarnok felé, és ha ne adj' isten ma nem lép fel, akkor elvitetlek az őrökkel egy olyan helyre, ami nagyon messze van innen. Esküszöm, hogy semmi keresnivalód nincs itt. Ki fogom szabadítani Rockyt a karmaid közül.

A nő felemelte a fátyol alatt a karjait, és Monique-ra irányította kinyújtott mutató- és középső ujját. Közben mormolt valamit, ami egyértelműen úgy hangzott, mintha valami átok lenne.

– Ez meg mit jelentsen? Most el fogsz varázsolni, vagy mi?

Ekkor Big Gunther lépett be a folyosóról a szobába, és átnyújtott Monique-nak egy cédulát. A nő átfutotta, majd ismét a lefátyolozott alakhoz fordult.

– Jelentkezett valaki, aki azt állítja, hogy tudja, hol van az ellopott amulett.

A másik nő ismét összerezzent. Kiegyenesedett, és kérdőn felemelte a fejét, anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

– Mi van ezzel az amulettel? – támadt rá dühösen Monique.

A fátyol alól halk, suttogó hang hallatszott.

– Rockynak vissza kell kapnia. Különben a halál fia.

– Micsoda? – Monique rátámadt a nőre, megragadta a felkarját, és azt tette, amit már egész idő alatt készült megtenni. Hevesen megrázta, azután egy rántással letépte a fejéről a fátylat. Egy fiatal nő sápadt bébiarca bukkant elő alóla. Ellenséges képpel nézett Moniquera, és idegesen simította ki a homlokából lila hajtincseit. Monique a homlokát ráncolta, amikor megpillantotta valószerűtlenül zölden csillogó szemeit.

– Vedd le rólam a kezedet! – parancsolta a nő halkan. – És mondd meg, hogy ki jelentkezett! Kapcsolatba kell lépnünk vele.

Ekkor egy magas hangú ciripelés hallatszott. A nő benyúlt az egyik zsebébe, és kivett belőle egy mobiltelefont, ami egyáltalán nem passzolt az egyébként titokzatos megjelenéséhez. Megnyomott rajta egy gombot, és a füléhez emelte.

– Elisa? – kérdezte suttogva.

Monique egy izgatott hangot hallott a telefon túlsó végén. A fiatal nő képe csodálkozást, majd döbbenetet sugárzott.

– Mi? De nincs nálam. Ellopták. Épp az előbb jelentkezett a tolvaj. – Egyszeriben teljesen normálisan beszélt, bár nagyon kifulladt hangon. – Természetesen odamegyek, ha kéred. De előtte még meg kell próbálnom visszaszerezni. Vagy szerinted ne? – A telefonáló válasza pozitív volt. – Jó, persze. Visszahívlak, amint többet tudok. Minden rendben? Olyan fura a hangod. – Úgy tűnt, a telefonáló nem nyugtatta meg, sőt.

Miután a nő befejezte a telefonbeszélgetést, Monique-hoz fordult. Megint azt az átszellemült arcát mutatta, mint előzőleg, és suttogva beszélt.

– Ki az, aki tud az amulettről? Találjuk meg, de gyorsan! – Elisa egy kódolt mondattal a nővére tudomására hozta, hogy veszélyben van. A fiatal nőnek nem volt nehéz rájönnie, hogy mi lehet ez a veszély. Úgy látszik, Kalvin a nyomukra bukkant. Alábecsülte a férfit. Sokkal dörzsöltebb a fickó, mint gondolta.

De mindenekelőtt hidegvérű volt, és nem riadt vissza semmitől. A fiatal nő nagyon féltette Elisát.

Monique odavezette egy két szobával odébb lévő számítógéphez. Egy pattanásos fiú terpeszkedett a gép előtti forgószéken, és unalmas képpel válaszolgatott a

rajongók bejegyzéseire. Az ujjával rábökött a képernyőre, amin a térdnadrágos banda üzenete jelent meg.

A lila hajú nő feszülten olvasta a sorokat és elkezdte rágni a körmét.

– Ez nagyon fontos. Rocky… – oldalra pillantott Monique-ra –, Rocky életéről van szó. Az amulettet azonnal el kell vitetni egy bizonyos helyre. Fel kell ajánlanunk annak a személynek, akinek a birtokában van, egy magas megtalálói jutalmat, hogy egészen biztosak lehessünk benne, hogy odaviszi.

– Nem fizetünk – jelentette ki Monique kemény hangon.

– Majd én fizetek! – ígérte a nő.

– Írhatunk választ erre a bejegyzésre – mondta Monique türelmetlenül kopogva a cipője orrával a padlón.

A fiatal nő pár másodpercig gondolkodott, majd diktálni kezdett egy rövid üzenetet.

Monique intett a számítógépnél ülő fiúnak, hogy írja. Az pedig két ujjal, körülményesen elkezdte ütni a billentyűket. Amikor elkészült, nyomott egy entert, és a szöveg azonnal olvashatóvá vált az interneten.

Monowitschék villájában Axel izgatottan kiabált ki Poppinak, aki a kertben épp a lámáit látta el friss szénával. Axel az első emeleti ablakból integetett neki.

– Válasz! Választ kaptunk!

Poppi kapkodva szétterítette az etetőrácson a kezében lévő szénát, azután felrohant Axelhez. A fiú fel-alá járkált az íróasztal előtt, és rögtön a számítógéphez rohant, amikor a lány belépett.

– Ezt olvasd el! Hihetetlen!

Poppi előrehajolt, és halkan felolvasta, amit a képernyőn látott. „Hozzák el az amulettet a Szférák zenéje nevű boltba! A cím: Lindenwalder tér kilenc. Tízezer euró megtalálói jutalmat fizetünk érte."

Poppi és Axel hitetlenkedve néztek egymásra. Axel odalépett Poppi ágyához, ami le volt terítve egy világos takaróval. Az amulett az ágy közepén hevert. Axel két ujjal felvette az amulettet, és azonnal odament vele a számítógéphez.

– Ezt nézd meg! – Poppi a monitorra mutatott, amin a betűk megnyúltak, és pontosan úgy, mint előzőleg a tévénél, közepén egy világos pont kezdett el kialakulni. Axel visszadobta az amulettet az ágyra, mire a szellemjárás azonnal abbamaradt.

– Te érted ezt? – kérdezte Poppi.

Axel lassan megcsóválta a fejét. Ismét megpróbálta elérni Lilót, de a lány megint nem vette fel a mobilját.

– Mit csináljunk? – Poppi kérdőn nézett térdnadrágos barátjára.

– Egyelőre semmit, amíg nem beszéltünk a többiekkel.

Poppi nem elégedett meg ezzel a válasszal,

– Ha Rocky magas megtalálói díjat ajánl fel, akkor tényleg nagyon fontos lehet neki az amulett. Vigyük el a boltba.

– Vajon miért oda? Miért nem a szállodába vagy a koncertcsarnokba? – csodálkozott Axel.

– Talán azért, hogy ne tudja meg senki, hogy milyen fontos neki az amulett – mondta Poppi, anélkül, hogy maga is igazán hitt volna ebben a magyarázatban.

– Valami nekem itt bűzlik – dörmögte Axel.

Poppi határozottan felvette az amulettet az ágyról.

– Ennek a medálnak valami egészen speciális ereje lehet, amire Rockynak szüksége van. Ha te nem akarsz velem jönni, akkor kénytelen leszek egyedül menni.

Axel értetlenül nézett a lányra.

– Hogy lehet valaki ennyire oda egy fickóért, aki még egy tiszta hangot sem képes kiénekelni?

Poppi dühösen csípőre tette a kezét, és a fiú elé állt.

– Soha többet ne beszélj így Rockyról! – mondta éles hangon.

Mivel a fiú pillanatnyilag nem akart vitatkozni vele, csitító kézmozdulatot tett, és elvette Poppitól az amulettet. Amikor a kezében tartotta, ismét-teljesen normálisnak és ártalmatlannak tűnt. Csak a tönkrement tévé emlékeztetett arra az erőre, ami a medálban rejlett.

– Miért nem veszi már fel Lilo? – dühöngött Axel, miközben Poppival együtt lefelé mentek a lépcsőn.

– Tízezer euró – mondta Poppi tisztelettel a hangaban. – Úgy gondolom, hogy le kellene mondanunk a megtalálói jutalomról. Végül is mi nem „megtaláltuk" az amulettet.

Axel erről persze hallani sem akart.

– Nélkülünk az életben nem szerezné vissza a te Rockyd. Ha ilyen sokat ér neki, annak mi csak örülhetünk.

– Hova akarsz menni? – Monique keményen megfogta a nő csuklóját, aki ruhája lebegő anyagát két kezébe fogva a lift felé igyekezett.

A „boszorkány" dühtől eltorzult arccal fordult felé.

– Választhatsz: vagy megmentem Rockyt a szörnyű végtől, vagy folytatod a fontoskodást, és kínok között fog ebek harmincadjára jutni! – Olyan hatásosan és hihetően beszélt, hogy Monique elengedte és elszörnyülködve bámult rá.

– Mi ez az egész? Mit jelentsen ez? Valami rafinált játékot űzöl? Sakkban tartod valamivel Rockyt? Droggal látod el?

A nő Monique-ra irányította a bal mutatóujját. Hosszú mükörme vörösre volt lakkozva. Parányi, csil-

logó kövek egy ötágú csillagot formáltak rajta, melynek csúcsa Monique-ra mutatott.

– Olyan hatalmakkal vagy szövetségben, melyek ártanak Rockynak – jelentette ki mély, tompa hangon. Úgy hallatszott, mintha valaki más beszélne. A szemgolyói felfelé fordultak, úgy, hogy csak a fehérje és a szemgolyóban lévő vékony, vörös erek látszottak. Hátborzongató látvány volt. – Te tönkreteszed őt. Én meg tudom menteni – folytatta a titokzatos nő. Úgy tűnt, mintha önkívületben lett volna, mintha egy másik világból szólna. – Távozz tőle, távozz tőlem! Távozz, különben el fognak ragadni a pusztulás démonjai!

Monique hitetlenkedve bámult a nőre. Egy pár pillanatra magával ragadta az előadás, de most már elege volt belőle. A testőröket keresve körülnézett. Hárman Rockyt kísérték el a koncertcsarnokba, csak Big Gunther maradt ott, ő viszont nyilvánvalóan visszavonult. Monique az állát határozottan előretolva, hátát mereven kihúzva közelített a nőhöz. Az ugyanolyan tempóban hátrált, úgy hogy a kettejük közötti távolság nem csökkent.

A menekülő nő már odaért a lifthez, és megnyomott egy gombot. A felvonó azonnal megjelent. A nő egy gyors lépéssel már bent is volt.

– Egy pillanat, nem uszod meg ilyen egyszerűen! – loholt utána Monique. A liftajtóból ekkor kivágódott egy cipő. Telibe találta Monique csípőjét. A nő elvesztette az egyensúlyát, elesett, és tehetetlenül kellett végignéznie, ahogy az ajtó automatikusan bezárul és a lift elindul.

A nő megkönnyebbült sóhajjal dőlt neki a lift bel

ső falának. Lement a szálloda mélygarázsába, onnan akart kimenni az utcára, és ott egy taxit fogni.

Természetesen fontos volt számára, hogy segítsen a nővérének. De úgy tűnt, az még fontosabb volt, hogy megkaparintsa az amulettet. Már csak néhány óra választotta el attól a pillanattól, amely elképzelhetetlenül gazdaggá tehette. Biztos volt benne, hogy az a személy, akinél jelenleg az amulett volt, felbukkan a *Szférák zenéje* nevű boltnál. A fiatal nő azt tervezte, hogy lekapcsolja az illetőt, és egyszerűen elveszi tőle az amulettet.

A nővére számára ez kellemetlen következmények-kel járhatott, de a gazdagság utáni sóvárgása nagyobb volt, mint a közeli rokona iránt érzett szeretete. Elég sokáig tengették már az életüket fáradságos módon a kis csalásokból és a boszorkánykodásból. Itt volt az ideje, hogy új életet kezdjenek. Még akkor is, ha az a nővére számára veszélyt jelentett. De ezzel most tényleg nem törődhetett.

HOROGRA AKADVA

Egy kopott tweedzakós férfi sietett át nagy, sebes léptekkel a luxusszálloda hallján. Felhajtotta a gallérját és lehajtotta a fejét, mintha el akarná takarni az arcát.

Lilo ennek ellenére azonnal felismerte Taubner urat, a magánnyomozót. Gyorsan úgy fordult, hogy háttal legyen neki. Óvatosan pislantott felé, és megkönnyebbült, amikor a férfi a hall másik vége felé vette az irányt, és megnyomta a lift hívógombját. Kutatva tapogatta a zakója zsebeit, majd belenyúlt, de úgy tűnt, nem találja, amire szüksége volt. Futólépésben visszajött, és Lilónak nem maradt ideje, hogy feltűnés nélkül lelépjen.

Taubner közvetlenül mellette állt meg a recepciónál, és intett a portásnak.

– Rocky Oliverhez kell mennem, de elfelejtettem

elhozni a mágneskártyámat. Taubner a nevem, telefonáljon fel, vár engem.

A portás bizalmatlanul méregette a magánnyomozót, és a telefon után nyúlt. Miközben szemmel tartotta a férfit, tárcsázott egy számot.

Taubner idegesen igazgatta a zakóját. A recepciós pult mögötti fal nagy része tükrös volt, ami Lilónak és Dominiknak túl későn tűnt fel. Lilo és a nyomozó tekintete találkozott a tükörben. A férfi pillantása lejjebb vándorolt, és megállapodott Poppi anyukájának dzsekijén, ami nyitva volt, és egyértelműen látszott alatta a fitneszklub edzőruhája.

– Lieselotte Schroll – sziszegte a férfi anélkül, hogy mozgatta volna az ajkait. Lilo a rémülettől lemerevedve bámult rá. A nyomozó halkan folytatta, csak épp olyan hangosan, hogy Lilo hallhassa. – Épp most akartam jelenteni Rockynak, hogy a fitneszedzője lányánál van az amulettje, amit annyira keres.

– Meg tudom magyarázni – védekezett Lilo azonnal. Dominik csak ekkor vette észre, hogy Lilónak a jelek szerint gondja támadt, és előlépett barátnője háta mögül.

A portás halkan beszélt valakivel telefonon, majd letette, és a nyomozóhoz fordult:

– Mr. Olivér a koncertcsarnokban lévő öltözőjében várja. Azt kéri, hogy azonnal menjen oda hozzá.

Taubner egy köszönömöt mormolt, és ismét a térdnadrágosok felé fordult.

– Hajlandók vagyunk együtt dolgozni önnel – ajánlotta fel Lilo.

A nyomozó elfintorodott.

– Együtt dolgozni? Mit értesz ez alatt?

– Tudunk egy csomó dologról, és valóban nálunk van az amulett.

– Jobb lesz, ha felhívom a rendőrséget. – Taubner előkapta a mobiltelefonját. Lilo gyorsan lenyomta a férfi kezét.

– Ne, kérem, ne! Meg tudjuk magyarázni.

– Az amulettet. Ide vele! – kérte Taubner.

– Axelnél és Poppinái van. Felhívom őket. – Ezúttal Lilo volt az, aki elővette a mobilját a dzsekije zsebéből. A kijelzőn ekkor látta, hogy Axel már kilencszer keresте. Lilo halkan felsóhajtott. – Lenémítottam a telefonomat. Ezért nem hallottam semmit. – Tárcsázta Axel számát, és izgatottan kapkodta a levegőt, amikor a fiú a második csengetés után felvette. Viszont semmit nem értett abból, amit mondott. Úgy tűnt, a barátja olyan helyen tartózkodhatott, ahol nagyon gyenge volt a térerő. Csak sistergés hallatszott. Lilo tölcsért formált a kezéből a telefon mikrofonja fölött, és belekiabálta, hogy Axel azonnal jelentkezzen, mihelyt jobb lesz a térerő. A kapcsolat ezután megszakadt.

– Velem jöttök! – parancsolt rájuk a nyomozó.

Lilo és Dominik kérdőn pillantottak egymásra, de aztán beleegyeztek. Amikor Taubnerrel együtt elhagyták a szálloda hallját, valaki rögtön a nyomukba szegődött. Lancelotot a főnöke nem értesítette arról, hogy az amulett mégsem a szállodában van, ezért ő még mindig ott leste az alkalmat, hogy fel tudjon jutni valahogy a 25. emeletre. Mivel ez eddig nem sikerült neki, elhatározta, hogy követni fogja a nyomozót és a gyerekeket, akiket azonnal felismert.

Lilo újra és újra könyörgő pillantást vetett a mobiljára. Abban reménykedett, hogy hall végre Axelről. De a fiú nem jelentkezett. Természetesen ő maga is megpróbálta felhívni, de a barátja helyett mindig egy géphang közölte vele, hogy „a hívott szám jelenleg nem elérhető".

Még két óra volt hátra a fellépésig. Rocky Olivér azért ment ilyen korán a koncertcsarnokba, mert még feltétlenül akart tartani egy rövid próbát a zenekarral. A nyomozó gond nélkül eljutott a rendezvénycsarnok mélygarázsáig, lehajtott a rámpán, leállította a kocsit, és intett a két térdnadrágosnak, hogy igyekezzenek. Lilo és Dominik számára világos volt, hogy semmi értelme elszaladni. Taubner tudta, hogy kik ők.

A hatalmas csarnok látogatók nélkül olyan hatást keltett, mintha egy gigantikus, sötétszürke kagyló bel-

seje lenne. Három oldalán a nézőtribünök emelkedtek, melyek a tető aljáig értek. A színpad volt az egyetlen színes folt az elülső oldalon, a hatalmas kivetítők pedig úgy bámultak, mint három szögletes szem.

Rocky épp egy romantikus balladát énekelt, és két kézzel fogta a mikrofont. Lilo egy pillanatra elmosolyodott, mivel ez volt a kedvenc száma. Éneklés közben Rocky behunyta a szemét. Miután a szám véget ért, és ismét kinyitotta a szemét, azonnal észrevette Taubnert, félbeszakította a próbát és odasietett hozzá.

– Megvan? Az amulett nélkül… – Félbehagyta a mondatot, és a fejével Lilóra és Dominikra mutatott. – Kik ezek?

– Teljesen még én sem látom át a helyzetet, de ők ketten bizonyára meg tudnak magyarázni nekünk néhány dolgot. Azonkívül elismerték, hogy a barátaiknál van az amulett. – Taubner kétkedő pillantást vetett a térdnadrágosokra. – De eddig még nem tudták elérni őket. Állítólag nem működik a mobiljuk. – Nem hagyott kétséget afelől, milyen kevéssé hiszi el ezt a magyarázatot.

– Az öltözőmbe! – Rocky intett hármójuknak, hogy kövessék. Normál körülmények között Lilo most rettenetesen izgatott és nagyon boldog lett volna. Újra és újra megkísérelte felhívni Axelt, de a fiú még mindig nem volt elérhető. Mi a fene történhetett?

– Ez nem lehet igaz! – Axel legszívesebben felképelte volna saját magát a butaságáért. Lemerült a telefonja. Már napok óta tervezte, hogy feltölti, de valahogy mindig kiment a fejéből. A legközelebbi telefonfülkéből fel akarta hívni Lilót, de úgy tűnt, hogy abban a városrészben, ahol épp jártak, egyetlen egy sem volt.

– Igyekezz már! – sürgette Poppi a barátját. Ő maga elöl szaladt, átvágott egy szűk kis utcán, és kilépett a keresett térre. Az üzletek már mind bezártak, és ebben a napszakban emberek sem mászkáltak az utcán. A teret körbevevő házak közül néhány lakatlan volt, az ablakokat deszkákkal szögeztek be. – Hol maradsz már? – kiáltott hátra Poppi.

Axel már tízedik alkalommal próbálkozott ismét működésbe hozni a mobilját. Néha elő szokott fordulni, hogy közvetlenül a bekapcsolás után – még üres akkunál is – egy rövid ideig még használni lehetett a telefont. A fiú ebben reménykedett. De eddig még nem jött össze neki a dolog.

Poppi már a Szférák zenéje nevű bolt vörös ajtaja előtt állt. Közelebb lépett, és lenyomta a kilincset. Kíváncsian bekukucskált a résnyire kinyitott ajtón, de a vastag függönyök eltakarták előle az üzlet belsejét. Még mielőtt egy kérdő „hahó"-t kiálthatott volna, a függöny nyílásán keresztül átnyúlt egy kéz, amely elkapta a lány alkarját, és berántotta az ajtón. Axel, aki

épp akkor érkezett meg a térre, látta, ahogy a barátnőjét berángatják a boltba, és eltűnik a vörös ajtó mögött.

A fiú ijedten megállt.

Mit jelentsen ez?

– Poppi! – kiáltotta.

A vörös ajtó becsukódott. Poppi eltűnt.

Rocky öltözőjében nedves törülköző és hideg cigarettafüst szaga terjengett. Maga az énekes egy kis széken gubbasztott, karjaival a térdére támaszkodva. Vendégei a heverő szélén ültek. Taubner Lilo és Dominik közé ült, mintha őrködnie kellene, nehogy elmeneküljenek.

Lilo a valóságnak megfelelően elmesélte, hogy mi történt, és hogyan került az amulett a térdnadrágosok birtokába. Rocky Olivér végighallgatta a lányt anélkül, hogy egyszer is félbeszakította volna. Miközben Lilo beszélt, Dominik pár percenként Axel mobilszámát tárcsázta.

Rocky nagyot sóhajtott, és a kezébe temette az arcát. Lassan megcsóválta a fejét, mintha az egészet nem tudná elhinni.

– Tényleg így volt – bizonygatta Lilo.

Az énekes felnézett, és hirtelen teljesen kimerültnek látszott.

– Milyen ostoba vagyok! – állapította meg leverten. – Kihasznált engem.

A magánnyomozó kérdőn vonta fel a szemöldökét.

– Hogy értsem ezt?

– Sybilla már két héttel ezelőtt felvette velem a kapcsolatot. Egy koncertem után, amikor autogramokat osztogattam, átadott nekem egy levelet. – Rocky felállt, kinyitott egy fém bőröndöt, és elővette a levelet. Megmutatta a vendégeinek, és Lilo utananyúlt

„Gonosz hatalmak készülődnek ellened", hangzott a levél első sora. Majd így folytatódott: „Gyötrelmes vég vár rád. Adj nekem esélyt arra, hogy megmentselek! Amit írok, az való igaz."

Lilo felpillantott a rózsaszín papírból. Rocky Olivér le-föl mászkált előttük, és újra és újra belecsapott a

jobb öklével a bal tenyerébe. Sajnálkozó vállvonással mondta:

– Szörnyen babonás vagyok. Monique mindig kinevet ezért. Aki nálam fütyül a színpadon vagy a kötél szót kiejti a száján, azt azonnal kirúgom. Egy bőröndnyi szerencsehozó kabalám van, ráadásul minden egyes koncerten… – szégyenlősen a földre nézett – ugyanazt az alsónadrágot viselem, ami akkor volt rajtam, amikor az első számom felkerült a slágerlista élére. – Elvörösödve gyorsan hozzátette: – Természetesen mindennap ki van mosva. Az anyaga már teljesen elvékonyodott.

Dominik csendben vigyorgott.

– Nem tudtam kiverni a fejemből, amit Sybilla írt a levélben, és felvettem vele a kapcsolatot. Ő azonnal eljött, és felajánlotta, hogy állandóan a közelemben marad. Az volt a feltétele, hogy soha senki nem láthatja az arcát. Csak én. A nyakamba akasztotta az amulettet, és megesketett, hogy éjjel-nappal viselni fogom, de senkinek sem mutatom meg. Kártyát vetett nekem, elmondta, milyen veszélyek fenyegetnek, és újra és újra biztosított arról, hogy ő el tudja hárítani ezeket, ha megbízom benne.

A nyomozó összefonta a karját a melle előtt.

– Ez minden? Ezért mozgatott meg eget és földet? Azért adott ki egy vagyont, hogy megtaláljon egy talizmánt? – kérdezte hitetlenkedve a férfi.

– Állandóan félek – tört elő Rockyból. – Fantasztikus érzés, amikor több ezer rajongó tapsol az embernek. Azt akarom, hogy ennek soha ne legyen vége. Más életet el sem tudok képzelni magamnak. Nem akarok visszamenni abba a parányi lakásba, amiben a szüleim élnek. Híres szeretnék maradni. És gazdag.

Dominik nagy szemekkel hallgatta Rocky beszámolóját.

– Ez a Sybilla egy csaló, és valóban kihasználta önt: biztonságos megőrzőhelynek használta. Éjjel-nappal testőrök gyűrűjében. Senki sem férkőzhet a közelébe. És ő maga is biztonságban volt ön mellett. Lefátyolozva, felismerhetetlenül.

Rocky a homlokára csapott a tenyerével.

– Aztán pár nappal ezelőtt volt az a tévéinterjú! Olyan ideges voltam, hogy kihúztam az amulettet az ingem alól, és azzal játszottam.

– Bizonyára ezt a felvételt láthatta meg az amulett eredeti tulajdonosa. Így bukkant a nyomára. Ezért történt a támadás. – Dominik hátradőlve aratta le a nyomozó csodálkozó pillantását.

Lilo még a szállodai tűz felől érdeklődött.

– Hogyan tört ki? Ez a Sybilla tábortüzet akart rakni a szobában?

Rocky először zavartan hallgatott, és a sportcipője orrát bámulta.

– Azt állította, hogy egy kis áldozattal néhány órára távol tudja tartani tőlem a szerencsétlenséget.

– Áldozattal? – ismetelte meg Lilo olyan hanglejtés sel, mintha rosszul hallotta volna.

Rocky zavartan vigyorogva bólintott.

– Papírpénzeket égetett el.

Dominik elhúzta a száját ennyi butaság hallatán. Amit itt hallott, az nem kifejezetten növelte a szimpátiáját a popsztár iránt.

– Egyszer csak olyan furának tűnt nekem a dolog – folytatta Rocky halkan. – Sybilla állandóan a váza elé állt, amiben a tüzet gyújtotta. Hirtelen arra gondoltam, hogy talán nem is teszi bele a pénzt. Ezért magam is egy pillantást akartam vetni rá. Ezen nagyon felháborodott, és félrelökött – közben pedig felborult a váza.

A történet folytatását már Lilo is el tudta képzelni.

– Monique egy éven keresztül csak rajtam fog nevetni – sóhajtotta Rocky a fejét lógatva.

Lilo az orra hegyét dörzsölgette. Azon gondolkodott, hogyan tovább. Mi lehet olyan értékes ezen az amuletten? Vajon miért rejtette el Sybilla ilyen gondosan és ötletesen? Valami nagy és különösen értékes

titkot rejthet. Lilo ismét megpróbálta felhívni Axelt, de ismét csak azt közölték vele, hogy a hívott fél nem elérhető. Ezután Poppiék otthoni számán próbálkozott, de ott meg az üzenetrögzítő jelentkezett. Vajon hol lehet Poppi és Axel?

VOODOO-TŰK

Axel tanácstalanul elindult a *Szférák zenéje* vörös ajtaja felé. Most mit csináljon? Tépje fel az ajtót és rohanjon be a boltba? Poppi már legalább tíz perce bent van. A fiú rápillantott a karórájára. Nem, még csak egy perc telt el azóta. Mégsem várhat tovább.

– Hé, te!

Hirtelen egy fiatal nő termett mellette. Axel gondolatai Poppinái jártak, ezért nem vette észre a nő érkezését. Szórakozottan pillantott a nőre, és csodálkozva kerekedett ki a szeme, amikor meglátta a hupilila haját. A vállán egy bársony stólát viselt, bő szoknyája pedig sok vékony csíkból állt.

– Miért bámulsz annyira? – A fiatal nő sürgető fejmozdulatot tett, amikor a fiú nem válaszolt azonnal.

Axel szárazon nyelt egyet.

– Milyen üzlet ez? Ismeri?

– Felületesen. Miért?

– Mi… én… szóval… el kellett hoznunk ide… egy bizonyos dolgot. – Mivel a szemét folyamatosan az ajtón tartotta, elkerülte a figyelmét, ahogy a nő szeme felvillant. – A barátnőm előrement, és azt hiszem, valaki behúzta a boltba. Elkapták és berángattak, érti?

– Tényleg?

– Szeretném felhívni a rendőrséget, de épp lemerült a mobiltelefonom.

– Mit kellett idehoznod az üzletbe? Valami szállítmányról van szó?

– Nem, ez egy bonyolult ügy.

A nő ekkor teljesen váratlanul felkiáltott:

– Add ide az amulettet! Az az enyém!

Axel ijedten összerezzent, és félénken pillantott rá.

– Nem, az amulett Rocky Oliveré.

A nő gúnyosan elhúzta a száját.

– Nem, az enyém. Ő csak megőrizte nekem. Sajnos nem elég jól. Légy szíves, most már add ide! Sürgősen szükségem van rá, mégpedig azonnal! – mondta kinyújtott tenyérrel.

Axel ránézett a nőre, aki úgy nézett ki, mintha nagyon gyorsan szaladt volna. A homlokán izzadtságcseppek gyöngyöztek, az arcán pedig piros foltok voltak.

– Nem, azt nem tehetem. Kapcsolatba léptünk Rockyval…

– …a honlapján. Tudom. És én válaszoltam nektek és kértem, hogy gyertek ide. Elégedett vagy? Ez elég bizonyíték arra, hogy megbízhatsz bennem?

– De a barátnőm…

– Ő biztonságban van a boltban. Add ide az amulettet, és nézd meg!

Sybilla tudta, hogy nagyon nagy veszélynek teszi ki ezzel a fiút, de egyáltalán nem érdekelte. A lényeg az volt, hogy megkapja az amulettet. Csak ez számított neki.

Axel tétovázva ácsorgott, és egyik lábáról a másikra állt. Ritkán érezte magát ennyire tanácstalannak. Bárcsak itt lenne vele Lilo! Ő biztos tudná most, hogy mit tegyen.

– Nem – hallotta meg ekkor a saját hangját.

– Micsoda? Elment az eszed? Mindjárt hívóin a zsarukat, te szemét kis tolvaj! – dühöngött Sybilla.

– Azt akarom, hogy először Poppi kijöjjön abból a boltból.

– Add ide az amulettet! – förmedt rá Sybilla.

Ekkor nyikorogva kinyílt a vörös ajtó, és egy karcsú nő lépett ki a térre. A haja ibolyakék keretbe foglalta szinte fehér arcát. Sybilla levegő után kapkodott.

– Elisa!

– Na? Megvan? – kérdezte a nővére köszönés helyett.

– Mi van a boltban? – tudakolta Sybilla.

Elisa gyors léptekkel odament Axelhez és a lányhoz. Tekintete ide-oda vándorolt a térdnadrágos fiú és a testvére között.

– Mi ez az óvoda?

– Náluk van az amulett. Pontosabban, nála van.

Elisa kemény vonásai a szája körül megenyhültek.

– Á, szóval nála van. Hogy miért, azt nem értem ugyan, de mindegy is. – Megfogta Axel vállát, és a bolt irányába tolta.

– Engedjen el! – tiltakozott a fiú.

Már ott is voltak az üzlet előtt. Elisa kinyitotta az ajtót, és belökte Axelt a bolt félhomályába. Rögtön a függöny mögött a fiú megbotlott valamiben, ami a földön hevert. A szemének szükségé volt egy kis időre, hogy hozzászokjon a félhomályhoz. De azután felismerte… Poppi lábát!

Rémülten fordult a lila hajú nő felé, akinek mélyen ülő szemei démonian szikráztak. Diadalittasan emelte a magasba a fejét.

Poppi úgy feküdt a földön, mintha halott lett volna, karjai és lábai széttárva. Mellette, szintén ernyedten és mozdulatlanul, egy férfi feküdt. Félrecsúszott a paró-

kája és az arcáról levált egy bőrdarab. Undorítóan nézett ki.

– Egy méreg, amit különben csak kígyók használnak – magyarázta Elisa. – Teljesen lebénítja az áldozatot, de életben hagyja. Csak három nap után halnak meg, ha addig nem kapják meg az ellenanyagot.

Axel sokkot kapott. A nő hangja hirtelen egészen távolról hallatszott. Úgy érezte, mintha megállt volna körülötte a világ. Hát milyen emberek ezek?

– Mi ismerjük az ellenszert. Ha a következő két napban leszálltok rólunk, akkor majd telefonálunk és megmondjuk, hol találjátok az anyagot. De ha esetleg eszedbe jutna, hogy a rendőrségre szaladj vagy bárkinek, aki gondot okozhat nekünk, egy szót is szólj, akkor az a telefon soha nem fog csengeni.

– És most ide az amulettel! – parancsolt rá Sybilla. Durván meglökte a hátát, amitől Axel megbotlott. Mint akit távirányítással működtetnek, a nadrágzsebébe nyúlt, és előhúzta a fémből és kristályból álló medált. Némán átnyújtotta a két nőnek. Sybilla egy gyors mozdulattal kikapta a kezéből.

– Indulnom kell! – jelentette be.

– Veled megyek! – jegyezte meg Elisa. Már régóta sejtette, hogy a testvére nem játszik sportszerűen.

Sybilla szélesen elmosolyodott, mintha nem számított volna másra.

– Pofa be, világos? – emlékeztette Elisa Axelt. Kifelé menet pedig odaszólt a testvérének:

– Még szerencse, hogy eszembe jutottak a mérgezett Voodoo-tűk, amit arra az esetre tartottam mindig kéznél, ha valaki megtámadna. Ez a méreg valóban másodpercek alatt hat.

– A lány esetében is feltétlenül szükség volt erre? – kérdezte Sybilla idegesen.

– Az csak véletlen volt. Csak akkor vettem észre, hogy egy kis kölyök, amikor már késő volt.

Axel hátán és karjain végigfutott a hideg. Némán lerogyott Poppi mellé a földre, és megsimogatta hullámos, barna haját. Úgy nézett ki, mintha egészen mélyen aludna. Érezte a leheletét a mutatóujján, ahogy az orra alá tartotta.

Most mi lesz?

Ismét megpróbálta bekapcsolni a mobilját, kipréselni az akku maradékát, és végre elérni Lilót.

A kijelző felvillant, és a térdnadrágos fiú gyorsan beütötte barátnője számát. Lilo rögtön az első csörgés után felvette. Axel minden bevezetés és hosszas magyarázat nélkül rekedt hangon bemondta neki a *Szférák zenéje* címét és még egy „Gyorsan!"-t tett hozzá. Ezután megszakadt a kapcsolat.

Huszonkilenc perccel később egy poros, bordó autó állt meg a téren. Kivágódtak az ajtaja, és négy ember

szállt ki belőle. Az egyikük egy nagy napszemüveget és egy mélyen az arcába húzott rapperkalapot viselt, a másik egy kopott tweedzakot. A hátsó ülésről Dominik és Lilo ugrott ki. Axel kitárta a bolt ajtaját, és intett nekik, hogy gyorsan jöjjenek be.

Lilo és Dominik ugyanannyira le volt döbbenve a látványtól, mint Axel, amikor meglátták az elkábított

Poppit. Taubner úr azonnal mentőt akart hívni, de Axel a keze után nyúlt, és visszatartotta.

– Ne, kérem, ne! Ezek az őrült nők, ezek komolyan gondolják. – A fiúnak nehezére esett összefüggő mondatokat kipréselni magából, de beszélt a Sybillával való találkozásról és a voodoo-tűkről. Még mindig nehezen forgott a nyelve a sokktól. Lilo nagy nehezen összszerakta azokból a részletekből, amiket Axel elhebegett, hogy mi történt.

– Tehát most a két nőnél van az amulett?

Axel bólintott.

– Akkor használni is fogják, bár azt még mindig nem tudjuk, hogy mire.

Rocky fel-alá szaladgált a szűk kis boltban, és újra és újra a magasba emelte a karját.

– Miért történik ez velem? Miért dőlök be egy őrültnek? – A mobiltelefonja ekkor az egyik slágere dallamát játszotta. Felvette, és még mielőtt beleszólt volna, valaki már hangosan kiabálni is kezdett a vonal túlsó végén. A többiek ugyan semmit sem értettek belőle, de sejthették, hogy milyen hevesen ordít a telefonáló.

– Monique, ez élet és halál kérdése! – bizonygatta Rocky. – Én… igen, megtartom a koncertet. Nyugodj már meg! Majd jelentkezem. Nyugtassátok meg a ra-

jongókat. – Megnyomta a beszélgetést befejező gombot, és a telefonnal hadonászva mondta:

– Sybille teljesen be volt zsongva, hogy még ma este visszaszerezze az amulettet. És a koncert után feltétlenül el akart menni velem valahová.

Lilo erről már tudott. Big Gunther mesélte nekik.

– Hová akart menni? Talán ott megtaláljuk, és ha megtaláltuk, akkor elkaphatjuk, és kényszeríthetjük arra, hogy árulja el nekünk az ellenszert.

Rocky sajnálkozva vonta fel a vállát.

– Fogalmam sincs. Halvány lila ötletem sincs. Mindig csak valami meglepetésről beszélt.

– Ma valami különleges jelentősége van az amulettnek? Vajon miért? – gondolkodott Lilo hangosan.

A magánnyomozónak olyan típusú mobiltelefonja volt, amit középen ki lehetett nyitni, és mini számítógépként lehetett használni. Megnyitott egy oldalt az interneten, amin fel volt sorolva az összes fontos esemény, amit csak kínalt a város ezen az estén.

– Gálavacsora egy hercegnő tiszteletére, a befolyó pénzt egy árvaháznak ajánlják fel – olvasta a férfi hangosan. Lilo megrázta a fejét. Ezután két speciális éjszakai múzeumi program következett. Voltak meg színházi előadások, egy ékszerbemutató, majd az évszázad jackpotja a kaszinóban és egy új parfüm bemutatója. Lilo mindegyiknél csak a fejét rázta.

– Az évszázad jackpotja – ismételte meg Lilo. – Ez meg mi akar lenni?

– Egy jackpot az nagyon sok pénzt jelent – válaszolta meg Taubner úr a lány kérdését.

– Azt én is tudom – fortyant fel Lilo. – Olyan pénz, amit az előző játékkörökben vagy más játéknapokon nem nyertek meg. De mi az, hogy az évszázad jackpotja?

A nyomozó talált egy telefonszámot az esemény leírása mellett, és felhívta a kaszinót. A beszélgetés rövid ideig tartott, és többnyire csak csodálkozó felkiáltásokból állt. Miután letette a telefont, a férfi elképedve csóválta a fejét.

– A legmagasabb összegről van szó, amit valaha nyerni lehetett egy kaszinóban. Az egyik automatánál ma egy játékos összesen tízmillió eurót söpörhet be. De csak ma, és csak tizenegy óra és éjfél között. Nincs rá garancia, hogy valakinek valóban ki is fog jönni a szükséges kombináció. Ez mindig attól függ, hogy hol állnak meg a kerekek a képekkel.

Axel felemelte a fejét, és egy pontra meredt Lilo háta mögött. Amikor a lány megfordult, hogy kövesse a tekintetét, egy darab letépett tapétát látott mágikus jelekkel.

– Az amulett iratkapcsokat vonz magához nagy távolságból, a számítógép monitora meghülyül tőle, a

tévé képernyője pedig felrobban – mormogta magában Axel anélkül, hogy közben ránézett volna a többiekre.

– Úgy viselkedik, mint egy erős…

– …mágnes! – fejezte be Dominik barátja gondolatát.

– Egy egészen különleges mágnes – egészítette ki Axel. – Kicsi, és mégis olyan erővel rendelkezik, amit még soha nem tapasztaltam mágnes esetében.

Taubner megropogtatta az ujjait.

– Ez egyrészt őrültségnek hangzik, másrészt viszont nem is annyira az. Mágnesek segítségével lehetséges befolyásolni a rulettgolyókat. A játékasztalokat ezért speciális módon védik. De az amulettnek talán valóban olyan erős mágneses ereje van, amivel lehetséges a játékautomaták görgőit a megfelelő helyen megállítani. Kizártnak éppen nem tartom a dolgot.

– Akkor keressük meg a két nőt a kaszinóban! Szerencsére azonnal fel fogjuk ismerni őket a hajszínükről – ujjongott Lilo. Épp, amikor el akart indulni, valaki félrehúzta a függönyt.

EGY EGÉSZEN KÜLÖNLEGES FÉM

Fegyverrel a kezében a szögletes arcú állt ott előttük. Valószínűleg mindent hallhatott. Miután a főnöke éveken át csicskáztatta, most úgy érezte, eljött az ő ideje, visszakaphatja a szabadságát, és mindemellett óriási vagyonhoz juthat. A földön fekvő férfi látványa elégtétel volt a számára. Tulajdonképpen már korábban rá kellett volna jönnie, hogy a főnöke egy csaló. Kalvin szerencsejátékos volt. Olyan trükköket tudott, amikkel már tetemes summákat csalt össze.

Mivel a játékbarlangok világszerte kapcsolatban álltak egymással, mindig más identitással, útlevéllel és arccal jelent meg. Túl feltűnő lett volna, ha mindig ugyanaz a férfi nyert volna ugyanazzal a névvel.

Lancelot pontosan emlékezett arra, hogy lépett kapcsolatba Kalvin a gonosz nővérekkel. Új információk-

ban bízott, és olyan lehetőségekben, amikkel még nagyobb nyereményekhez juthat. Semmilyen eszköztől sem riadt vissza annak érdekében, hogy még több pénzt nyerhessen. Ugyanekkor érkezett meg az amulett Amszterdamból, ahol Kalvin egy ékszerésszel elkészíttette a medált. Az ékszer tervet egy titkosszolgálat munkatársától vásárolta meg, ahogy az anyagokat is, amik a kémtechnikából származtak. Kétszer ment el valahova este, és csak a reggeli órákban tért vissza, felettébb elégedetten. Valószínűleg ekkor tesztelte az amulettet. Sybilla minden bizonnyal követte, és megfigyelte a férfit. És feltehetőleg ugyanilyen észrevétlenül beadhatott neki egy szert, amelynek a hatása alatt Kalvin elárulta neki a nagy tervét. A gonosz nővérei nem hoztak szégyent a nevükre.

De Kalvin szerencsesorozata végérvényesen elmúlt. Most Lancelot következik. Őt senki sem tartósíthatja fel.

– Tegye le a fegyvert! – kérte Taubner.

Rocky kapkodva vette a levegőt, és elbújt Lilo háta mögött.

Axel és Dominik felemelték a kezüket, és a döbbenettől tátva maradt a szájuk. Még levegőt venni is alig mertek.

– Mit akar? – beszélt tovább a magánnyomozó a férfihoz, aki látszólag még azon gondolkodott, mi is lenne most a legjobb, amit tehetne.

– Magammal viszek egy túszt – jelentette ki, és a fegyver csövével Lilóra bökött. – Te, te jössz velem!

– Ezt nem engedem meg! – Taubner Lilo éle állt. – De én szívesen felajánlom magam túszként.

– Nem. A lányt akarom. Különben nem lehetek biztos a dolgomban.

Lancelot a kaszinóba akart menni, hogy elvegye a nővérektől az amulettet. Vagy hagyja, hogy ők manipulálják vele a játékautomatákat, és majd később veszi el tőlük a nyereményt? Kavarogtak a gondolatok a fejében. Teljesen beleszédült.

– Gyere ide! – parancsolt rá Lilóra.

A banda agya úgy közeledett felé, mint aki hipnózis alatt áll.

– Gyorsabban! Indulnunk kell!

– Ne! – kiáltotta Dominik.

– Hagyja békén Lilót, kérem! – könyörgött Axel.

De Lancelot nem törődött velük, és kiköpött a földre egy elrágott fogpiszkálót.

– Senki sem mozdul innen. Senki sem értesíti a rendőrséget, míg a barátnőtök vissza nem ér ide. Megértettetek?

– Ne merje bántani a lányt! – mondta a nyomozó határozott hangon.

– Vigyen magával engem helyette – ajánlotta fel ekkor Rocky hősiesen.

– Rád senkinek sincs szüksége! – vágta az arcába Lancelot gúnyosan. Lilóhoz pedig, aki ekkor már mellette állt, így szólt: – Úgy hagyjuk el a boltot, mint nagybácsi és unokahúga. Kedvesen csevegni fogsz velem, és megköszönöd, hogy vettem neked valami szépet. Világos?

Lilo engedelmesen bólintott.

– Akkor indulás! – Lancelot maga elé lökte, Lilo megbotlott, és a függöny után kapott. Abba kapaszkodott bele, hogy el ne essen. A szögletes arcú azonnal elkapta a karját, és kéményén megszorította. Lilo meg ingott, mintha nem tudna talpon maradni. Nekicsapódott Lancelotnak, aki egy pillanatra tehetetlennek tűnt. – Te hülye liba – szitkozódott, és a kijárat felé lökte a lányt. A szabad kezével megvakarta a combját, ahol egy olyan szúrást érzett, mintha valami rovar csípte volna meg.

Még egyszer visszafordult a többiekhez.

– Ti szépen itt vártok! – sziszegte. Aztán hirtelen mindkét térde összerogyott. Hiába próbált megkapaszkodni. A fegyver kiesett a kezéből, és fémes puffa-

nással a földön landolt. Lancelot előrezuhant és maga alá temette. Mozdulatlanul feküdt ott.

Taubner és a fiúk először el sem akarták hinni, amit láttak. Rocky lábujjhegyre állt, hogy átkukucsláljon Axel és Dominik feje fölött. A függöny mögül Lilo lépett elő. Elégedett mosoly volt az arcán. Felemelte a kezét, melyben egy vékony, hosszú tűt tartott. Az ujjával arra a polcra mutatott, ahol a tű előzőleg volt. Dominik oldalra lépett, és egy plüssbabát látott rajta, amely egy arctalan testet ábrázolt. A test filctollal különböző zónákra volt felosztva. Több tű volt beleszúrva a babába. Már az is fájdalmas volt, ha csak ránézett az ember.

– Egy voodoo-baba – állapította meg Dominik szakértelemmel. Állítólag az ilyen babákat meg lehet babonázni, és egy bizonyos emberre alkalmazni. Ha ezután egy tűt szúr az ember a baba testébe, akkor az áldozat a teste ugyanazon helyén érzi a fájdalmat. Az itteni tűk mérgezettek voltak, és Lilo egyszerűen kihúzta az egyiket, és ezzel bökte meg Lancelot combját.

Taubner elismerően veregette meg a térdnadrágos banda agyának vállát.

– Remélhetőleg hamarosan okunk lesz az ünneplésre. Azonnal értesítem a barátaimat a rendőrségnél. Elkapjuk ezeket a nővéreket. Ha nem adják ki azonnal az

ellenszert, akkor megtudják, milyen az, amikor Emánuel Taubner elveszti a türelmét.

Ezekkel a szavakkal a nyomozó elviharzott.

Rocky Olivér zavartan nézett egyik térdnadrágosról a másikra.

– Nem semmi, hogy milyen bátrak vagytok! – állapította meg csodálattal.

Axel megvonta a vállát.

– Ó, ennél már rosszabb helyzetből is kivágtuk magunkat.

Lilo a még mindig alvó Poppi mellett térdelt, és óvatosan felemelte a fejét.

– Szomjas – hallotta meg ekkor Poppi halk suttogását.

– Poppi? Ébren vagy? – Lilo szinte felsikoltott.

– Igen, de azért nem muszáj a fülembe ordítanod.

– De hát csak ilyen rövid ideig hat ez a szer? – csodálkozott Lilo.

– Kapok vizet? – kérdezte Poppi szemrehányó hangon.

Dominik és Axel már indultak is. De nem azért, hogy vizet hozzanak, hanem hogy megkötöznék a két férfit, akiknél ezek szerint valószínűleg szintén hamarosan elmúlik a méreg hatása.

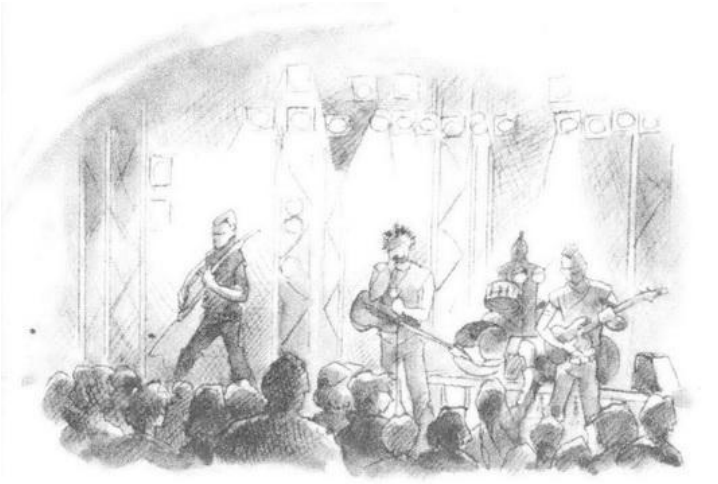

A rajongók még mindig tomboltak. Hatezer ember töltötte meg a csarnokot, egyetlen üres hely sem maradt.

Két nap telt el a szomszéd városban történt szörnyű események óta. Rocky Olivér már jó félórája ráadást énekelt, de a rajongók még mindig visszatapsolták.

A legjobb helyeken, egészen elöl, a színpad közelében állt Poppi és Lilo. A magasban volt mindkét kezük, és lelkesen tapsoltak. Axel és Dominik az udvariasság kedvéért velük tartottak, de nem hagytak kétséget afelől, hogy Rocky Olivér zenéje nem az ő ízlésüknek való.

– Túl nyálas – állapította meg Axel csípősen.

– Túl slágerlistás – mondta Dominik nagyképűen.

– Túl hülyék vagytok! – gúnyolódott Lilo és a fiúk homlokára bökött.

Amikor Rocky húsz perccel később kimerülten, de nagyon boldogan elhagyta a színpadot, megjelent Big Gunther a térdnadrágosok mellett, és barátságosan felkérte őket, hogy kövessék. A színpad mögött, a művészöltözőben egy teljesen leizzadt Rocky várta őket. Sugárzó arccal nézett rájuk, Poppi és Lilo pedig láthatóan el voltak olvadva.

Monique a karjait összefonva állt az énekes mögött, és elégedetten mosolygott. Taubner úr is ott volt, bár kopott zakójában meglehetősen kilógott a többiek közül. A fiúk mellé lépett, nehogy Rocky rajongójának tartsák. Poppira pillantva megkérdezte:

– Már jól van?

Axel bólintott.

– A nővérek hazudtak. Szerencsére. Csak altató volt a méreg.

– Rafinált nők – jegyezte meg Taubner úr. – Alaposan átverték az embereket. Sokan valóban fizettek, mert a nővérek az állították, hogy ártani tudnak másoknak a gonosz ráolvasásukkal. Többnyire hashajtóval és hasonló gyógyszerekkel segítették elő a hatást.

– És az amulett valóban befolyásolni tudta volna a játékautomatákat? – tudakolta Dominik.

– Igen, valóban. A kaszinó vezetősége azonnal lefoglalta, mivel ez a tárgy veszélyt jelent az üzletük számára. Egy olyanfajta mágnesről van szó, ami nemcsak fém tárgyakat vonz magához, hanem olyan sugárzásokat is befolyásolni tud, mint például a televízióé. Ez az anyag az elemeket is másodpercek alatt képes tönkretenni.

– Hé, akkor ezért merült le a mobilom – ragyogott fel Axel arca az örömtől, hogy mégsem volt olyan hanyag, mint gondolta magáról.

– Az amulett titka a fém és a kristály kombinációjában rejlett, ami a fém hatását felerősítette. Ne kérdezzétek a részleteket! Állítólag egy szigorúan őrzött találmányról van szó, és senki sem érti, hogy kerülhetett ki a titkosszolgálat laborjából.

– Pénz, pénz, pénz! – Dominik olyan mozdulatot tett az ujjaival, mintha száraz faleveleket morzsolgatna.

A nyomozó sajnálattal adott neki igazat.

– A két finom hölgy nem fogja megúszni szárazon. A férfi, akit a közelebbi környezete Kalvinnak hív, egy körözött kaszinócsaló, a szögletes arcú segítője pedig néhány évvel ezelőtt részt vett egy bankrablásban, azóta viszont eltűnt.

– Szóval jó kis darázsfészekbe nyúltunk – állapította meg Axel elégedetten.

– Úgy is mondhatjuk. Bár nyomozóknak ti azért még kicsit fiatalok vagytok.

Axel elvigyorodott.

– Á, mi teljesen átlagos tinédzserek vagyunk. Nézze csak!

Lilo és Poppi épp pólókat és autogramkártyákat írattak alá Rockyval, és közben egyikük arca jobban ragyogott, mint a másiké.

– Mi a helyzet tulajdonképpen a szüléitekkel? Ők mit szóltak a kalandotokhoz? – tudakolta Taubner úr.

Dominik cinkos képet vágott.

– Semmit sem tudnak róla. Titokban tartottuk a dolgot, miután Poppi olyan hamar jobban lett. Csak azon lepődtek meg, hogy Rocky Olivér meghívott minket a koncertjére.

Axel Lilóra mutatott.

– Az apukája azt gondolja, hogy az ő érdeme, mivel vasárnap végül is együtt edzett Rockyval, és az énekes nagyon elégedett volt.

Poppi kivett egy világoskék plüssnyuszit a tarisznyájából, és átnyújtotta Rockynak.

– Ezt neked hoztam, szerencsét hoz, és garantáltan veszélytelen!

Amikor a popsztár az arcára nyomott egy puszit, a lány fülig elvörösödött.

– Már előre örülök az új slágerednek! – tört elő Lilóból.

Axel és Dominik úgy tettek, mintha ásítaniuk kellett volna. Ők már valami másnak örültek előre: a térdnadrágosok új felderítendő ügyének, ami biztos nem várat magára sokáig…

Thomas C. Brezina

Foglalkozása: történetíró és – mesélő, ismeri televíziós műsorvezető.

Különös tulajdonsága, hogy ezernyi új történet kavarog a fejében (több mint 400 könyve jelent meg!). Ilyenkor ellenállhatatlan vágyat érez, hogy papírra vesse őket.

Eddigi legsikeresebb sorozatai: a Térdnadrágos Detektívek Klubjának kalandjai, amely egy izgalmas krimisorozat, valamint a Pssszt! A mi titkunk…, ami pedig igazi, lányoknak szóló sorozat, amely három barátnő mindennapi gondjairól és titkairól szól.

Kedvenc időtöltése, hogy folyton-folyvást csak ír, ír és ír. Ezenkívül órákat gyűjt (gyűjteményének legbecsesebb darabjai egy vekker-karóra, egy visszafelé járó óra és egy karon hordható homokóra). Legfontosabb segítőtársa az ötleteit tároló számítógép (a lényeg, hogy minél kisebb legyen!). Imád csónakázni, moziba járni, olvasni, búvárkodni, és legjobb barátja a kiskutyája.

Horoszkópja: Vízöntő.

Lakóhelye: hol Bécs, hol London, hol pedig egy vízparti nádasban megbúvó kis nyaraló.

Továbbá Thomas, Ausztria UNICEF-nagykövetként harcol a gyerekek jogaiért.

Még több dolgot meg szeretnél tudni róla?

Akkor látogass el a www.thomasbrezina.com honlapra!

Poppi szemtanúja lesz annak, amint egy férfi letépi kedvenc popsztárja, Rocky Olivér nyakából az amulettjét. A testőrök egyike sem tudja elkapni a tolvajt. Egy biztos: az amulettnek mágikus titka van, amely felbecsülhetetlen értékkel bír a popsztár számára. A térdnadrágosok azonnal megkezdik a nyomozást...